

თამარ ბართაია

პიესები

გამომცემლობა
ინტელექტი

რედაქტორი
თამარ კიკნაველიძე

დამკაზადონებელი
ლიკა სხირტლაძე

მხატვარი
ვანო აბულაძე

ISBN 978-9941-466-75-5

© თამარ ბართაია, 2016.

© გამომცემლობა „ინტელექტი“, 2016.

სარჩევი

სათამაშო კისტოლეთი	5
მთავარი როლი	41
სტალინის სანუკვარი სარდაფი	93
ხუთი შეხვედრა და არც არაფერი...	133
ბრინჯინის მერიდიანი	153
მუყაოს სახლები	167
და-ქოც-ნაც-ებულები	195
<i>პიესების შესახებ</i>	234

სათამაშო
პისტოლეტი

მთავარი პირნი:

მპს – იგივე მედეა.

იო – იგივე იორამი.

* * *

ავანსცენაზე გამოდის მება (*ხანში შესული*) სიმპათიური ქალბატონი, რომელსაც ორივე ხელით უჭირავს ლამაზად შეფუთული ამანათი. დიდხანს ჩუმად დგას და ოდნავ ილიმება, მერე კი საიდუმლო ხმით ამბობს:

– დღეს, ჩემი გარდაცვლილი მეგობრისაგან ამანათი მივიღე, ჯერ არ გამიხსნია, ცოტა არ იყოს, ვღელავ.

დიდხანს არის ჩუმად, დარბაზს მოათვალიერებს და იტყვის:

– ეს ყველაფერი კი ასე დაიწყო.

ცოტა ხანს კიდევ შეჩერდება და ჩქარი ნაბიჯით გავა.

სცენა განათდება და გამოჩნდება ორი სხვადასხვა, ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელი სამყარო. ერთ მხარეს პატარა გოგონაა (*სკოლის მოსწავლე მება*), მეორე მხარეს კი – ახალგაზრდა ვაჟი (*იო*).

ისინი თავ-თავიანთ ტერიტორიებზე ფუსფუსებენ, ერთმანეთს ვერ ხედავენ, ვერ ამჩნევენ და არც ერთმანეთის ლაპარაკი ესმით.

მეპ – ეს ყველაფერი კი ასე დაიწყო.

თოთხმეტი წლის ვარ, სულ რაღაც 4 დღეში გავხდები თოთხმეტის, მაგრამ უკვე ნახევარი წელია, როცა მეკითხებიან, რამდენი წლის ხარო, ვეუბნები, რომ თოთხმეტის, მერე რა, რა მოხდა...

იო – მე ვარ იო, დაბადების მოწმობაში იორამი მიწერია.

მება – ჩემი ნამდვილი სახელია მედეა, მაგრამ ყველა მებას მეძახის, მეც, მება უფრო მომწონს.

იო – მე 25-ის ვარ, ძალიან ცნობილი...

მეპ – მე არავინ მიცნობს, თითქმის არავინ, მიცნობენ მარტო...

იო – ძალიან პოპულარული მსახიობი ვარ, შეიძლება ითქვას, ყველაზე პოპულარულიც.

მეპ – ...ჩემი კლასელები, მეზობლები, ხო, ზაფხულში ჩემთან სოფელში რო ჩამოდიან, კიდეც ვილაც-ვილაცები გამახსენდება, ოჰ რა ცოტა, კიდეც გამახსენდება.

იო – ისეთი პოპულარული ვარ, ისეთი პოპულარული, რომ აი, აქა მაქვს, აქ *(კისერზე იკიდებს ხელს)*, თითქოს, მახრჩობენ.

მეპ – სხვათა შორის, უკვე ორ კლასელს მოვწონვარ. მართალია, არ ტყდებიან, მაგრამ მე მაგას გამომაპარებენ?! გუშინ ერთმა, პირველმა მაინცა და მაინც ჩემს პალტოს დააკიდა თავისი ქურთუკი, ვითომ სხვაგან ადგილი არ იყო, მეორემ?! მეორემ უარესი ქნა, აილო ჩემი ჩანთა და მესამე სართულიდან გადააგდო. თან თვალეზში მიყურებდა და ასე ნელ-ნელა უშვებდა ხელს.

იო – აღარ შემიძლია ამდენი სიყვარულის ატანა, ამდენი შეყვარებული დეგენერატის, ამდენი ცრემლის, მეზიზღება, აუ, აუ, თავი დამანებეთ დამანებეთ, რაა...

მეპ – სხვათა შორის, ერთი წუთით.. ერთი წუთით. აი, ეს უკვე ნამდვილი სიყვარულია, რაც შარშან მოხდა, ზაფხულში. ერთმა ბიჭმა მე ამომირჩია, მოიცა... ერთი, ორი, სამი, ხუთ გოგოში. ხუთნი ვიყავით და ასე თქვა, ამის გარეშე მე ფეხბურთს არ ვითამაშებო, ეს თუ არ დადგა კარშიო. რა, არ გჯერათ? დედას ვფიცავარ.

იო – ვერ ვიტან ამ სიტყვას „დედას ვფიცავარ“, „დედას ვფიცავარ“. ყველა სიყვარულს მეფიცება გარშემო, რატომ გადამიკიდნენ?! მწერენ და მწერენ წერილებს.

იო და მეპ *(ერთად)* – არ დაგავიწყდეთ, რომ ეს ყველაფერი ნახევარი საუკუნის წინ ხდება, არც ინტერნეტია და არც მობილური.

იო – წერილების მთელი მთა მექნება მიღებული. მაგას რა წამაკითხებს?!

მეპ – არ გჯერათ, რომ მართლა შევუყვარდი იმ ბიჭს? აი, წერილი, – „მეა, მე შენ მიყვარხარ“. მართალია, თავიდან დიდი ასოებით იწყება და მერე წვრილდება, თან ქვემოთ ჩამოდის, ეტყობა, დაუხაზავ ფურცელზე არ არის წერას მიჩვეული, მაგრამ ხომ ფაქტია, აი, ვისაც არ გჯერათ, მოდით და თქვენი თვალით ნახეთ.

იო – (იცინის) ახლა ერთ ნაპერწკალს მივცემ ამ წერილებს და ამდენი გრძნობა უცებ დაიფერფლება. რა გულსატკენია, ნწუ, ნწუ.

მეპ – ამას მთელი სიცოცხლე შევინახავ, რომ მერე ჩემს შვილიშვილებს ვაჩვენო, დიახაც ასეთი რამეები უნდა კარგად შევინახო. მეც მიყვარს. ვისაც ვუყვარვარ, მე რატომ არ უნდა მიყვარდეს?! მართალია, ჯერ პასუხი არ მიმიწერია, მაგრამ აუცილებლად მივწერ, ბოლოს და ბოლოს, ასეთი მოკლე წერლის მიწერაც შეიძლება, მაგრამ ჯერ ვერ მოვიცალე.

იო – აი, ამათთვის, არც ერთისთვის, პასუხი არ მიმიწერია, ზოგი არც წამიკითხავს. ხოლო რაც შეეხება ნამდვილ სიყვარულს...

მეპ – ხოლო რაც შეეხება ნამდვილ სიყვარულს...

მეპ და იო (ერთად) – დარწმუნებული ვარ, რომ ნამდვილი სიყვარული არსებობს.

იო – ეს ვინ გაბედა ჩემთან ერთად ლაპარაკი?

მეპ – მე მეა... ვაიმე ვინმემ არ გაიგოს...

იო – ჩემი პოპულარობის გამო ათას სისულელეში მხვევენ. აი, ახლაც... მოკლედ, ვარსკვლავები ყველგან სჭირდებათ და ყველგან ფეხქვეშ ეგებიან და მე ამას მიჩვეული ვარ.

მეპ – კონკურსი გამოაცხადეს, „რომეო და ჯულიეტას“ დგამენ.

14 წლის ყველა გოგონას, ვისაც სურვილი და სამსახიობო მონაცემი აქვს, შეუძლია, კონკურსში მიიღოს მონაწილეობა.

იო – მე, ამ შემთხვევაში, რეჟისორის ამპლუაში გახლავართ.

მეპ – იცით, ვინ დადგამს სპექტაკლს? იორამი. დიახ, დიახ. გავეგიჟდები. ღმერთო, ამას რას მოვესწარი. თუ ვერ გავიმარჯვე... არა! გამორიცხულია ეს როლი მე უნდა ვითამაშო!

იო – ჟიურის თავმჯდომარეც მე გახლავართ... რა გაუძლებს ამ სისულელეს. არადა, რას იზამ...

მეპ – ეს რომ სადმე ვთქვა, ჯულიეტას როლზე კონკურსზე მივდივარ-მეთქი, მეტი არ უნდათ ჩემს კლასელებს.

იო – ამდენი თოთხმეტი წლისა თუ არსებობდა, ვერც წარმოვიდგენდი. რას გვანანან.

მეპ – ... თოთხმეტის – რომ ვამბობ, ისე უკვირთ, თითქოს, ათ წელს ვამატებდე... ჰმ, მე ვიცი, როგორც გაგაცურებთ.

იო – კონკურსი დაიწყო...

მეპ – აი, ისიც, ცხოვრებაში უფრო ლამაზი ყოფილა.

იო – ეს ბავშვია თუ ქალია? თუ ლილიპუტი?

მეპ – ჩემი კლასელებისაგან განსხვავებით, სიმალლეში ჯერ არ გავზრდილვარ, მაგრამ ბებიაჩემი ამბობს, რომ მამაშენიც ასე იყო....

მოკლედ, დედაჩემის ბიუსჰალტერში ორი შეკვრა ბამბა მაქვს ჩატენილი, ერთი აქეთ, მეორე იქით. ცოტა პომადაც მისვია, ცოტა...

იო – რას ჰგავს, უცნაურად უპრიალებს თვალები.

მეპ – ცოტა კონიაკიც დავლიე. ამასწინათ წავიკითხე, ეს წერდა, – ერთი ჭიქა კონიაკი საერთოდ მიხსნის ყველანაირ დააძახულობასო. მართალი ყოფილა.

იო – მოკლედ, ლამაზია თუ მახინჯი ვერ გავარკვევ.

– თუ შეიძლება, ფეხზე ადექით და აქ ამოდით, სცენაზე.

მეპ – აი, ახლა დამიტრიალდა ყველაფერი თავში, კონიაკი... ნეტავ, არ წავიქცეოდე.

იო – როგორ დავიღალე ამდენი სისულელით. უჰ (თავისთვის), – თქვენი სახელი?

მეპ – მია... (ჩუმად)

იო – დიახ, თქვენ?

მეა – მეა... მეა მქვია...

იო – რამდენი წლის ხარ?

მეა – ვაი, მგონი, მიმიხვდნენ... მე? მე თხუთმეტის ვხვდები.

იო – იცეკვეთ.

მეა – რა ვიცეკვო, აი, ახლა კი კონიაკმა თავისი ქნა და დედაჩემის ფრანცუსკებმაც მაგრად მომიჭირა, მესამე ბამბის შეკვრა ხომ იქ მაქვს გადანაწილებული.

იო – რა იყო, გიჭირთ სიარული?

– რა სჭირს ამ ბავშვს?

– ავად ხომ არ არის? – ამას უკვე ჟიურის დანარჩენი წევრები ამბობენ ჩემს გასაგონად. ეს იმიტომ, რომ მე მასიამოვნონ. ჩემი განწყობა დაიჭირეს და, ხომ იცით, როგორც ხდება...

მეა – ერთი, რაც ნამდვილად ვიცი, ეს ცეკვაა. ყველანაირ ცეკვაზე დავყავდი ბებიარჩემს. ხალხური, სამეფლისო, ბალეტი, ყველაფერს ვცეკვავ, სახლშიც სულ ვცეკვავ, სკოლაშიც, სტუმრად, მასპინძლად... მაგრამ ახლა ვგრძნობ, რომ თითო ფეხი თითო ტონა მაქვს და ცეკვა კი არა, განძრევაც არ შემიძლია...

– რა ხდება? – ისმის ქირქილი. მე ვდგავარ, როგორც კოცონზე ცეცხლმოკიდებული ჟანა დ'არკი, მაგრამ ახლა ეს ცეცხლი, მგონი, მარტო სირცხვილის გამო არ მიკიდია...

იო – მე მივდივარ და ვუახლოვდები.

მეა – ის მოდის, მიახლოვდება, უკვე ჩემ წინ დგას. პირველად ვხედავ მას ასე ახლოს. მიუხედავად ჩემი 11 სანტიმეტრიანი ქუსლებისა, კისერი ბოლომდე მაქვს აწეული, რომ მისი ცისფერი თვალების შუქში დავიშალო.

იო – მომშტერებია უაზრო, უტიფარი მზერით.

მეა – აი აქ არის, აი აქ *(სახესთან მაქვს გაშლილი ხელი)*.

იო – მუსიკა!

მეა – ეს მთიულურია, ამას სოლოს ვცეკვავდი, პრიზიცი კი მაქვს ალებული. კონცერტმეისტერი რამდენიმე ფრაზის შემდეგ ჩერდება და კლასიკურ აკორდებს იღებს... „გუდების ტბა“, ამათ

ჰკონიათ, არ ვიცი?... აი, ვალსიც გაისმა... შენთან ერთად ვიცე-კვებდი. ერთ შემეხე და თავად დარწმუნდები, ჩემი ორტონიანი ფხეები უცებ როგორ პეპელასავით ჰაეროვანი გახდება.

იო – კარგად მინდა ჩავხედო თვალებში, მგონი, გიჟია.

მეპ – ის სულ ახლოსაა, მისი სუნთქვა მესმის, მე ხომ ფხეები ჩამიბეტონდა და ვეღარ ვინძრევი.

იო – ისე უტიფრად მიყურებს, თვალსაც კი არ ახამხამებს.

მეპ – ყველაფერი, ყველაფერი, რაც აქამდე მოვყევი, ტყუილი ყოფილა. ის ორი ჩემი კლასელი, ის ბიჭიც სოფელში, ის სიყვარულიც, ის წერილიც.

იო – ცუდად ხომ არ არის?

მეპ – ცუდად? ცუდად კი არა, ასე კარგად არასდროს ვყოფილვარ (თავისთვის).

იო – აბა, რა სჭირს?

მეპ – მე? მე შენ მიყვარხარ, იო... და მთელი ცხოვრება მეყვარები... და კოცონი გიზგიზებს, გიზგიზებს, გიზგიზებს, გიზგიზებს.

იო – კარგი, თავისუფალი ბრძანდებით.

მეპ – რისგან ვარ თავისუფალი...

იო – ჩვენგან.

მეპ – რაა?

იო – შემდეგი შემოვიდეს, თუ შეიძლება...

მეპ – დიდი კასრით მასხამენ თავზე წყალს, ცეცხლი ქრება და შიშინებს.

მე თითქოს ვერკვევი, მაგრამ კომისია უკვე ახალშემოსულს უყურებს. გრძელფხეება, კოკრებივით ძუძუებით, ოქროსფერი თმით და დიდი მწვანე თვალებით... იომ გამოძნედა, ერთი სული აქვს, როდის წავალ. ვერ მიტანს...

– რატომ? – ვაბობ ისეთი ხმით, რომ მეც მიჭირს, დავიჯერო, რომ ჩემი ხმაა.

იო – იმიტომ.

მეპ – იმიტომ? რატომ?

იო – იმიტომ.

მეპ – ვერ ვხვდები.

იო – იმიტომ, რომ უნიჭო ხართ.

ასეთ თავხედს ასე უნდა ელაპარაკო.

მეპ – და ამას მეუბნება ის, ვინც უკვე სიცოცხლეზე მეტად მიყვარს...

იო – კარგად ბრძანდებოდეთ.

მეპ – კარგად ვბრძანდებოდე?

როგორ უნდა ვბრძანდებოდე კარგად, როცა ამქვეყნად ყველაზე ძვირფასი ადამიანი მემშვიდობება...

ქერა კულულებიანი, მწვანეთვალემა გოგო მომხიბვლელად მილიმის. ბოროტო! ერთი შეხედვით ფერიას ჰგავს, არადა... ეტყობა, ეს ყოფილა სასიყვარულო სამკუთხედი და ჩემი პირველი მტერი... და დიდი ტანჯვაც დაიწყო. ჩემი ტონიანი ფეხებით გავრბივარ, ორივე ხელის კვრით ვაღებ კარს, რომლის უკანაც გულშემატკივარი მშობლების მთელი არმია დგას და გიჟივით ჩავრბივარ მარმარილოს კიბეზე... კიდევ კარგი, ჩემს ასეთ დაცემას ჩემი ოჯახის წევრები რომ არ შეესწრნენ... გზა სახლამდე არ მახსოვს როგორ გავირბინე, კარს ბეზიაჩემი მიღებს...

– ბევრი სამეცადინო მაქვს-მეთქი, ვამბობ და კარს ვიჯახუნებ. ეს მაგიური ფრაზა მართო დარჩენის საშუალებას ყოველთვის მაძლევს...

სავარძელში ტირილისაგან მოკუნტულს მეღვიძება. საათს გავხედე, ექვსი ხდება. ის ჯერ ისევ იქ არის... გულ-მუცელში ცხელი ჰაერი მიტრიალებს. ახლა მთელი ცხოვრება ასე უნდა ვიტანჯო, იმიტომ, რომ არც მწვანეთვალემა ვარ და არც ქერა კულულებიანი. მერე რა, რომ ყველაფერი წაბლისფერი მაქვს, არა, ამას ვერ გავუძლებ... მოვკლავ და მერე თავსაც მოვიკლავ. აბა, რა აზრი აქვს ახლა ჩემს სიცოცხლეს.

ჰო, მაგრამ ჯერ უნდა დავუმტკიცო, რომ უნიჭო არ ვარ. ავიღებ ახლა მამაჩემის სანადირო თოფს და მაგას დედას ვუტირებ.

თოფი ხელში მიჭირავს...

– მეა, რას შვრები? – ზურგსუკან მესმის ბებიარჩემის ხმა.

– არაფერს, ვათვალიერებ. შეიძლება, სკოლაში სპექტაკლში დაგვჭირდეს იარაღი. ააა. ეჰ, ბებო, ბებო! ნეტავი, ყველა შენსავით ადვილი მოსატყუებელი იყოს.

უკვე ორივე ერთად ვიქექებით ჩემი ძმის სათამაშოებში. აი, ეს პისტოლეტი... მართლა ნამდვილს ჰგავს, ყოველ შემთხვევაში, შორიდან ეჭვიც არ გაგიჩნდება... მორჩა, ვერაფერი ველარ გიშველის, კარიდან სცენამდე 10 მეტრი მაინც იქნება. ამ მანძილზე შეუძლებელია, ეჭვი შეეპაროს, რომ ნამდვილი პისტოლეტით მივვდი. შევალბე თუ არა კარს, იქვე ამოვიღებ პისტოლეტს და შევძახებ: – მოლაღატე! შენ სიკვდილის ღირსი ხარ! თუმცა, მოლაღატეს ჯერ ვერ მიხვდება. მერე, აი, ასე გადავტენი, დავუმინებ და შევძახებ: – მიცანით?!

იარაღის ყველას ეშინია.

– აბრძანდით ახლა სცენაზე და ბოდიში მოიხადეთ იმისთვის, რაც მიწოდეთ! უკაცრავად, ქალბატონო, თქვენი სახელი არ ვიცი. მუსიკა თუ შეიძლება! კონცერტმეისტერი აკანკალებული თითებით იწყებს დაკვრას და მე ვცეკვავ ხელში იარაღმომარჯვებული მთიულურს, ტანგოს, ვალსს, ყველაფერს, ყველაფერს, ყველაფერს... ვცეკვავ მთელი თავდავიწყებით, ისე, როგორც ჯერ არავის უცეკვია. არ ვიცი, ეს რამდენ ხანს გრძელდება, მთელი კომისია იატაკზეა გართხმული და ბოდიშებს იხდიან. იოს არ ეშინია მხოლოდ. მე ვჩერდები, ის დგას და ტაშს უკრავს დიდხანს.

– ბრავო! ბრავო! – იძახის და მოდის ჩემკენ, იარაღს მართმევს და სადღაც მოისვრის. მერე ორივე ხელს წელზე შემომხვევს, ახლოს მიმიკრავს და მკოცნის, აი, აქ (ტურნეზე იდებს ხელს). შეშინებული კომისიის წევრები მუხლისჩოქებზე მოხობდებიან და ტაშს უკრავენ, თან ფეხებს გვიკოცნიან ორივეს. ჰა, ჰა, ჰა (იცინის). ა, ხო მაგარია!...

დილანდელ გრემს ახლა უფრო მეტი ხალისით ვიკეთებ. დამაცადეთ. 20 წუთში მანდ ვიქნები!..

იო – რაღაც საშინლად ცუდ ხასიათზე დავდექი, ტანში მაურიალებს, არ ვიცი, ვცივდები თუ...

მეპ – დამაცადე, ჯერ სადა ხარ?!

იო – რატომღაც ის გოგო ამეკვიატა, ვერ ამოვიგდე თავიდან. თან ისეთი გაბოროტებული წავიდა...

მეპ – ისევ ჩუმად ვიპარები სახლიდან. საცაა, დედაჩემი მოვა, მანამდე თუ არ მოვასწარი ყველაფერი, მერე გვიან იქნება. ისიც ბებიაჩემივით ყველაფერს კი არ იჯერებს...

იო – კონკურსი დამთავრდა, კომისიის წევრები გავუშვი, მათთან ერთად არ მინდოდა წასვლა. ცოტა ხანში მეც გავალ. მექნიკურად ჩავშტერებივარ ქალაქებს, რა სიჩუმეა.

მეპ – შენობას ვუახლოვდები და კარს ვაღებ. რა სიჩუმეა?!

იო – ისე, მართლა რაღაც უცნაური სიჩუმეა.

მეპ – ოჰ, წაბრძანებულან გენიოსი შვილების მშობლები.

მარმარილოს კიბეს ავუყევი.

იო – კიბეზე ვიღაც ამოდის.

მეპ – კიბეზე ჩემი ქუსლების ხმა ექოსავით ისმის.

იო – აქეთ მოდის.

მეპ – იქით მივდივარ.

იო – კართან გაჩერდა.

მეპ – კართან ვჩერდები. ნუთუ, წავიდა?

იო – თითქოს, ვიღაც მითვალთვალებს.

მეპ – გასაღების ჭუჭრუტანიდან ვიყურები. ის იქ არის.

იო – ნამდვილად კარის უკან დგას... ფეხის ხმას თუ ვენდობი, ქალია. ქუსლების ხმა იყო.

მეპ – რაზე ნერვიულობს დიდი ვარსკვლავი?

იო – ეტყობა, ჩემი თაყვანისმცემლებიდან არის ვინმე. ავტოგრაფი უნდა ან რა ვიცი, რა ჯანდაბა უნდა. გული ცუდს მიგრძნობს, ძალიან ცუდს.

მეპ – ვერ შევდივარ.

იო – არ შემოდის.

მეპ – ისე ახლოს არის, ეს პისტოლეტი რომ ამოვიღო, მაშინვე მიხვდება, რომ სათამაშოა. მასხრად ამიგდება. იქნებ, წავიდე?

იო – ყველა ჩემი ცოდვა მინდა გამახსენდეს. ისეთი თითქოს არავისთვის არაფერი...

მეპ – რაა? არაფერი არა?!

იო – მგონი, წავიდა.

მეპ – სად უნდა წავიდე? მერე მთელი ცხოვრება როგორ უნდა ვიცხოვრო ასეთი ქრილობით? არა, არსადაც არ წავალ, სანამ არ დავუმტკიცებ, რომ მეც არტისტი ვარ, დიან, დიდი არტისტი.

იო – რა მჭირს, არა, რალაც ხდება, ნამდვილად ხდება.

მეპ – აქეთ მოდის, ვაიმე, გაჩერდა. ახლა რომ შევიდე, ასე ახლოდან ნამდვილად მიხვდება, რომ სათამაშო პისტოლეტი მიჭირავს ხელში.

იო – წნევა ხომ არ მაქვს, თავბრუ მეხვევა.

მეპ – მორჩა! გადავწყვიტე. სულაც არ ამოვიღებ ამ პისტოლეტს. ისედაც დავიჯერებ, რომ ჯიბეში ნამდვილი პისტოლეტი მიდევს. კი, ამას წინათ ამოვიკითხე, მსახიობმა თუ დაიჯერა, მაშინ მაყურებელიც ყველაფერს იჯერებსო. ...არა, ეს, ალბათ, ძალიან ძნელია, მაგრამ მე ხომ მსახიობობა მინდოდა... ხო, მერე? ახლა, ამ წუთს უნდა გადაწყდეს, შემიძლია თუ არა. თუ თავს ვიტყუებდი? ისევ ჭუჭრუტანაში ვიყურები. ის ჩემ პირდაპირ დგას – მოლალატი! გამყიდველი! ის, ვინც ჩემი გრძნობა აბურჩად აიგდო და ფეხქვეშ გათელა. არა, ამ შეურაცხყოფით ვერ ვიცხოვრებ!

მეა, მედეა! ან ახლა უნდა იძიო შური ან მთელი ცხოვრება ფეხქვეშ გათელილმა და შეურაცხყოფილმა უნდა იარო, გესმის? მესმის, ვპასუხობ საკუთარ თავს. ყველაფრისთვის ბოდიშს მოიხდი, არადა, მოგკლავ, აქვე გაგათავებ. კარს მთელი ძალით ვაღებ. და მე მის წინ ვდგავარ, ჯიბეებში ხელებჩაწყობილი მკვლელი.

იო – უეცრად კარი იღება და ის საშინელი გოგო ჩემ წინ დგას. ინტუიცია არასდროს მლაღატობდა, ჩემი წამები დათვლილია.

მეპ – მიცანით?

იო – გიცანით.

მეპ – გახსოვთ, რაც მიწოდეთ?

იო – რამე არ შეემშალოს, თორემ, მომკლავს. ნამდვილად მომკლავს! მარჯვენა ჯიბეში პისტოლეტი უდევს და უკვე სასხლეტზე აქვს დადებული თითი. ერთი პატარა შეცდომა და ყველაფერი დამთავრდება.

მეპ – არ გეხმობ, რა გკითხეთ? თუ ეს თქვენთვის არაფერი არ არის?

იო – ერთ წამში ყველაფერი გამახსენდა, თუკი ვინმესთვის რამე უხეშად მითქვამს. ეს რა არი, ამაზე ათასჯერ მეტ საშინელებას ვეუბნებოდი თეატრში მსახიობებს. მაგრამ მეორე დღეს ისე მლიქვნელურად მიღიმოდნენ, უარესის თქმა მომინდებოდა და უარესებს ვეუბნებოდი. ხმას ვერ ვიღებ.

მეპ – ადით სცენაზე.

იო – სცენაზე ვდგავარ, მუხლები მიცახცახებს.

მეპ – ბოდიში მოიხადეთ.

იო – ბოდიში.

მეპ – ხმამალლა.

იო – ბოდიში.

მეპ – უფრო ხმამალლა.

იო – ბოდიში! – ვყვირი და მუხლები მეკეცება.

მეპ – ის მუხლებზე დგას. ტირის.

იო – მაპატიე, მაპატიე, ბოდიში, ოღონდ ნუ მომკლავ, ოღონდ შემიბრალე და მთელი ცხოვრება შენზე ვილოცებ.

მეპ – რაა? მე მეუბნება, ოღონდ შემიბრალე და მთელი ცხოვრება შენზე ვილოცებო.

იწ – გემუდარები, ვიცი, რომ ყველაფრის ღირსი ვარ. შენ უნიჭო კი არა ყველაზე ნიჭიერი გოგო ხარ.

მე – მე მეუბნება, მე...

იწ – ყველაზე ლამაზი, ყველაზე ჭკვიანი, ყველაზე ნიჭიერი.

მე – მე მეუბნება ამას, ეს მეუბნება. თრთის, კანკალებს, ცახცახებს, რა საცოდავია?!

იწ – არ მომკლა, ოღონდ არ მომკლა, შემობრაღე.

მე – ჰმ, ახლალა მივხვდი. დაიჯერა, რომ ნამდვილი პისტოლეტით ვარ მოსული და ნამდვილი მკვლელი ვარ. ჰმ... ამას როგორ წარმოვიდგენდი.

ის და მე, ის და მე. რა საშინელებაა, ამის ყურება აღარ შემძლია... მე მასთან ახლოს მივდივარ, რომ თვალეში ჩავხედო. ნუთუ, ეს ის კაცია? ნუთუ ეს ის კაცია, „პაკლონზე“ მისი გამოჩენისას ტაშით რომ ინგრევა დარბაზი? ნუთუ ეს ის კაცია, სპექტაკლის შემდეგ ავტოგრაფებისთვის მისულ თაყვანისმცემლებს ამაყად რომ ჩაუვლის გვერდზე, თითქოს, არც ესმოდეს, რას სთხოვენ... ნუთუ ეს ის კაცია, რამდენიმე საათის წინ... ააა?!

რა საშინელებაა! თითქოს, დაპატარავდა. არა, არა, ამის ყურება დიდხანს არ შემძლია, ეს საშინელებაა. საერთოდ ვეღარ ვიტან ვერც ერთ მსახიობს. აქ ვამთავრებ ჩემს სამსახიობო კარიერასაც. კარისკენ მივდივარ. გასვლამდე უკან ვტრიალდები, პისტოლეტს ჯიბიდან ვიღებ და სცენისკენ ვისვრი.

იწ – პისტოლეტი ჩემ წინ ვარდება. ქუსლების ხმა დიდხანს ისმის. ის მშვიდად და წყნარად ჩადის კიბეზე, დიდხანს დაცქერი პისტოლეტს და ხელში ვიღებ. მუხლებზე ვდგავარ.

ხელში სათამაშო პისტოლეტი მიჭირავს.

განადგურებული ვარ.

მე – პირველი, რაც გავაკეთე, სახლში მისულმა იოს ფოტოსურათები ჩამოვხსენი კედლებიდან, დავაქუცმაცე და ნაგავში ჩავყარე. საღამოს კი ჩემი ოჯახის წევრებს გამოვუცხადე, რომ მსახიობობა აღარ მსურდა და აღარასდროს დავუბრუნდებოდი ამ აზრს. ყველამ შევებით ამოისუნთქა.

იწ – არ ვიცი, რამდენ ხანს ვიქნებოდი კიდეც ერთ ადგილას გაშეშებული, დარბაზში სინათლე რომ არ გამოერთოთ. მაშინ გამოვერკვიე, სიბნელეში სანთებელა ავანთე, ქურთუკი მოვძებნე და ჩუმად გამოვიპარე შენობიდან. არავის ნახვა არ მინდოდა, თავი შარფში მქონდა ჩაფლული. ეს რომ არა, ისედაც ვერ მიცნობდა ვერვინ, რადგან ამ ერთმა საღამომ თითქოს დამაბერა და წელში მომხარა. სიარულის მანერაც კი გამომეცვალა. არავის ნახვა არ მინდოდა. გავავრცელე ხმა, რომ ავად ვიყავი, ტელეფონი გამოვრთე და თითქმის ერთი კვირა სახლიდან ფეხი არ გამიდგამს. მძიმე ავადმყოფივით ვაგდივარ ლოგინში, სასთუმალთან სათამაშო პისტოლეტი მიდევს და ის ყველაფერი თავიდან არ ამომდის. ნეტა, მართლა მოვეკალი, მეზიზღება საკუთარი თავი, მძულს.

მეპ – ეს ამბავი ჩემს ორ დაქალს მოვუყევი. ისე მიიღეს, როგორც ჩემი მორიგი ფანტაზიის ნაყოფი. რაც უფრო ვცდილობდი, რომ დამეჯერებინა, მით უფრო სკდებოდნენ სიცილით. ბოლოს ხელი ჩავიქნიე. არ გჯერათ, ნუ გჯერათ, მე ხომ ვიცი, რომ ეს მართლა მოხდა.

იწ – როდემდე ვიჯდები სახლში? ცოცხალი ადამიანი ვარ, მომშივდა. პროდუქტის ყველანაირი მარაგი ამომეწურა, მოწევა მინდა... სახლიდან გავედი...

მეპ – დღეს ჩემმა კლასელმა ციციმ დამირეკა და მითხრა, შენთვის სიურპრიზი მაქვსო, აბა თუ გამოიცნობ, რა სიურპრიზიო? რა თქმა უნდა, ვერ გამოვიცანი, რადგან სიურპრიზი სპექტაკლზე ორი ბილეთი ყოფილა, სადაც მთავარ როლს იო თამაშობს. ჰმ, ეს ჩემთვის სიურპრიზი აღარ არის, ისე კი მაინც წავალ...

იწ – დღეს სპექტაკლი მაქვს. მანამდე ორი სპექტაკლი მოვახსნევი. მას მერე პირველად გამოვედი სახლიდან... სადარბაზოსთან ჩემი ორი მეზობელი ქალი დგას, ჩემს დანახვაზე ლაპარაკი შეწყვიტეს. მივესალმე, ცოტა შეცბნენ. ზურგიდან

ვერძნობდი, რომ ქირქილი დაიწყეს. არა, წარმოუდგენელია, რომ ამათ ის ამბავი იცოდნენ, თუმცა, ვინ იცის... ერთი კვირაა, არც ტელევიზორი ჩამირთავს და არც გაზეთები წამიკითხავს. იმ გოგომ ნადვილად მთელ ქვეყანას მოსდო ჩემი ამბავი. კი, აი, ამ კაცმაც ჩემს დანახვაზე თავის შვილს რაღაც გადაულაპარაკა. ჯობია, თავი ბოლომდე ჩავმალო შარფში, სანამ თეატრში მივალ და ყველაფერს გავარკვევ. ამინდიც რა საშინელია ჩემს ჯინაზე, მზიანი და კაშკაშა.

თეატრის დარაჯს ვესალმები. ის გაკვირვებული მიყურებს და ფეხზე დგება. არა, აი, ამაში ნამდვილად არ ვცდები, რეკვიზიტორი ქალიც უკან მომყვება. ესეც მეჩვენება? ჩემი საგრიმოროს კარს ძლივს ვარგებ გასაღებს, შევდივარ, სკამზე ვჯდები, სინათლეს ვანთებ და სარკეში ვიყურები. ცივი ოფლი მასხამს.

– ბატონო იო, – კართან დგას რეკვიზიტორი.

აი, ინტუიცია არასოდეს მალაატობს, ყველამ ყველაფერი იცის,

– დიას, – ვეუბნები.

ქალი დგას და უხერხულად იშმუშნება.

– რა მოხდა, ახალია რამე?

– არა, უბრალოდ მინდოდა მეკითხა, ცუდად ხომ არ ხართ?

– ცუდად? რატომ უნდა ვიყო ცუდად?

– არა, არაფერი. ისე, ბოდიში. – წასვლას აპირებს.

– მოიცა, მოიცა. თქვით ბარემ, რისი თქმაც გინდოდათ.

– არა, არაფერი. აი, მეც და შალვასაც მოგვეჩვენა, თითქოს...

– რა მოგეჩვენათ?

– რაღაც ისე მოხრილი შემოხვედით, თითქოს... რადიკულიტი ხომ არ გაწუხებთ?

– არა, არაფერი მაწუხებს. სულ ეგ იყო?

– ხო, თან აი, მოგვესალმეთ, სხვა დროს არ გეცალათ ხოლმე,

– გაისმა კარისკაცის ხმა, – კარგი, კარგი, წავედით, ლილი.

ნაბიჯების ხმა მიწყდა...

– მოგესალმეთ?! აა?! ის ჩემი მეზობლებიც ეტყობა მაგიტომ შეცბნენ, ალბათ, იმათაც პირველად მივესალმე...

საგრიმიოროს სარკეში ჩემს თავს დავაკვირდი. მართლა ავად ხომ არ ვარ? ფუ, რას ვგავარ. მსგავსი სიმახინჯე ჯერ თვალით არ მინახავს. სინათლეს ვრთავ და სიბნელეში თვალებს ვხუჭავ...

უკვე ერთი კვირაა, ეს კადრი ვერ მოვიშორე, როგორ ვდგავარ მუხლებზე, როგორ ვტირი და ვემუდარები, რომ არ მომკლას.

მეპ – სპექტაკლზე წასასვლელად ვემზადები. როგორც ვიცი, სცენიდან დარბაზში ვერაფერს ხედავენ. რომც დამინახოს, მაინც ვერ მიცნობს. დღეს ჩემი მსხვერპლი ისევ გმირი იქნება, ისევ ამაყად გამოვა „პაკლონზე“ და ისევ ამაყად ჩაუვლის ავტოგრაფის მოლოდინში კულისებთან შეგროვილ, უიმედოდ შეყვარებულ ქალების ბრბოს. ოო, რას გავერთობი?!

იი – არ ვიცი, რამდენ ხანს ვიჯექი სიბნელეში. ორი დამწყები არტისტი ხმაზე ვიცანი, სახელები არც ვიცი, რაში მაინტერესებდა.

– ვა, პირველები ვართ. – ჩაილაპარაკა ერთმა.

– როგორ მოხდა? დიდი არტისტის საგრიმიოროში სინათლე არ ანთია.

ჰგონიათ, რომ აქ არავინაა. აი, ახლა ყველაფერს გავიგებ. ყველაფერს...

– ისე, რაღაც, ეს დღეები არ გამოჩენილა. ეტყობა თაყვანისმცემლებმა დაბრიდეს (იციინან).

– ფუ, ერთი იცნობდნენ, რა ნაგავია.

– ჩუმად (აჩერებს მეორე), ვინმემ არ გაიგოს.

– გაიგოს, აი ღარდი! აღრე თუ გვიან, მაგას ვინმე მაინც მოსვამს თავის ადგილას.

– რა დავუშავე?

– „წინ ნუ მიდგები, როცა მე სცენაზე ვდგავარ!“ სახელითაც არ მოუმართავს, ორი წელია, რაც აქ ვმუშაობ. მეტი რა უნდა დამიშავოს?

– რა ვიცი, სანამ ამ თეატრში არ მოხვედი, არ გჯეროდა, რომ გეუბნებოდი.

ჩემი საგრძნობლო კარი იღება, სინათლე ინთება, კაკო შემოდის.

– ეე, აქა ხარ? – გაკვირვებულია. – რა გჭირს?

– ჩამძინებია.

ვიტყუები და თვალებს ვიფშენეტ. ამის თამაში მაინც შემიძლია ისე, რომ ეჭვი არავის შეეპაროს.

მე – სპექტაკლი დაიწყო. მეშვიდე რიგის მეხუთე სკამზე ვზივარ, შესანიშნავად ჩანს ყველაფერი. არა, რა სისულელეა, ნამდვილად სწორი არჩევანი გავაკეთე, მსახიობობას ნამდვილად სჯობია მაცურებლობა.

იო – ვგრძნობ, რომ ის დარბაზში ზის. მექანიკურად ვამბობ ჩემს ტექსტს და მექანიკურად დავდივარ სცენაზე. კი, ის ნამდვილად დარბაზშია.

მე – არც ისე გულწრფელია, როგორც იქ იყო. აქ თამაშობს, იქ კი ის იყო, ვინც ნამდვილად არის...

იო – ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს, ჩემ მაგივრად სხვა დგას სცენაზე. ეს მაცურებელიც უკვე მექანიკურად უკრავს ტაშს. რა მოსწონთ?

მე – სპექტაკლი დამთავრდა. მსახიობები „პაკლონზე“ გამოდიან. შეიძლება მეჩვენება, მაგრამ აშკარად ავადმყოფივით დგას, ძალით იღიმება და აშკარად დარბაზში აცეცებს თვალებს.

იო – გრძობს დიდხანს ვიშორებ, ტანსაცმელს ვიცვლი, დროს ვწელავ. უკვე ყველამ გაიჯახუნა საგრძნობლო კარი. ქურთუკს ვიცვამ და მანქანის გასაღებს ვიმარჯვებ. გარეთ გავდივარ, სიბნელეში ვარჩევ, რომ ჩემი მანქანის გარშემო ისევ ძველებურად დგანან თაყვანისმცემელი გოგოები. იქნებ, ისიც მათ შორის არის?

მე – წავიდეთ, შემცივდა. – ვეუბნები ციციბს.

– მოიცა რა, აი, მოდის, შენ გაქვს სურათი?

– არა.

იწ – სიბნელეში ჩემს სურათებზე ხელს ვაწერ, პირველად ვაკეთებ ამას. მანქანაში ვჯდები და მივიღივარ.

მეპ – მე და ციცი ტაქსს ვაჩერებთ, იომ მანქანით ჩავგვიარა.

მეპ და იწ (ერთად) – უნდა დავივიწყო ეს ყველაფერი.

იწ – ვცდილობ, ისე მოვიქცე, როგორც ყოველთვის. სპექტაკლის მერე ჩვევა მაქვს, კარგად ვივანშმო და კონიაკიც ჩავარტყა. მერე გაზეთები, სად რას წერენ ჩემზე, მერე გვიან სადმე მეგობრებთანაც შეიძლება ვიზიტი, ჩემთვის ყველგან ნებისმიერ დროს ღიაა კარი, მე ხომ ვარსკვლავი ვარ!

მეპ – ისე უნდა ვისწავლო, რომ ძალიან მაგარი ვინმე გამოვიდე, ძალიან ჭკვიანი და ძალიან წარმატებული. ოღონდ, ვინ – ჯერ არ ვიცი, მხოლოდ ის ვიცი, რომ არასდროს მსახიობი არ ვიქნები.

იწ – კონიაკმა თავისი ქნა, დაძაბულობა უცებ მომეშვა, ყველაფერი კარგად არის, ახლა სადმე წავალ. საძინებელში შევდივარ, ყველაფერი კარგად არის, პულოვერს ჩავიცვამ. გარდერობს ვაღებ, პულოვერს ვიღებ და ამ დროს საშინელი ბრაზუნი ისმის იატაკზე. ძირს ვიხედები, ჩემს ფეხებთან სათამაშო პისტოლეტი აგდია. ხელში ვიღებ, ფანჯარას ვაღებ და მთელი ძალით მოვისვრი სიბნელეში. ყველაფერი კარგად არის.

მეპ – სპექტაკლის შემდეგ სახლში მისულმა ჩემებს კიდევ ერთი განცხადება გავუკეთე: – მომეხმარეთ, რომ ჩემი ადგილი ვიპოვო ცხოვრებაში. ცოტა უკვირთ ჩემი ასეთი გარდასახვა და თან გახარებულები არიან. ბებიაჩემი მაინც ყველაზე ბრძენი ქალია. შენი ადგილი იქ არის, სადაც ყველაზე მეტი ნიჭი აღმოგაჩნდებაო. მაგრამ განსაკუთრებული მონაცემები რომ არაფერში მაქვს მსახიობობის გარდა? იქ კარიერა უკვე დავასრულე, ახლა ახალი ნიჭის გამოვლენას უნდა ველოდო.

იწ – მთელი ღამე პისტოლეტის ძებნაში გავატარე, ფანრით დავდიოდი ეზოში, გამთენიისას ვიპოვე, ერთ ადგილას ჩაჭეჭყილა და საღებავიც აქერცლილია. ნამდვილს აღარ ჰგავს. სახლში

ამოვიტანე და შევინახე, ოღონდ ისე, რომ ყოველ წუთს თვალში არ გამეჩხიროს. ამბობენ, დროს ყველაფერი მიაქვსო.

მეპა და იმ (ერთად) – ამ ამბავზე თუ ამდენი ვიფიქრე, გავაფრენ?!.. მორჩა, რაც იყო – იყო, ეს ყველაფერი უნდა დავივიწყო, უნდა დავივიწყო სამუდამოდ.

* * *

ათი წლის შემდეგ

მეპა – ამ ამბიდან 10 წელი გავიდა. განსაკუთრებული ნიჭი არაფერში აღმომაჩნდა. მე და ციციმ, ჩემმა სკოლის მეგობარმა – ხომ გახსოვთ? – ერთად ჩავაბარეთ კონსერვატორიაში მუსიკისმცოდნეობაზე.

ხო, როგორც ხედავთ, სიმაღლეში საგრძნობლად გავიზარდე. ვარ მაღალი, გამხდარი, ამბობენ, ლამაზიც. პისტოლეტის ამბავი, რა თქმა უნდა, დამავიწყდა. ხანდახან აფიშაზე თუ მოვკრავ თვალს იოს გვარს, მაშინ მახსენდება, ზოგჯერ მაშინაც არა. რა სისულელე იყო ეს ყველაფერი, ბავშვი ვიყავი.

ხო, მართლა. გავთხოვდი და 2 შვილიც მყავს, ბიჭი 3 წლისაა უკვე, გოგო წლინახევრის, ჩემი ქმარი ფიზიკოსია, ძალიან ნიჭიერია და ძალიან უყვარს თავისი საქმე. ერთი სიტყვით, ყველა ამბობს, რომ ბედნიერი ოჯახი მაქვს. კაცმა არ იცის, მსახიობი რომ გამოვსულიყავი, როგორ წავიღოდა ჩემი საქმე. არა?!.. ვარ ჩემთვის მშვიდად, წყნარად და ბედნიერად. ბებიები ბავშვების გაზრდას ერთმანეთს არ აცლიან. ჩემი მეუღლის დედა და დედა-ჩემი დიდი ხნის მეგობრები იყვნენ. ჩვენც თითქმის ბავშვობიდან ვიცნობდით ერთმანეთს. ქმარი ჩემზე ორი წლით უმცროსია, სხვათა შორის, რალაცით იოს ჩამოჰგავს...

ცხოვრების წესი თითქმის არ შეცვლილა. დავდივარ ისევ ბიჭვინთაში ჩემს მეგობრებთან ერთად, ზამთარში ბაკურიანში. ერთი-ორჯერ საზღვარგარეთაც ვიყავი.

ჩემს ქმარს არ სცალია, ისეა თავისი საქმით დაკავებული. დაქალები არ გათხოვილან და ვართ ისევ ძველებურად. მოკლედ, ყველაფერი თავის რიგზეა. ვილას ახსოვს პისტოლეტის ამბავი.

იო – ცოლი მოვიყვანე, უკვე 6 წელია. ბავშვი არ გვყავს, ხანდახან მეჩვენება, რომ საერთო არაფერი გვაქვს, ხან პირიქით. ის ამბავი, პისტოლეტის, საერთოდ აღარ მახსოვს. ხო, სხვა ახალი არაფერია ჩემს ცხოვრებაში, თეატრიდან მალევე წამოვედი, იქაურობას ვეღარ ვიტან. ახლა მხოლოდ ტელევიზიაში და კინოში ვარ დაკავებული.

რამდენჯერმე მომეჩვენა, რომ ის გიჟი გოგო მითვალთვალებდა. ერთხელ, მგონი, გამომყვა კიდეც. მოკლედ, ეს ისე გამახსენდა, თორემ საერთოდ აღარ მახსოვს ის სისულელე.

მეუ და იო (ერთად) – დრო მიდის და თანდათან ყველაფერი, რაც უმნიშვნელოა ქრება, რაც არა, არა...

იო – ისე, არ ვიცი, ჩემი ცხოვრება გახდა ასეთი სევდიანი და უინტერესო, თუ საერთოდ ქვეყანა აირია და ხალხი შეიცვალა.

მეუ – ახლა რასაც მოგიყვებით, თვითონაც არ მჯერა. ერთი კვირის წინ მე და ჩემი ჯგუფელი გოგოები აუდიტორიაში ვისხედით და ვმღეროდით. ეს არც ისე იშვიათად ხდება. უეცრად კარი გაიღო და ჩვენი რექტორი, ბატონი დიმიტრი შემოვიდა. ჩვენ გავჩუმდით და დამნაშავეებივით გავუღიმეთ... გააგრძელეთო, გვითხრა. გავიცინეთ, გვეგონა, გვაშაყირებდა, როცა კატეგორიულად მოითხოვა, სხვა რა გზა გვქონდა, გავაგრძელებო. თითი ჩემკენ გამოიშვირა და მითხრა, გამომყევო.

ეს ერთი კვირის წინათ იყო. დღეს მეორედ ჩემს ცხოვრებაში ვიდექი სცენაზე, კონსერვატორიის მცირე დარბაზის სცენაზე და კარმენის არიას ვმღეროდი.

დარბაზში ჩემთვის უცნობი სამი ადამიანი იჯდა და ჩვენი რექტორი. ამის შესახებ სახლშიც კი არაფერი მომიყოლია.

მოკლედ, ლა სკალაში ვარ სტაჟირებაზე მიწვეული. გჯერათ? არც მე... სცენაზე როცა ავედი, ერთი წუთით გამახსენდა იო.

იწ – დღეს საინფორმაციო გამოშვებაში ვილაც ძალიან მომხიბვლელი გოგონა აჩვენეს. რამდენი ხანია, ასეთი გაბრწყინებული სახე აღარ მინახავს, ლა-სკალაში მიემგზავრება სტაჟირებაზე, მეცო სოპრანო, ბედნიერი. ამ ქვეყანაში ცხოვრება აღარ შეიძლება. სულ უფრო აუტანელი ხდება.

მეპ – აეროპორტში ჩემმა ქმარმა და მეგობრებმა გამაცილეს. ტელევიზიაც იყო მოსული და გადამიღეს.

იწ – ის გოგო ისევ აჩვენეს დღეს, ქმარი აცილებდა... ქმარსაც ჩამოართვეს ინტერვიუ. ნეტა, ჩემს ცოლსაც მიიწვევდნენ სადმე და წავიდოდეს, ოღონდ, სადმე წავიდოდეს.

* * *

ისმის კარმენის არია და ტაში.

მეპ – დღეს „კარმენის“ პრემიერა გვექონდა. რა ვთქვა, არ ვიცი. მთელ ქალაქში ჩემი პლაკატებია გაკრული, ყველა ჟურნალის და გაზეთის პირველ გვერდზე ვარ, მაგრამ გული საშინლად მაქვს დამძიმებული, ჩემს ქვეყანაში ომია, სამოქალაქო ომი.

იწ – მეზობლება აქაურობა, ეს ხალხიც და ეს ქვეყანაც. მე და ჩემი ცოლი სხვადასხვა პოლიტიკური ორიენტაციის აღმოვჩნდით. რატომ ვაწამებთ ერთმანეთს, ვერ გამიგია.

მეპ – დედაჩემი ხშირად მირეკავს და მთხოვს, რომ არ ჩავიდე, ბავშვები მენატრება, ქმარიც, თითქოს, მაგრამ ბავშვები განსაკუთრებით.

იწ – ჩემი ცოლი გათხოვდა, სრულიად მოულოდნელად. ყოფილ პოლიტიკურ პატიმარს გაჰყვა. დილას აქ დალია ჩაი, საღამოს კი ტელეფონით შემატყობინეს ეს ამბავი. ვერ გავრკვეულვარ, მწყინს თუ მიხარია.

მეპ – ვერ წარმომიდგენია, რომ რუსთაველის პროსპექტი დანგრეულია. ვერც იმას ვიჯერებ ბოლომდე, რასაც მწერენ და რასაც მიყვებიან.

იწ – რა ვაკეთო, აღარ ვიცი. ვინც მხვდება, პირველი იმას მეკითხება, რომელ მხარეს ვარ. არც ერთ მხარეს არა ვარ, არც ერთ მხარეს, თქვე პრიმიტივებო, გაიგეთ!

მე – სახლში მინდა დაბრუნება, მაგრამ ჯერ ვერ დავბრუნდები, იმდენი ადამიანი გახდა ჩემზე დამოკიდებული... ბავშვები მენატრება, სურათები ჩამოვხსენი, რომ მათზე აღარ ვიფიქრო. მორჩა, თავს არ დავზოგავ, ბევრი ფული უნდა ვიშოვო.

იწ და მე (ერთად) – ომი დაიწყო.

(ცნობილი საოპერო არიების და ტაშის ფონზე ისმის სროლის და დაბომბვის ხმები).

იწ – გაგრის მისადგომებთან ვართ, გუშინ რვა ბიჭი დაგველუპა, ვერც ერთი ვერ გამოვიყვანეთ. უკან ვიხევთ. ამას ვერასდროს წარმოვიდგენდი, რომ სამხედრო ფორმას ჩავიცვამდი და ხელში ავტომატს დავიკავებდი.

მე – დღეს უცხოეთში მცხოვრები ქართველები აქციას ვაწყობთ.

იწ – ხიდი აგვიფეთქეს, ორივე მხრიდან ალყაში ვართ. სოხუმი ცეცხლში იწვის.

მე – გუშინ ნიუსებში აფხაზეთს აჩვენებდნენ, ბიჭვინთას მოვკარი თვალი, არ მჯერა, რომ ეს ყველაფერი იქ ხდება, იქ სადაც მართლა ყველა კენჭი ვიცი.

იწ – ჩვენი ბატალიონიდან მხოლოდ ორნი გადავრჩით. ფეხში ვარ დაჭრილი, ზღვას სისხლის სუნი ასდის, ვერ წარმომიდგენია, რომ როდესმე ამ წყალში ცურვა მომინდეს.

მე – არანაირ წარმატებას არ ჰქონია აზრი, როცა შენს ქვეყანაში სისხლი იღვრება. არაფერი მინდა, ოღონდ ახლა ჩემებთან ვიყო. გული რაღაც ცუდს მეუბნება, უფრო ცუდს, საშინელი წინათგრძნობა მაქვს.

იწ – სოხუმი ეცემა. თვითმფრინავში, პირველ რიგში, დაჭრილები, ბავშვები, ქალები აჰყავთ. ჩემს ადგილს ერთ პატარა ბიჭს ვუთმობ. ჩემთვის უკვე ყველაფერი სულერთია.

მეპ – ის თვითმფრინავი აფრენისას დაბომბეს.

მეპ და იო – ჩემი თვალთ ვუყურე, როგორ ჩამოვარდა და აფეთქდა.

იო – ჩემთვის ახლა სიკვდილი შვება იქნებოდა, სიკვდილს ვეძებ, მაგრამ ჯერ არსადაა.

მეპ – ჩემი ძმა გუმისთასთან დახვრიტეს აფხაზებმა. ომში წასულა, არ ვიცოდი, ჩემებმა დამიმაღეს.

იო – არავის დანახვა არ მინდა, არც ტელევიზორს ვუყურებ, არც გაზეთებს ვკითხულობ. ფეხი თითქმის მომირჩა. ისევ მართო ვარ. ნეტავ, შემეძლოს საერთოდ წავიდე ამ ქვეყნიდან.

მეპ – ჩემი ძმა ბებიაჩემის გვერდით დავკრძალებით, სოფელში. ნუთუ ეს ყველაფერი ჩემს თავს ხდება? ჩემი პატარა გოგო ისე მექცევა, როგორც პატივსაცემ სტუმარს, როცა ვკოცნი, წითლდება.

ხვალ უკან მივფრინავ. არაფერი აღარ მინდა, მაგრამ ჩემს თავს უკვე აღარ ვეკუთვნი, იქ მელოდებიან, მათ მაქციეს პრიმად და ვალდებული ვარ, მათთვის ვიმღერო.

იო – აქ თეატრი და კინო აღარავის სჭირდება და არც მსახიობი.

მეპ – იქ ხელოვანი ადამიანი ყველაზე ძვირად ფასობს.

იო – ხელოვანი ადამიანი, რა საცოდავად ჟღერს.

მეპ – ისინი ამაში ფულს იხდიან, ძალიან დიდ ფულს და მეც ვალდებული ვარ, ვიმღერო მათთვის, მემღერება თუ არა.

იო – საშინელი ნევროზი მაქვს, ღამეები აღარ მძინავს, მართობას დიდხანს ვეღარ გავუძლებ.

მეპ – მომბეზრდა, ყველაფერი მომბეზრდა. საშინელებაა, როცა გეტირება და იძულებული ხარ, იმღერო.

* * *

იო – ცოლი მოვიყვანე, არაჩვეულებრივი ქალია, დახვეწილი მანერებით, სასიამოვნო გარეგნობის, ყოველთვის გემოვნებით ჩაცმული.

რატომ დადიან ასეთი ქალები სახლში წინდებჩაჩაჩულები და თმადაუვარცხნელები, ხმაც სხვანაირი რატომ უხდებათ? ა?

მეპ – ყველაფერს ეგუება ადამიანი.

იო – არა, მე ამასთან შეგუება არ შემიძლია.

მეპ – თავის ცხოვრებას ყველა თვითონ ირჩევს.

იო – ხოდა, მეც ვირჩევ, რაც არ შემიძლია, არ შემიძლია, ეტყობა, ჩემი საქმე არ არის ოჯახი, ან მე არ მიმართლებს.

ისევ მართო ვარ.

მეპ – „გრანდ ოპერაში“ 3 წლიან კონტრაქტს მოვაწერე ხელი. ჩემმა ქმარმა განქორწინება მთხოვა. ამერიკაში აპირებს წასვლას. დედაჩემი გამომიტყდა, რომ დიდი ხანია, რომანი თავის უფროსთან, ვილაც ებრაელ ქალთან ჰქონია და ერთად მიემგზავრებიანო. დიდად არც გამკვირვებია. ცოდვა გამხელილი სჯობს. ჩემს ცხოვრებაშიც გაჩნდა ერთი ადამიანი; სულ მაწუხებდა, რომ ქმარი მყავდა. მაშინაც კი, როცა რომელიმე პატარა ქალაქის პატარა სასტუმროში ვიყავით მე და სტივი. მშვიდად არასდროს მიგრძნია თავი, სულ მეგონა, რომ კარი გაიღებოდა და ჩემი ქმარი პისტოლეტით ხელში დაგვადგებოდა თავზე. პისტოლეთი?! რამდენი ხანია, აღარ გამხსენებია იო... მგონი, იმისავით არც მყვარებია არავინ. ან იქნებ, პირველი იყო და იმიტომ.

იო – ოპერის თეატრში საქველმოქმედო კონცერტი იმართება. მე საღამოს წაყვანა შემომთავაზეს. მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნიდან ჩამოდიან ვარსკვლავები. შემოსული თანხა ომის დროს დაზარალებულ ოჯახებს უნდა მოხმარდეს.

მეპ – თბილისში მივფრინავ, მთელი გზა წამლებს ვსვამ. დიდი ხანია, რაც იქ არ ჩავსულვარ, ძალიან ვღელავ. ხვალ ოპერაში საქველმოქმედო კონცერტზე უნდა ვიმღერო. ზევ ჩემი

ქალიშვილის დაბადების დღეა, წამოსვლის წინ დავურეკე და ვკითხე, საჩუქრად რა ჩამოვიტანო-მეთქი? არაფერიო, მთელი დღე ჩემთან ერთად იყავიო. ალბათ, ვერ შევუსრულე. მე ხომ ჩემს თავს აღარ ვეკუთნი... დიდი ხანია...

იო – შეიძლება სალამოს წაყვანას არც დავთანხმებოდი, სცენას დიდი ხანია ვეღარ ვიტან, მაგრამ ამბობენ, მედია ჩამოდისო. ახლოდან მინდა ვნახო ნამდვილი ვარსკვლავი.

* * *

ისმის ტაში. იოს ხელჩაკიდებულს გამოჰყავს მება ბისზე.

იო – არაჩვეულებრივი იყავით.

მეპ – დიდი მადლობა.

იო – იცით, მე თქვენ მახსოვხართ.

მეპ – მართლა?!

იო – დიახ, როცა პირველად მიემგზავრებოდით ლა სკალაში. სიუჟეტი ვნახე ტელევიზიით და მაშინვე გავიფიქრე, რომ დიდი მომავალი გექნებოდათ.

მეპ – დიდი მადლობა.

იო – რას ბრძანებთ, ეს ფაქტია, მაგრამ მეც არასდროს მლატობს ინტუიცია.

მეპ – მეც მახსოვხართ თქვენ.

იო – მართლა?

მეპ – დიახ, ყველა თქვენი სპექტაკლი მქონდა ნანახი.

იო – როგორ, მაშინ ხომ სულ პატარა გოგონა იქნებოდით?

მეპ – არც ისე.

იო – ძალიან ბედნიერი ვარ, რომ პირადად გაგიცანით.

მეპ – მეც...

იო – იმედია, კიდევ შევხვდებით.

მეპ – მეც. ხვალ მივფრინავ.

იო – ალბათ, ერთი სული გაქვთ როდის წახვალთ აქედან.

მეპ – პირიქით.

იო – მაშინ დარჩით.

მეპ – დიდი ხანია, ჩემს წასვლა-დარჩენას მე აღარ ვწყვეტ.

იო – რას იზამთ, ასეთია ვარსკვლავური ცხოვრება. მეტს აღარ შეგაწყენთ თავს.

კარგად ბრძანდებოდეთ.

მეპ – მშვიდობით.

იო – საოცარი ქალი ყოფილა.

მეპ (*თავისთვის*) – ხომ არ მოვუყევი პისტოლეტის ამბავი?! გაგიჟდება? დილას რომ არ მივფრინავდე... ეეჰ, მაინც სიმპათიურია, ჭალარაც როგორ უხდება, თვალეები? არა, ასეთი ცისფერი თვალეები არავის არა აქვს.

იო – საიდან მოიგონეს, რომ ცისფერი თვალეებია ლამაზი, ან მწვანე, ან ის, რომ სილამაზეს აუცილებლად კონტრასტები ქმნის, შავი თმა და ღია ფერის თვალეები ან პირიქით. ეს ძალიან მცდარი აზრია. ყველაზე ლამაზი თაფლისფერი თვალეებია, ასეთი ცეცხლი და ასეთი სითბო, ერთდროულად, არც ერთ ფერს არა აქვს.

მეპ – ბარგს ვალაგებ. როგორ არ მინდა წასვლა.

იო – ამ კონცერტმა თითქოს ცოტა ხნით გამოაცოცხლა ეს ჩამკვდარი ქალაქი. რა ქალია?! ... ბუნებრივი, ყოველგვარი თამაშის გარეშე, რატომ არასდროს შემხვდა ასეთი ვინმე. ეს თვალეები? საიდან მოიგონეს, რომ ცისფერი თვალეებია ლამაზი, ან მწვანე, ან ის, რომ სილამაზეს აუცილებლად კონტრასტები ქმნის, შავი თმა და ღია ფერის თვალეები ან პირიქით. ეს ძალიან მცდარი აზრია. ყველაზე ლამაზი თაფლისფერი თვალეებია, ასეთი ცეცხლი და ასეთი სითბო, ერთდროულად, არც ერთ ფერს არა აქვს.

მეპ – ორი დღეა, რაც ლონდონში დავბრუნდი. მე და ჩემი ბიჭი დღეს კრანახის გამოფენაზე ვიყავით. ახლა კემბრიჯში უნდა დაბრუნდეს. ჩემი მანქანით მატარებლის სადგურამდე ვაც-

ილებ. უკვე კაცია, თბილისის ამბებს ვუყვები, თვითონაც ახალი ამბავი დამახვედრა, ძმა შესძენია ამერიკაში.

იოზე მინდოდა მეამბნა, „პისტოლეტის“ ამბის მოყოლა დავიწყე, მაგრამ მივხვდი, არ აინტერესებდა და გავჩუმდი. გამომიტყადა, გადავწყვიტე, რომ ფიზიკოსი უნდა გამოვიდეო. ეჰ, გენები, გენები მაინც თავისას შვება.

მატარებლამდე მივაცილე და უკან გამოვბრუნდი. „თაურს“ მივუახლოვდი. მანქანა სადგომზე გავაჩერე, ქურთუკი ჩავიცვი და კიბით ავედი ხიდზე. უკვე ბნელოდა. მერე ფეხით გავუყვები ხიდს, სტივი ერთი კვირით პარიზში გაფრინდა, საოცარი მართობა ვიგრძენი.

ჩემთვის სამშობლო ჩემი სახლი და ბიჭვინთა იყო. ბიჭვინთა აღარ არის, ჩემს სახლსაც ანგრევენ. გავჩერდი და ტემზას გავხედე. აქ, ამ ადგილას ყოველთვის ბავშვობაში წაკითხული ინგლისური ლიტერატურის განცდა მეუფლება ხოლმე. რაც ჩამოვედი, სულ მეტირება, ყველაფრის გახსენებაზე მეტირება. ახლა მესმის იმ ვარსკვლავების, მრავალსართულიანი სახლების სახურავებიდან რომ ხტებოდნენ. ჩემი ფიქრის შემემინდა, მოვტრიალდი და უკან წამოვედი, საკუთარ თავს მოვკარი თვალი თეატრის აფიშაზე. ქუდი თვალებზე ჩამოვიფხატე, ვითომ ახლა ვინმე მიცნობდა?!

* * *

მეპ და იმ (ერთად) – 20 წელზე მეტი გავიდა.

მეპ – ჩემს ვარსკვლავურ ცხოვრებაზე არაფერის მოყოლა არ მინდა, ეს ისეთივე ბანალურია და ერთფეროვანი, როგორც ნებისმიერი სხვა. ტაში, პრემიერები, ტაში, გასტროლები, ტაში, ახალი საოპერო თეატრები, ტაში, ახალი თაყვანისმცემლები. ტაში, ტაში, ტაში.

ახლა კვიპროსზე ვარ, სამი დღით ჩამოვედი. სასტუმროს ფანჯრიდან გავცქერი ხმელთაშუა ზღვას. მთელი ქვეყანა მოვიარე,

მსოფლიოს ყველა ზღვასა და ოკეანეში მაქვს ფეხი ჩადგმული, მაგრამ ისეთი ზღვა, როგორც ბიჭვინთაში იყო, არსადაა მთელ მსოფლიოში. ის სითბოც ველარსად ვიპოვე, რაც ჩემს ბავშვობაში იყო ჩვენს ოჯახში... ისე გადის წლები, მათ საფლავზე ვერც კი ჩავდივარ.

იწ – თითქმის მთელი ცხოვრება მარტო გავატარე, თუ არ ჩავთვლით იმ რამდენიმე წელს, როცა ვითომ ოჯახი მქონდა. თუმცა, სრულფასოვანი ოჯახი არც არასოდეს მქონია. არც ბავშვობაში. მამა ადრე გავცილდა, დედაჩემიც ახალგაზრდა გარდაიცვალა. მე სულ რაღაც განსაკუთრებულს ვეძებდი ცხოვრებაში, ჩემი თავიც გამორჩეული მეგონა, გვერდითაც ასეთი, ყველასაგან განსხვავებული საოცრება მინდოდა მყოლოდა. რა ვქნა, ახლაც ასე ვარ. სიმართლე ეს არის.

მეპ – ყველანი კარგად ვართ, ჩემი ამბები იცით, ჩემი ვაჟი ამერიკაში გადავიდა საცხოვრებლად. ისიც მამასავით ფიზიკოსია და საემოოდ წარმატებული. თუმცა, ერთმანეთს ვერც ისინი ხვდებიან. მყავს ერთი ამერიკელი შვილიშვილი, ოთხი ქართველი და ჯერ არც ერთი არ მინახავს. ჩემს ქალიშვილს ოთხი ვაჟი შეეძინა: საბა, ანდრია, დანი და ნიკოლოზი. მედეა, ჰქვია – ჩემს პატივსაცემად.

იწ – თეატრს მაინც ვერ დავანებე თავი, ოღონდ, ახლა სხვა ამპლუაში ვარ. პიესებს ვწერ, სამი პიესა დავწერე და სამივე დაიდგა. ხვალ ჩემი სპექტაკლის სანახავად ინგლისელი პროდიუსერი მოდის. რაღაცები დაიძრა ამ ქვეყანაში. დღეიდან ინგლისურის სწავლას ვიწყებ, ოღონდ, არავის ვეუბნები. პედაგოგიც მკაცრად მყავს გაფრთხილებული, რა საჭიროა, დაიწყებენ მერე...

მეპ – დღეს ჩემს სამშობლოში ისევ ომი დაიწყო. დღეს კონტრაქტის გაგრძელებაზე უნდა მომეწერა ხელი და ერთი კვირით გადავდე.

იწ – ომია, ომი... მე პირადად შევეჩვიე ომს და არეულობას. არაფერში აღარ ვერევი, ერთი წუთით არ შევწყვეტ წერას, არც

ინგლისურში მომზადებას. მასავლებელი ძალიან საყვარელი პატარა გოგოა. გუშინ დამირეკა და ბოდიში მომიხადა, მიჭირს გარეთ გამოსვლა და ალბათ ველარ შევძლებ სიარულსო. არ დავთანხმდი, ძალით ვათქმევინე მისამართი და მე თვითონ მივდივარ ახლა მასთან. არც ერთი დღით არ გაგჩერდები. ჩემს ასაკში გაჩერების უფლება არ მაქვს. ყველას დავუმტკიცებ, რომ ეგრე არ არის, რაა...

მეპ და იმ (ერთად) – ერთი კვირა გავიდა.

მეპ – მე და ჩემი პროდიუსერი დღეს ისევ შევხვდით.

– ჰა, დამთავრდა ეგ თქვენი სამდღიანი ომი.

ხმას არ ვიღებ. სამი დღე, 300-ზე მეტი დაღუპული, 3000-ზე მეტი გაუბედურებული ოჯახი. ჰმ, სამი დღე.

– მე მგონი, არაჩვეულებრივი პირობებია, მიდებს წინ კონტრაქტს.

იმ – კიდევ კარგი დროზე დამთავრდა ეს ომი. ერთი კვირაა, რაც ინგლისურზე იმის სახლში დავდივარ... ისე მიხარია, ისე მიხარია, ვერ წარმოიდგენთ. ორი პატარა გოგო ჰყავს, ტყუპები. ქმარს მიუტოვებია, სადღაც გადაკარგულში ცხოვრობს. ისეთი მაგრები არიან ეს ტყუპები, ისეთი მაგრები, ჯერ ახლა სწავლობენ სიარულს.

მეპ – იცი რა, – ვეუბნები ჩემს პროდიუსერს, უნდა დავბრუნდე.

– სად? – ცინიკურად იღიმება და ვითომ ვერ ხვდება სად.

იმ – ვისწავლი ინგლისურს და მორჩა, აქედან უნდა წავიდე. ვიჯდები ჩემთვის რომელიმე პაბში ტემზასთან ახლოს და ვწერ და ვწერ.

მეპ – ჩემს სამშობლოში.

– სად? – იცინის – იქიდან ყველა გარბის და შენ ბრუნდები?

– ჰო.

იმ – ჩემს პედაგოგს ლიკა ჰქვია, შვილად შემეფერება, ძალიან კარგი გოგოა. მორიდებული, როცა რამეს მისწორებს, წით-

ლდება. გუშინ მთელი 3 საათი შევრჩი. ერთი ტყუპი მე მეჯდა კალთაში, მეორე იმას და ასე ვმეცადინებოდი. მეუბნება, რომ ძალიან ნიჭიერი ვარ. უკვე ავლაპარაკდი ინგლისურად.

მეპ – რომელ სამშობლოში ბრუნდები, შენ თვითონ არ მითხარი ერთხელ, ჩემთვის სამშობლო აფხაზეთი და ჩემი სახლი იყო?

– ჰო, მართალია და აღარც ერთი აღარ მაქვს.

(ისევ იცინის)

– ძალიან საინტერესო ქალი ხართ, როგორც ყოველთვის...

მე – გუშინ ლონდონიდან მოწვევა მივიღე. ჩემი პიესის დადგმა უნდათ ერთ-ერთ თეატრში. ტყუპებს ბევრი საჩუქარი ვუყიდე, ლიკასაც. შამპანიური, ნამცხვრები და ისე მივაღეძი. ლიკა, როგორც საყვარელ მამას, ისე ჩამომეკიდა კისერზე და ხტუნაობა დაიწყო. შამპანიური დავლიეთ, ახლა ცოტა ნასვამი ვარ, სახლში ვბრუნდები. ალბათ, ერთ თვეში წავალ.

მეპ – კარგი, ხუმრობა ხუმრობა იყოს, მეტი დროც არა მაქვს. – კიდევ ერთ ნაბიჯს დგამს ჩემი პროდიუსერი.

უარის ნიშნად თავს ვაქნევ. ხვდება, რომ აღარაფერი გამოუვა, მეც ვხვდები, რომ აღარაფრის შემცვლელი არა ვარ.

– გადაწყვეტილია?

ისევ თავს ვაქნევ.

ის დიდხანს არის ჩუმად.

– ალბათ, თბილისში სადმე კარგ სახლს იყიდი...

– არა, თბილისში არ ვაპირებ.

– აბა?

– სოფელში, სადაც ჩემების საფლავებია.

– სოფელი, პრინციპში მთელი სოფელი თავისუფლად შეგიძლია იყიდო.

მე – დაზამთრდა, თოვლი მოვიდა, მე და ლიკა ერთმანეთში მხოლოდ ინგლისურად ვსაუბრობთ, სად ვიყავი ამდენ ხანს.

მეპ – ისეთი ბედნიერი ვარ, დღეებს ვითვლი.

იწ – გადავწყვიტე, ლიკა თავის ტყუპებიანად ჩემთან გადმოვიყვანო. რად მინდა ამხელა სახლი, თან ჩემი წასვლის დროც მოახლოვდა. ტყუილად რატომ უნდა იხადონ ქირა.

მეა და იწ (ერთად) – გამგზავრებამდე 2 დღე დარჩა.

იწ – სახლში მისვლა მიხარია, ტყუპებმა აიკლეს იქაურობა, ლიკას ერიდება, მაგრამ მე არაფერს ვუშლი. ერთადერთი, ჩემი ნაწერები არ დახიონ, არადა, როცა ვწერ, მაინცდამაინც ის ფურცელი უნდათ. ძალიან საყვარლები არიან და ძალიან ლამაზები, ვგიჟდები ისე შემეყვარდნენ. ლიკა უგემრიელეს საჭმელებს აკეთებს.

მეა – ბარგის ნაწილი უკვე გამოვგზავნე. მამაპაპისეული სახლიც დავიბრუნე. ჩემმა ქალიშვილმა მითხრა, ისეთი გახარებულები არიან, ვერ წარმოიდგენო. მეზობლები ყოველდღე მირეკავენ. იქნებ, ჩვენი სახლებიც იყიდოსო.

მეა და იწ (ერთად) – ძალიან ბედნიერი ვარ. დღეს მივემგზავრები.

იწ – ჰიტროუს აეროპორტში ვარ.

მეა – ჰიტროუს აეროპორტში ვარ.

მეა და იწ (ერთად) – არავის გავაცვილებინე თავი. ვერ ვიტან გაცილებას.

იწ – მე რომელი თვითმფრინავითაც ჩამოვფრინდი...

მეა – მე იმ თვითმფრინავით მივფრინავ.

იწ – დღეს ჩემი სპექტაკლის პრემიერა იყო, ბევრი ქართველი მოვიდა. ელჩიც ბრძანდებოდა, იქიდან კულტურის მინისტრიც ჩამობრძანდა და ორი ტელევიზია, ცოტა ვლელავდი. სახლში დავრეკე. ლიკამ მითხრა ფანტასტიკური იყავი, არაჩვეულებრივად ილაპარაკეო. ჩვენ ისევ ინგლისურად ვესაუბრებით ერთმანეთს.

მეა – ჩემს სახლში ვარ, ვზივარ ფოთლებგაცვენილი კაკლის ხის ძირას და ცრემლები ღაპაღუპით ჩამომდის.

– დედა, ხომ არ ნანობ? – მეკითხება ჩემი ქალიშვილი ხუმრობით. იცის, რაც მატირებს.

ეზოში ჩემი პატარა ბიჭები, ჩემი შვილიშვილები დარბიან.

შაბათ-კვირას გესტუმრებითო, მეუბნებიან. ახლა ძალიან მინდა, რომ დიდხანს ვიცოცხლო.

იო – ლონდონის ძველ უბნებში დავდივარ. ყველაფერი ისეთი ახლობელია ჩემთვის... თვითონაც მიკვირს. აღარ იციან, რით მასიამოვნონ.

– you are great playwrighter.

– you are wonderful.

– you are brilliant.

– ასეა, ბატონო. ჩვენს ქვეყანაში არაფრის ფასი არ იციან. რას ინებებთ? სად წაგიყვანოთ? – მეკითხებიან.

– შექსპირის საფლავზე!

მეპ – გუშინ ძროხა ვიყიდე, ჭრელი.

იო – მოწვევა გამიგრძელეს, ახალი პიესის შეკვთა მაქვს, მალე ალბათ პირდაპირ ინგლისურად დავიწყებ წერას. ტყუპები ძალიან მენატრებიან, ლაპარაკი დაუწყიათ.

მეპ – გამახსენდა, ბავშვობაში ბაბუაჩემი როგორ ამცნობდა ხეებს, მადლიანი ხელი ჰქონდა. ყველას დამცნობილი თურმე არ ხარობს და ხან ვინ სთხოვდა, და ხან ვინ, მეც თან დავყვებოდი. ბევრჯერ მინახავს, გავიხსენე, გავბედე და ჩემს ეზოში 5 ნერგი დავამყენე.

იო – ხუთი სურათი უკვე დავწერე. რა ბედნიერებაა, რომ ეს ინტერნეტი არსებობს.

მეპ – რა ბედნიერებაა, რომ არც ინტერნეტი მაქვს და არც ტელევიზორი, შაბათ-კვირას ჩემები ჩამოდიან და ჩემს ამოყვანილ ყველს ვახვედრებ.

იო – რასაც ვწერ, ლიკას ვუგზავნი. ის ეგრევე მითარგმნის და მეც მეორე დღესვე მიმაქვს. მოსწონთ, ყველაფერი მოსწონთ.

ისე, რაც აქ სპექტაკლები ვნახე, მოეწონებათ აბა რა იქნება. ჰონორარიც მომცეს, ლიკასაც გავუგზავნე, გავიჟდა.

მეპ – სასაფლოზე ასვლა მიხარია. პატარა ლამაზი ეკლესია აუშენებიათ. კვირაობით თითქმის მთელი სოფელი წირვაზე დადის, უფრო, ახალგაზრდები. მამაოც სულ პატარა ბიჭია, ოცდაათი წლისაც არ იქნება.

იო – გუშინ სახლში დავრეკე (ეტირება), ტყუპები მოვიკითხე. დაგალაპარაკებო, მითხრა ლიკამ.

– How are you, grandfather?

– Grandfather... ერთმანეთს გლეჯდნენ ტელეფონს.

თავი ველარ შევიკავე და ავტირდი.

მეპ – კვირაობით ეკლესიაში დავიწყე გალობა.

იო – მეორე პიესას ვამთავრებ.

მეპ – მეზობლის ბავშვებს ინგლისურში ვამზადებ, რა თქმა უნდა, უსასყიდლოდ.

იო – ჰონორარზე წინასწარ მოველაპარაკე, ვუთხარი რომ შვილიშვილებს მინდა გავუგზავნო. ტყუპების სურათები სულ გულისჯიბში მიდევს.

მეპ – მაინც არ ისვენებენ... გაკვეთილის მერე ხან ვაშლებით სავსე კალათს მიტოვებენ, ხან გოგრას, ხან ჩურჩხელებს. მოკლედ, ქველმოქმედება მაინც არ გამომდის.

იო – მე ქველმოქმედებისთვის არ მცალია, იმდენი რამე სჭირდებათ ბავშვებს.

მეპ – ჩემმა ნერგებმა გაიხარა, ხუთივემ.

იო – გუშინ მეორე სპექტაკლის პრემიერა შედგა. ჩემს ასაკში ემოცია, დადებითიც და უარყოფითიც, ორივე ცუდად მხდის. მთელი დღეა, წნევა მაქვს. სად შემიძლია ამდენი, პატარა ხომ აღარა ვარ, ბოლოს და ბოლოს, ბაბუა ვარ, რა – არა?

მეპ – ჩემი ძროხა მაკედაა, აღარ იწველება, სამაგიეროდ, მალე ორი მეყოლება.

00 – არა, არა, სად შემიძლია, მეტს აქ ველარ დავრჩები. იქ დავწერ და იქიდან გამოგიგზავნით. არა მეტს ვერაფრით დავრჩები, შვილიშვილები მენატრებიან, ძალიან მენატრებიან.

ვნახოთ, ჩავალ და მერე იქნებ ისევ დავბრუნდე, ან იმათაც ჩამოვიყვან. ენა არ იციან, თუ რა პრობლემაა?!

უკან დასაბრუნებელი ბილეთი უკვე ავიღე, ახალი პიესის იდეა მომივიდა, შეიძლება, თვითმფრინავში დავწერო, უკვე ყველაფერი მოფიქრებული მაქვს. მთელი ცხოვრება... ჰმ...

(გაჩერდება) მთელი ცხოვრება, არც მანამადე და არც მერე ასე არ შემშინებია, არც ერთ ომში, არც... ჩემს ახალ პიესას „სათამაშო პისტოლეტი“ უნდა დავარქვა. ეს ჩემი ყველაზე მაგარი პიესა იქნება.

მეპ – ამ საღამოს, ლოცვაზე რომ მივდიოდი, ჩვენი სოფლის მასწავლებელმა ისე, სხვათაშორის ამბად მითხრა: ლონდონიდან თბილისში მომავალ თვითმფრინავში იოს ინფარქტი დამართია და აეროპორტიდან პირდაპირ საავადმყოფოში გადაუყვანიათ უმძიმეს მდგომარეობაში.

მაშინვე მოვტრიალდი და იმავე დღეს ჩამოვედი თბილისში. ვიზიტი მეორე დღისთვის აღარ გადავდე.

უკვე ღამე იყო. მორიგე ექიმმა მიცნო და რეანიმაციაში შემიშვა. გვერდით ჩამოვუჯექი, ყველა მხრიდან რალაცაზე იყო შეერთებული. თეთრი წვერი, ქანდაკებასავით ფერმკრთალი, მაგრამ მაინც ძალიან სიმპათიური.

დილაზე სასთუმალთან ვუჯექი. ყველაფერი მოგუყევი, ყველაფერი, პისტოლეტის ამბიდან დაწყებული, დღევანდელი დღით დამთავრებული... არ ვიცი ესმოდა თუ არა, ამას ჩემთვის მნიშვნელობა აღარ ჰქონდა.

საავადმყოფოდან პირდაპირ სოფელში დავბრუნდი, გზაში ტელევიზორი შევიძინე და ყველა საინფორმაციო გამოშვებას ვუსმენდი. ერთი კვირის შემდეგ გამოაცხადეს, რომ გარ-

დაიცვალა. თუმცა, სიკვდილის წინ ბოლო ინტერვიუს ჩაწერა მაინც მოესწროთ ჟურნალისტებს. თვითმფრინავში ახალი პიესა დაეწერეო. დაკრძალვაზე არ წავსულვარ, აქ, ჩვენს ეკლესიაში გადავუხადე პანაშვიდი.

დღეს კი მისგან ეს ამანათი მივიღე, ჯერ არ გამიხსნია. თავიდან ცოტა შეეცბი, მაგრამ რიცხვი რომ წავიკითხე, გარდაცვალების წინა დღესაა გამოგზავნილი. აქამდე საერთოდ რომ ჩამოაღწია, ისიც კი მიკვირს.

ხელები მიკანკალებს.

წერილია. კონვერტს ვხსნი. აი, თურმე, როგორი ხელი ჰქონია, სულ ხუთი სიტყვა წერია.

„დიდი მადლობა ყველაფრისათვის, ჩემო ძვირფასო“.

ამანათში კიდევ დევს რაღაც, თვალებს არ ვუჯერებ.

ეს ხომ ის სათამაშო პისტოლეტია.

2009 წ.

მთავარი
როლი

მოქმედი პირნი:

მბმბ – ახალგაზრდა რეჟისორი

ბუბუსიბ – რეჟისორის ასისტენტი

რეზო – დურგალი (განათლებით ფილოსოფოსი)

მპპო – მსახიობი

ნუპპ – გრიმიორი, რეკვიზიტორი

ცოტნე – მაკოს მეგობარი

I მოქმედება

I სცენა

სცენა წარმოადგენს კულისებს. მამია სკამზეა მისვენებული, ფეხები მეორე სკამზე აქვს შეწყობილი. ბუბუსია წნევას უსინჯავს, ნუკა ფურცლებით უნიავებს. საიდანღაც ისმის ჩაქუჩის ხმა.

ბუბუსია (ფონენდოსკოპს მოიხსნის) – რეზო! რეზო! ძია რეზო!

ნუკა – რამდენი აქვს?

ბუბუსია – გაიგებ?! ტუკ-ტუკ-ტუკ. წაიღო ტვინი. მგონი, სამოცდაათი-ოცდაათზე.

ნუკა – აუუუ, ისე, მთავარია, მაღალი არ ჰქონდეს, არა?

(ბუბუსია თავიდან იწყებს წნევის გასინჯვას)

მამია – მომხსენი, აღარ მინდა... ეგ სოფლელი, ეგ მათხოვარი... ჰმ... ქალად ვაქციე, ქვეყანა ვაჩვენე. ვინ იყო?! ვინ იცნობდა?!

ბუბუსია – ღირსი ხარ.

მამია – ღირსი ვარ, ღირსი. უარესის ღირსი ვარ (მოიგლეჯს ფხრიწს).

ბუბუსია – კარგი, დაწყნარდი, ნუ ნერვიულობ.

მამია – როგორ დავწყნარდე? ყველა ბილეთი გაყიდულია. რა ვუთხრა მაყურებელს? აი ასე, დაკრა ფეხი და თავისზე 20 წლით ახალგაზრდას ძუკნასავით აეკიდა-მეთქი, ეს ვუთხრა?

(შემოდის რეზო ხელში ჩაქუჩით)

რეზო – რაშია საქმე, ბატონი მამია მეძახდა?

მამია – რაა? მე გეძახდით?

ბუბუსია – წაიღო ტვინი! კაკ-კუკ, კაკ-კუკ, თავი ამეხადა.

რეზო – არ გინდათ, და აჰა, იყოს (დააწყობს ჩაქურჩს და ლურსმნებს და გატრიალდება), ჩემს საქმეს კი არ ვაკეთებ?!
მამია – სად მიდის?! რეზო! ბატონო რეზო! ვინ გითხრათ, გაჩერდითო?

რეზო – ვინ, და აგერ, ამ პატიოსანმა ადამიანმა.

მამია – ვინ კითხავს მაგას, აქ მე ვარ რეჟისორი, გაიგეთ?! აიღეთ თქვენი ჩაქურჩი და გააგრძელეთ, რასაც აკეთებდით.

რეზო – გასაოცარი, თუ გნებავთ, ჩემთვის ხომ არ ვაკეთებ? „დონ-ჟუანის“ ნავია გატეხილი. ერთი საათი დარჩა სპექტაკლამდე. თუ არ გჭირდებათ...

მამია – გააკეთეთ, გა-ა-კე-თეთ, სხვას ნუ უსმენთ, აქ მე ვწყვეტ ყველაფერს.

(რეზო ჩაქურჩს და ლურსმნებს წამოკრეფს და გადის).

მამია – რა ვქნათ?

ბუბუსია – გადაწყვიტეთ, ბატონო, აქ თქვენ არ წყვეტთ ყველაფერს?

მამია – ო, კარგი რა, ახლა მაგის დროა? ისედაც გაგიჟება ვარ, გამოსავალს ვერ ვხედავ. ეს როგორ გამიკეთა?! ეს როგორ გამიკეთა?! ეს როგორ გამიბედა?!
ბუბუსია – უარესის ღირსი ხართ, უარესის... მაგისთანას მთავარი როლები კი არა... ერთს რომ მოვკიდებდი ხელს, აქედან...

მამია – ეს დღევანდელი სპექტაკლი არ ჩამშლოდა და მერე მე ვიცი.

ბუბუსია – გაცივდა კაცი, გასწიე ეს ფურცლები.

ნუპა – თვითონ ვერ იტყვის?

მამია – მეც არა ვთქვი, რა მაწუხებს...

ნუპა – კი ბატონო, მე კი არ მეხალისება (ამოიღებს სიგარეტს და გააბოლებს). აუ, მითხარით რა, არის დღეს თუ არა სპექტაკლი? წასვლა მინდა.

ბუბუსია – ვიცით?!
 მამია – არის, არის!
 ბუბუსია – შენ კიდევ გაქვს იმედი?
 მამია – ერთხელაც დაურეკე, მიდი, აკრიბე.
 ბუბუსია (*რეკავს*) – არ იღებს, მთელი ღღეა ვრეკავ, ვერ ხედავთ?
 მამია – იქნებ მესიჯი გაგვეგზავნა?
 ბუბუსია – მესიჯის გაგზავნა არ ვიცი.
 ნუკა – მოიტა, მოიტა.
 (*ბუბუსია უკმაყოფილო სახით აწვდის მობილურს*)
 ნუკა – რა მივწერო?
 ბუბუსია – შე დამპალო... გათახსირებულო, უსინდისო...
 ნუკა – აუ, მოიცა რა?!
 მამია – მისწერე: რას გვიშვრები? ვილუპებით, ყველა ბილეთი გაყიდულია, ნუთუ ადამიანის გული არა გაქვს?
 ნუკა (*იმეორებს დამარცვლით*) – გა-ყი-დუ-ლი-ა...
 მამია – გაგვაგებინე, რა ვქნათ, როგორ მოვიქცეთ?
 ნუკა – მერე?
 მამია – მეტი არაფერი. გელოდებით.
 ბუბუსია – ჰმ, გელოდებით, გკოცნით, საყვარელო, მწუ, მწუ, მწუ...
 ნუკა – ისე, მე შემიძლია მაგარი იდეა მოგაწოდოთ.
 ბუბუსია – დაარტყამს ახლა რაღაცას.
 ნუკა – აუ, ეს ვინ არი? ჯერ იცი, რას ვამბობ?
 მამია – თქვი, თუ ამბობ.
 ნუკა – ჩემს ოთახში ვიჯექით მე და მაკო.
 ბუბუსია – ვისხედით.
 ნუკა – არ გინდა, რა. ვიცით, რომ ჩანრუხაძის ენით მეტ-ყველებთ: მუნ ჭმუნვით ვისხედით.
 მამია – იტყვი თუ არა, რას მაიმუნობ?!
 ნუკა – შემეშვას და ვიტყვი.
 ბუბუსია – შეშვებულები არა ვარ?

მამია – კაი, ნუ გადაგვაცოლებ. თქვი, თუ ამბობ.

ნუკა – მე და მაკო...

მამია – მაკო ვინლა ოხერია?

ნუკა – მაკო არ იცით, ბატონო მამია?

ბუბუსია – იცის, შტატგარეშე მსახიობი, გიჟივით რომ იცვამს.

ნუკა – სხვათა შორის, მაგრა საკაიფოდ აცვია და მაგარ საკაიფო ვიდზეა. არ გინდა, რაა?!

მამია – ვერ ვიხსენებ, მერე?

ბუბუსია – ახალგაზრდა, სიმპათიური, თუმცა თქვენ ხომ ახალგაზრდებს ვერ ამჩნევთ, სულ დამავიწყდა.

მამია – მერე, გისმენთ.

ნუკა – მაცდის?

მამია – დააცადე.

ნუკა – მოკლედ, ეს „პალაჟენია რო გაიასნდა,“ რაც აქ ხდება, მაკომ თქვა, მაგ როლს, მე ვთამაშობდიო; დედას ვფიცავარ, მეც გამახსენდა, ძან მაგარი იყო.

მამია – დონა ელვირას? სად თამაშობდა?

ნუკა – საკურსო სპექტაკლში, მთელი ტექსტი იცის ზეპირად და ესეც, რაც აქ ხდება, ყველაფრის აზრზეა.

მამია – მერე რა, რას ნიშნავს, რატომ მოგვიყვი ეს ამბავი?

ნუკა – პროსტო რაა, შეეძლო ეთამაშა, დღეს რახან...

ბუბუსია – ოო, რა ელვირა, რის ელვირა, ბავშვია ცხვირმოუხოცავი.

(ამ დროს მობილური გაიწკარუნებს)

ნუკა – აუუ, მესიჯი მოვიდა. შენ კიდე ნუ იცი რა ყველაფერზე...
(ბუბუსიას)

მამია – რაო?

(ნუკა დიდხანს დასცქერის)

ნუკა – პრინციპში მარტო ერთი სიტყვა წერია.

ბუბუსია – რა სიტყვა?

მამია – აღარ იტყვი, რა არის ის ერთი სიტყვა?

ბუბუსია – ეტყობა მაგიურია.

მამია – ამოღერღე, რას გვითვლის?

ნუკა – მკიდინართო...

მამია – რაა?! დაუძახეთ! ჩქარა მომიყვანეთ ის გოგო, ჩქარა! მაგას ვაჩვენებ დაკიდებას. მაგას ვაჩვენებ, ვკიდევარ?! მორჩა, ყველაფერი მორჩა, დღეს სპექტაკლს ვთამაშობთ.

(მამია ყვირის, ლეწავს ყველაფერს, შეურაცხადი ხდება. მთელი ამ ხნის განმავლობაში ჩაქურის ხმა, რომელიც მონოტონურად სულ ისმოდა, ჩერდება ბოლო ფრაზაზე).

II სცენა

ისმის მეუხარე ტაში. მამია და ბუბუსია კულისებიდან ჩუმად იჭვრიტებიან სცენაზე. ტაში მიწყნარდება, მამია ფარდას მოსცილდება, კმაყოფილი სახით ჩაესვენება სავარძელში, ბუბუსია ჩაის უმზადებს. შემოდის რეზო.

რეზო – გილოცავთ, გადავრჩით, გადავრჩით.

მამია – გმადლობთ.

რეზო – სხვათა შორის, მერი იყო შურღაია არაჩვეულებრივი დონა ელვირა, მსგავსი არც მინახავს, რაღა დაგიმალოთ და ქალბატონ დადასაც მერჩივნა.

მამია – დადა არ მიხსენოთ.

ბუბუსია – კი, ახლა მასე ამბობ, დაინახავ და დაგავიწყდება.

მამია – რაა?

ბუბუსია – დაგიბნელდება ისევ თვალეებში *(მიაწვდის ჩაის)*.

მამია – შენ მე ცუდად მიცნობ, ბუბუსია... გარეწარი!

ბუბუსია – ვნახოთ... ისე, მინდა გითხრა, რომ დადაზე ნაკლები ნამდვილად არ იყო.

მამია – რამდენჯერ გაგიმეორო, აღარ ახსენო მაგის სახელი, მაგას როგორ დავუშვებდი, ასე გველურად მოქცევა თუ შეეძლო.

ბუბუსია – გველად რომ მოვიხსენიო, ხომ შეიძლება?

მამია – როგორც გინდა, ისე მოიხსენიე, თავი დამანებე.

ბუბუსია – ოო, რამდენ ხანს ველოდი ამ დღეს!

რეზო – სხვათა შორის, ომის მერე, მე მაშინ უნივერსიტეტში ვსწავლობდი და თან ღამის ცვლაში ვმუშაობდი ჩულქების ფაბრიკაში...

მამია – რის ფაბრიკაში?

რეზო – ჩულქების. მე, გენადი მიტროფანოვიჩი, აი ახლა მისი მოსახელეა შვილიშვილი, გენადის ბიძაც რაიკომის მეორე მდივანი იყო გარდაბანში. ო, რაც ჩვენ იქ პურ-მარილზე ვყოფილვართ!

ბუბუსია – აუ, დაგვენძრა, ეს არ გაჩუმდება.

მამია – დიდი მადლობა, ბატონო რეზო. შეგიძლიათ წახვიდეთ სახლში, მშვენივრად იყო ნავი შეკეთებული, დიდი მადლობა...

რეზო – არა, კაცო, სად მეჩქარება?! ამ ახალ გოგოს ველოდები, ჩვენს გადამრჩენელს, მინდა მივულოცო.

ბუბუსია – ის გვიანობამდე არ გამოვა.

რეზო – რა მეჩქარება, ჰოდა, ეს ჩემი გენადი მეუბნება, სხვათა შორის, ძალიან უყვარდა ბაბუამისი, რამე მთხოვე, არაფერი არ გჭირდებაო? რა უნდა ვთხოვო, მე ამის გარდა კერძო კოლეჯშიც ხომ ვარ, იქ კარგი ანაზღაურება მაქვს, მყოფნის, რატომ შევაწუხო? არა ვარ სწორი?

მამია – დიახ, სწორი ბრძანდებით *(რეზოს)*. ერთი აზრი მომივიდა *(ბუბუსიას)*.

ბუბუსია – მაინც, მაინც?

რეზო – ჰოდა, მაგას ვამბობდი, მე და მიტროფანოვიჩი ერთად ვთამაშობდით, მე კასიო ვიყავი, ის ოტელო იყო...

მამია – უკაცრავად, თქვენ მსახიობი იყავით?

რეზო – ჰა, ჰა, ჰა *(იცინის, ჩაბჭირდება)*. არა, კაცო, დრამწერე გვექონდა ჩულქების ფაბრიკაში, მარა ისე, აკაკი ხორავა გვესტუმრა ერთხელ და გენადის უთხრა: ბევრი საინტერესო ოტელო მინახავს, მაგრამ ასეთი არც ერთიო. მერის რა უთხრა, თუ იცით?

მამია – ვინ მერის?

რეზო – შურღაიას, უნივერსიტეტშიც ერთ დროს ვსწავლობდით. რომ შემოვიდოდა კათედრაზე, ასე დავემწკრივებოდით ბიჭები *(ჩაბჭირდება სიცილით)*. ნოემბერში გარდაიცვალა, გენადიც იყო დაკრძალვაზე, ძალიან დააფასა. ფულიც უჩუქებია ოჯახისთვის, ღვინო, ყველი გამოუგზავნა... *(ამ დროს ბუბუსია რაღაცას სთხოვს მამიას, მამია არ თანხმდება, ბუბუსია ყელსაკვი გამოუწევს, მაგრამ მამია ხელებს ასავსავებს, უარზეა, რეზო ლაპარაკობს და ლაპარაკობს)*.

რეზო – რა ვიცი, თქვენ თუ დაგჭირდათ რამე, არ დაგზარდებით, მივალ გენადისთან. ჩემი დიდი ხათრი აქვს და დიდი სიყვარული, მე რა უნდა ვთხოვო.

(ამ დროს შემოდის მაკოც, გრიმი ნახევრად მოშორებული აქვს. დაღლილი, მაგრამ ბედნიერი)

რეზო – ყოჩაღ, ყოჩაღ, ქალიშვილო.

მამია – გილოცავ, ჩემო კარგო, და დიდი მადლობა მთელი თეატრის სახელით. გმადლობთ, არ ველოდი, ეს მიზანსცენები, ასე ზუსტად, საოცარია პირდაპირ, როდის? სად? როგორ?

მაპო – ყველა სპექტაკლს ვესწრებოდი.

მამია – უღრმესი მადლობა *(ხელზე კოცნის)*.

(შემოდის ნუკაც)

ნუკა – აუ, რა მაგარი იყავი, იცი? დაგლიჯა, არაა? როგორი გოგოა სცენაზე? ა? *(გადაკოცნის მაკოს)* აღიარეთ, ვისი იდეა იყო? *(გადის)*

ბუბუსია – გადაგვჭამს ახლა თავს, ტვინს ამოგვწოვს.

მამია – ცოტა მეორე აქტში, ერთი ადგილი გქონდათ?! იცი სად?

მაპო – როცა სგანარელს ხელში ავყავარ.

მამია – აი, შენც ხომ იგრძენი?

მაპო – ფეხსაცმელი გამძვრა მაგ დროს და ჩუმად ვეძებდი სიბნელეში. თან მიზანსცენა არ მაძლევდა მოძრაობის საშუალებას... მოკლედ.

ბუბუსია – იმ სპილოს ფეხსაცმელი გაგძვრებოდა, აბა, რა იქნებოდა.

მამი – ბუბუსია! საკმარისია.

ბუბუსია – უკაცრავად, სპილო არ უნდა მეთქვა, ჩვენ ხომ გველზე შევთანხმდით.

რეზო – ქალიშვილო, კარლო კენჭაძე რა არის თქვენი?

მამო – ვინ, ფილოსოფოსი?

რეზო – დიახ, დიდი კაცი, დიდი მეცნიერი.

მამო – ბაბუაჩემის... მმ... მოკლედ ნათესავი იყო ჩემი.

რეზო – რა, გარდაიცვალა?

მამო – არა, ისე ვთქვი, არც ვიცნობ.

რეზო – ჰო, არა უშავს, მე გაგაცნობ, დიდი მეცნიერი, ფილოსოფიაში მაგან და ნესტორ... (გვარი დაავიწყდა)

ბუბუსია – მაკო, რაღაც სიურპრიზი აქვს შენთვის ბატონ მამიას.

მამო – კარგი რაა? რა სიურპრიზი?

ბუბუსია – არ ვიცი.

ნუპა (შემოირბენს) – აუუ, ეს კიდეც აქ არი, დროზე რა, სანამ ანთხეულა, არ იცი, რა დასაბმელი გიჟია?

მამო – მე ჯერ ვერ მოვდივარ (ნუკას). დიახ, გისმენთ, ბატონო მამია.

ნუპა – მე გითხარი (გადის).

რეზო – ოჰ, შექარაშვილი, ნესტორ შექარაშვილი, კინალამ დამავიწყდა გვარი, კაცო (იცინის ჩაბჟირებამდე).

ბუბუსია – ბატონო რეზო, დიდი ბოდიში, მაგრამ ბატონ რეჟისორს საქმე აქვს მსახიობებთან.

რეზო – კი ბატონო, კი ბატონო. მეც წავედი, არც მე ვარ უსაქმური. გილოცავთ კიდეც ერთხელ ყველას, ნესტორის გვარი როგორ დამავიწყდა (ქირქილებს).

ნუპა (ისევ შემოირბენს) – მაკო, მოკლედ, არ მოდიხარ? გაფრთხილებ, აჭრილია ტიპი.

ბუბუსია – არ მოდის.

ნუკა – კარგი, მე წავედი, მე არაფერ შუაში არ ვიქნები, იცოდე.

რეზო – საით მიდიხართ, ახალგაზრდავ?

ნუკა – ჩვენ შორს მივდივართ, ბატონო რეზო, გლდანში.

რეზო – ოჰ, გლდანში? კარგი დაგემართოს, როგორ მინდოდა კუკურის ნახვა, ბარემ ვნახავ, ამაზე უკეთეს დროს რას მივალ.

(ნუკა გადის და რეზოც უკან მიჰყვება ლაპარაკ-ლაპარაკით)

მამია – რა არის, რა უბედურებაა. ამ კაცის მეტი ვერავინ იშოვვით ქალაქში? ცოტა ახალგაზრდა დურგალი არ არსებობს?

ბუბუსია – კი მოგივათ ახალგაზრდა 50 ლარად. ესეც ენთუ-ზიასტია, გიჟი, გზაში არ ყოფნის ეს ფული.

მამია – ცუდი კაცი არ არის, მაგრამ რო ჩართავს...

ბუბუსია – უნდა მოაკეტირო, მე ვერ მიყურებ?

მამია – ბუბუსია, მე, ზოგიერთებისგან განსხვავებით, კარგად აღზრდილი ადამიანი ვარ.

ბუბუსია – გასაგებია, ვინც იგულისხმეთ ზოგიერთებში, ე. ი. მე უზრდელი ვყოფილვარ?

მამია – შენ გამოგდის, მე არ შემიძლია, მოკლედ დაბრძანდით. *(ჩამოჯდება, სიგარეტს მოუკიდებს, სამივე ჩუმადაა)*.

მამია – დამშვიდდით, ნუ ნერვიულობთ.

მაპო – ვაიმე, არ იცით, რა მჭირს?!

ბუბუსია – მომეცი ერთი, მეც ავნერვიულდი *(გამოართმევს სიგარეტს და გააბოლებს)*. გგონია მე ვიცი რა სიურპრიზი აქვს?

მამია – თქვენ ეწევით? *(მაკოს)*

მაპო – არა. *(სიჩუმეა, დიდი პაუზა)*

მამია – ხვალიდან ვიწყებთ ახალ პიესაზე მუშაობას.

მაპო – დიახ, ვიცი.

მამია – ძალიან კარგი. მაშინ ისიც გეცოდინება რომელ პიესაზე.

მაპო – „ოიდიპოს მეფე“ – არა?

მამია – „ოიდიპოს მეფე“.

ბუბუსია – მაინც „ოიდიპოსი?“ ხო, მაგრამ იქ ქალის როლი?

მამია – არის, არის?

ბუბუსია – ერთია იოკასტე... სხვა ქალი?

მამია – ხვალღიდან ყოველდღე გამოცხადდებით რეპეტიციებზე.

ბუბუსია – ვერ ვხვდები.

მამია – ვაიმე, თავი სიზმარში მგონია.

ბუბუსია – ეს ნაწარმოებიც ხომ არ იცით ზეპირად?

მამია – კაი რა, მეღრძო ტვინი? რა ხდება, გამაგებინე.

ბუბუსია – თუ დამაცდით, ყველაფერს შეიტყობთ.

მამია – ვაიმე, ძალიან ცუდად ვარ.

მამია – ჩემო კარგო, შენ დამტკიცებული ხარ იოკასტეს როლზე.

ბუბუსია – არ არსებობს!

მამია – შენ რატომ არა გაქვს რეაქცია? არ გაქვს წაკითხული ოიდიპოსი?

მამია – კი, როგორ არა, მაგრამ ადრე... კარგად არ მახსოვს...

ბუბუსია – სახლში რომ წახვალ, წაიკითხავ. არა, ბუბუსია გადმოგცემს. დადას ეგზემპლარი გადაეცი, გასაგებია?

ბუბუსია – ახლა გავაფრენ, რა იოკასტე, ამას ისეთი რა გრიმი უნდა გაუკეთო?..

მამია – ქალბატონო ბუბუსია, რა იყო, გეწყინათ ქალბატონი დადას მოხსნა მთავარი როლიდან?

ბუბუსია – მე მეწყინა? ეგ გველი ოღონდ აქედან წავიდოდეს და...

მამია – რაა, დადას როლს მაძლევთ? ვაიმე! *(გული უხდება ცუდად)*

მამია – ყველა მსახიობის ცხოვრებაში დგება დღე, როდესაც მას მთავარ როლს სთავაზობენ.

ბუბუსია – ფერი აღარ ადევს სახეზე.

მამია – ეგ არაფერი. კარგად ბრძანდებოდეთ.

ბუბუსია – მიდიხართ?

მამია – არ არის დრო? ხვალამდე. *(გადის)*

ბუბუსია (წვეთებს უსხამს მაკოს) – აჰა, დალიე (მერე თვითონაც დალევს).

მპო – გონზე არა ვარ (დალევს).

ბუბუსია – დადა შემოიხევეს ტანზე, გაგიჟდება, ტანსაცმლიანად გაგიჟდება. ვაა, რა სიურპრიზი ელოდება, რა სიურპრიზი. თან ფულიც თვითონ იჩალიჩა სპექტაკლისთვის. ო, რას მოვიფხან გულს, მაგრამ ვერ გავიგე?..

მპო – მაგარი როლია, არა?

ბუბუსია – მაგარი? მაგარი კი არა, რამდენი წელია მაგის თამაში უნდოდა, „ბავშვობიდან ოცნებობდა ამ პიესაზე“ (გამოაჯავრებს მამიას). იმ გველმა, ოო, თუ რამე ჩაიღო გულში?..

მპო – ვინ? უფრო სწორედ, როლს როდის მომცემთ?

ბუბუსია – ახლავე, მაგ სიამოვნებას მოვიკლებ?! (მოაქვს ნაბეჭდი გვერდები). იოკასტე – დადა (დადას გადაშლის) – რა გქვია შენ?

მპო – მაკო.

ბუბუსია – მა-კო, იოკასტე – მაკო.

(ამ დროს კარი იღება და ახალგაზრდა ბიჭი შემოდის)

ბუბუსია – ვინ გნებავეთ?

მპო – ცოტნე? შენ აქა ხარ?

ცოტნე – გამოსირდი, შე ჩემა? რამდენ ხანს უნდა გელოდო?

მპო – რაა?

ცოტნე – რა და ბებიაშენისა, რამე ხო არ აგივარდა თავში?

მპო – წესიერად, ქუჩაში არა ხარ, გაიგე? თეატრში ხარ.

ცოტნე – მკიდია ეგ შენი თეატრი, წამოდი-მეთქი.

მპო – არსად არ წამოვალ.

ცოტნე – მაშინ, იცი, რას გეტყვი? აირჩიე ან მე, ან თეატრი. ეგ გინდოდა, არა?

მპო – უკვე ავირჩიე.

ცოტნე – რა აირჩიე?

მპო – თეატრი.

ცოტნე – ჰოდა, შენი დედაც...

(ფეხს კრავს კარს და გადის. ბუბუსია შეშინებული და გაოგნებული დგას)

მაპო – მომაწოდეთ სიგარეტი *(ბუბუსია მიაწვდის სიგარეტს, მოუკიდებს)* ჩემი როლი მომეცით და ყავა მომიდუღეთ, თუ შეიძლება!

(ბუბუსია ფურცლებს მიაწვდის და ყავის მოსადუღებლად გადის)

III სცენა

*სარეპეტიციო დარბაზი
(მამია, ბუბუსია, მაკო)*

მამია *(ბოლთას სცემს)* – უკვე თერთმეტი საათია, არც ერთი წუთი არ ველოდებით არავის, სად არიან დანარჩენები?

ბუბუსია – მე რა ვიცი.

მამია – აბა ვინ უნდა იცოდეს, ვის ევალება?

ბუბუსია – ბატონო მამია, იცით რას გეტყვით, მე ყველას დაეფრეკე, სათითაოდ, სახლის ტელეფონებზე და არც ერთი არ ბრძანდებოდა სახლში.

მამია – მე ეგ არ მაინტერესებს, მე ვსვამ შეკითხვას: სად არიან მსახიობები, რეპეტიციაზე რატომ არ გამოცხადდნენ? ამაზე პასუხი უნდა გამცეს რეჟისორის ასისტენტმა.

ბუბუსია – მეც კიდევ ერთხელ ვიმეორებ, სახლის ტელეფონზე არავინ არ მიპასუხა, თუმცა დაეფრეკე ოჯახის წევრებს. მობილურზეც ასევე ყველასთან გავუშვი ზარი, მაგრამ არც ერთმა არ გადმორეკა, რა ვქნა?

მამია – რას ნიშნავს „გავუშვი ზარი?“

ბუბუსია – მომცენ სალაპარაკო თანხა და დავრეკავ, ჩემი ფული რატომ უნდა ვხარჯო?

მამია – ვერაფერი ვერ გავიგე, თქვენ გაიგეთ რამე? ჩემს შეკითხვაზე პასუხი ვერ მივიღე. რა ხარჯი, რა ზარი... მსახიობები რატომ არ არიან რე-პე-ტი-ცი-ა-ზე, რატომ?

ბუბუსია – თავიდან აგიხსნათ?

მამია – მორჩა! არაფრის ახსნა აღარ მჭირდება, ვიწყებთ რეპეტიციას.

(სათვალეს მოიმარჯვებს და პიესაში ჩაიხედავს)

მამია – ოიდიპოსი... სად არის გელა?

ბუბუსია – გელას გახმოვანება აქვს. დაიწყეთ და შემოგიერთდებითო.

მამია – კარგია, პირველივე რეპეტიციაზე მთავარი როლის შემსრულებელი არ მობრძანდა, მშვენიერი დასაწყისია.

ბუბუსია – მოვა, დაიწყეთო და... აგვიანდება ცოტა.

მამია – ცოტა უკვე გავიდა. არ შეიძლება გახმოვანება 11 საათზე რომ არ დანიშნონ?

ბუბუსია – ისინიც ასე ამბობენ.

მამია – ვინ ისინი?

ბუბუსია – გახმოვანების სტუდიამ შემოგითვალათ, არ შეიძლება, რომ რეპეტიცია 11 საათზე არ დანიშნოთო?

მამია – ბებიაშვიტისამ, ბებიაშვიტისამ, ასე გადაეცით ჩემგან. არ გავიდნენ თავს?! იმ გელასაც გააგებინეთ, რომ ჩვენთვის დიდი არტისტები და კორიფეები აღარ არსებობენ, ყველა გავარდება, ისე, როგორც ერთი ქალბატონი. გასაგებია?

ბუბუსია – გასაგებია.

მამია – ისე, სიტყვამ მოიტანა და ვინმეს ხომ არ შეგხმინებიათ „ქალბატონი“?

(სიჩუმეა, პასუხს არ სცემენ)

მამია – შემდეგი... იოკასტე.

მამია – დიას.

მამია – როლი გაქვთ?

მამია – დიას.

მამია – გადახედეთ?

მაპო – გადავხედე კი არა, ზეპირად ვიცი.

მამია – რაა? რა არის, ტექსტების მანიაკი ხართ, რა დროს ზეპირად სწავლაა, ჩაგიჯდებათ არასწორად და მერე ორმაგი სამუშაო მომიწევს. შემდეგი... ისმენე, ანტიგონე – ჯერ არ მჭირდება. კრეონი? სად ბრძანდება ვაჟა?

ბუბუსია – ვაჟა შეიძლება საერთოდ არ მოვიდეს.

მამია – რაიმე პრეტენზია აქვს როგორც ყოველთვის?

ბუბუსია – როლების განაწილებას არ ვეთანხმები, ჩემს თავს კრეონში ვერ ვხედავო.

მამია – კარგია, როცა დაგვეთანხმება და დაგვინახავს, ჩვენი გემი უკვე შორს იქნება გასული.

მაპო – გასტროლებზე მივდივართ?

ბუბუსია – საიდან მოიტანე?

მაპო – აბა, გემით სად წავალთ?

ბუბუსია – აუჰ!

მამია – ჰმ, ტირესიას როლის შემსრულებელი რატომ არ ბრძანდება?

ბუბუსია – რადიკულიტი აქვს.

მამია – უჰ, ახალი ამბავი? ამჯერად რომელი მხარი გაუკავდა ჩვენდა საუბედუროდ?

ბუბუსია – ისევ მარცხენა.

მამია – კიდევ კარგი, კიდევ კარგი, გადავრჩენილვართ, მარჯვენა რომ არ გაუკავდა... შემდეგი? ლაიოსის მწყემსი, იოკასტეს მხევალი... ესენი სად არიან?

ბუბუსია – არ ვიცი.

მამია – არ ვიცი. კარგია. ქურუმები, მოახლე ქალები... კარგი. ქალბატონო ბუბუსია, თქვენ თავად თუ წავიკითხეთ პიესა? ეს თქვენს მოვალეობაშიც შედის... მე გთხოვეთ, რომ ყველას წაგეკითხათ...

ბუბუსია – დიახ, წავიკითხე.

მამია – ალბათ დიდი ხნის წინათ და კარგად აღარ გახსოვთ?

ბუბუსია – არა, სულ ახლახანს.

მამია – უი, რას ამბობთ?! რადგან მსახიობებმა არ დაგვდეს პატივი, იქნებ თქვენ მოგვიყვით, რა ხდება ამ დასალუშავ თეზეში.

ბუბუშია – ჩვენ კითხვით გვექონდა, მოყოლით არ გვექონია.

მამია – ჰმ, შემდეგ რეპეტიციებზე ყველას მოყოლით გვენებათ „ოიდიპოსი“ თავიდან ბოლომდე. პიესა მოკლედ უნდა იყოლებოდეს, ანეკდოტით, ანეკდოტით, გასაგებია? ქალბატონო მაკო, აბა გავიმეოროთ, რა გვაქვს დავალება შემდეგი შეხვედრისთვის.

მაპო – ანუ, რა უნდა მოვყვეთ?

მამია – დიახ.

მაპო – ესე იგი, მოვყვეთ ანეკდოტები ოიდიპოსზე.

მამია – მე ვთქვი, რომ ოიდიპოსზე მინდა ანეკდოტები?

მაპო – არა? რა ვიცი, მე ასე გავიგე.

მამია – რატომ? ქართული არ გესმით?

მაპო – უკაცრავად, ცოტა გაფანტული ვარ, სადღაც წავედი.

მამია – სხვა დროს ნულარ გაიფანტებით და, როცა აქ ზიხართ, აქ იყავით.

მაპო – აბა, რა უნდა მოვყვეთ?

მამია – ის პიესა, რომელშიც მთავარი როლი უნდა ითამაშოთ.

მაპო – ეგ ხო ვიცი.

მამია – რა იცით?

მაპო – ჩემი როლი ზეპირად ვიცი.

მამია – გავიგეთ, რომ თქვენი როლი ზეპირად იცით, მაგრამ დანარჩენი საერთოდ რა ხდება? არ გაინტერესებთ?

მაპო – კი, როგორ არა.

მამია – ესე იგი, სიუჟეტის მოყოლა არავის არ შეუძლია...

რეზო (კულისებიდან) – თუ ნებას მომცემთ. უნებლიეთ შემომესმა თქვენი შეკითხვა. მე მოვყვები.

მამია – ... აქ მსახიობებზე ლაპარაკი, ბატონო რეზო, დიდი მაღლობა.

რეზო – ბატონი ბრძანდებით, ბატონი ბრძანდებით (რეზო იწყებს რალაცის დაჭედებას).

მამია – ესე იგი, ნაწარმოები იწყება შემდეგნაირად... რას წერთ?

მამიო – ჩავიწერ ბარემ.

მამია – არაფრის ჩაწერა არ არის საჭირო.

– თებეში გაჩნდა შავი ქირი და მუსრი გაავლო ნახევარ მოსახლეობას. ცოცხლად დარჩენილები შეიკრიბნენ მთავარ მოედანზე და მეფესთან აპირებენ შეხვედრას. მეფეა ოიდიპოსი, რომელიც დღეს არ ბრძანდება და მის ტექსტს წაიკითხავ შენ.

ბუბუსია – მეე?

მამია – რა, ელამი ვარ? მგონი შენ გიყურებ. დაიწყეთ.

ბუბუსია – „ჰე, ხალხო, ძველი მამამთავრის, კადმოსის შვილი-ნო! რას დამხობილხართ სალოცავი რტოებით ხელში ან იქ მთელ ქალაქს...“

მამია – სტოპ! რაშია ახლა საქმე?! ხალხი კი შეიკრიბა და უნდათ, რომ მეფეს გააგებინონ საშინელი ამბავი, მაგრამ ეს ოიდიპოსი მაგარი შებერტყილი ვინმეა, ისედაც მშვენივრად იცის ყველაფერი და მაგარი მომზადებულია ხალხთან შესახვედრად... მაგრამ ვის ვუყვები? მერე თავიდან უნდა გავიმეორო, როცა ოიდიპოსი დაგვდებს პატივს და რეპეტიციაზე მობრძანდება?

ბუბუსია – ისე, რა დროს „ოიდიპოსია“, არ შეიძლებოდა რამე უფრო თანამედროვე, სახალისო დაგვედგა? ხომ ხედავთ, რეპეტიციაზე მსახიობები არ მოვიდნენ და რომელ მაყურებელს მოიყვან ასეთი სპექტაკლის სანახავად?

მამია – ვინც ამ ნაწარმოებზე იტყვის, რომ ეს არ არის თანამედროვე, ის არის ბრიყვი და უვიცი. კლასიკა იმიტომ არის კლასიკა და უკვდავი, რომ მასში ყოველთვის დევს მარადიული იდეა. მარადიული სატიკვარი.

ბუბუსია – კაი რა, მაინც? თუ ჩემი ძმა ხარ, არ გინდა ეგ მაღალფარდოვნება. სხვები შეიძლება დააბოლო, მაგრამ მე ძალიან კარგად ვიცი, რატომაც დგამ ამ პიესას, რა „მარადიულიც“ გაწუხებს.

მამია – რატომ ვდგამ? რა საინტერესოა? იქნებ მეც გამაგებინო.

ბუბუსია – რატომ და „ოიდიპოსის კომპლექსის“ გამო.

მამია – მერე რას ნიშნავს ეს „ოიდიპოსის კომპლექსი?“ იქნებ აგვიხსნა?! ისე, არ გეკამათები, რომ ეს ნაწარმოები ოიდიპოსის კომპლექსზეც არის.

ბუბუსია – მე მაგას არ ვამბობ, კარგად ხვდები რა „კომპლექსსაც“ ვგულისხმობ.

მამია – მაინც რომ ვერ ვხვდები?

ბუბუსია – „ოიდიპოსის კომპლექსი“ არის, როცა ახალგაზრდა ბიჭს დიდი ქალი უყვარს.

მამია – ჭკვიანო, რა საინტერესო მოსაზრებაა... ვინ გითხრა, პატარა? „ოიდიპოსის კომპლექსი“ რას ნიშნავს, გითხრა?

ბუბუსია (*აწყვეტინებს*) – ალიარე, რომ იმ გველის დავიწყება არ შეგიძლია. აკი, მორჩა, დავივიწყე, მძულსო?

მამია – ვინ, ვინ, რაო, რაო, ვინ გველი, რა გველი?

ბუბუსია – არ იცით, არა, ვის ვგულისხმობ? გაიქცა, დაგტოვათ, გიღალატათ და კიდევ სპექტაკლებს უძღვნით იმ ძუენას? ეს ხომ მისი არჩეული პიესაა!

მამია – შენ ხომ არ გავიწყდება ვის ელაპარაკები? და მეორეც – მარტონი არა ვართ. ის „გველი“, როგორც თქვენ მოიხსენიეთ, გუშინ გაიქცა.

ბუბუსია – ჰოდა, ჯანდაბაში წასულა და მოუსვლელში, დავდგათ რამე სხვა, თანამედროვე, რა დროს ოიდიპოსია?

მამია – ჯერ ერთი დაიმახსოვრე, რომ ეს იქნება თანამედროვე სპექტაკლი, მეორეც – რეჟისორი მე ვარ და რასაც მინდა, იმას დავდგამ.

ბუბუსია – გამოდის, რომ მაინც იმას ველოდებით, როდის დავგდებს პატივს, როდის მობეზრდება ახალ საყვარელთან ლოგინში კოტრიალი...

მამია – გეყოფა!

ბუბუსია – როდის დაცხრება მისი ავბორცი ვნებები, როდის?..

მამია – გაჩუმდი-მეთქი.

ბუბუსია – არა, არ გავჩუმდები! მეტი აღარ შემიძლია! მანცი, ჩვენ ხომ მეგობრები ვართ, გონს მოდი, გაახილე თვალები! ახალგაზრდა ხარ, ნიჭიერი, სიცოცხლით სავსე... ვისი, ვისი გულისთვის იმწარებ ცხოვრებას? როდემდე ველოდოთ, სანამ იქით არ მოხვდებით და არ ამოკრავენ წიხლს? რა ენაღვლება, იცის, რომ აქ მუდამ გაშლილი ხელებით ელოდებიან... ოღონდაც, ოღონდაც კი მოვიდეს და მაშინვე ყველაფერს დავივიწყებთ, მაშინვე ყველაფერს ვაპატიებთ, ჩვენ ხომ თავმოყვარეობა არ გაგვაჩნია...

მამია – დაწყნარდი, დაწყნარდი, ასე რატომ ნერვიულობ?! ჩემო პატარა, დაგავიწყდა, რომ ჩვენ ახალი იოკასტე გვყავს?

ბუბუსია – მაგიტომაც ვნერვიულობ, რომ ძალიან ახალ-გაზრდა იოკასტე გვყავს, რომელიც ვერაფრით ვერ იქნება ვერც ცოლი და ვერც ბებია. ვის ვატყუებთ, რატომ ვატყუებთ? ეს ხომ დღესავით ნათელია, გამოჩნდება თუ არა ქ-ნი დადა, ეს იოკასტე იმ წუთიდან შეიცვლება, ის კი გამზადებულ სპექტაკლში შემოვარდება...

მამია – ჰა, ჰა (იცინის), ახლა ყველაფერი გასაგებია. ბუბუსია, ჩემო პატარა, გითხარი თუ არა, რომ შენ მე არ მიცნობ?

(უცებ მაკო დასცხებს ტირილს)

მამია – ამას რაღა ატირებს?

მაპო – მე პირად ბედნიერებაზე ვთქვი უარი იმისთვის, რომ ეს როლი მეთამაშა.

მამია – რომელ პირად ბედნიერებაზე?

ბუბუსია – მართალს ამბობს, მე თვითონ ვარ მომსწრე.

მამია – ვერაფერი ვერ გავიგე?

ბუბუსია – შემოვიდა გუშინ, ერთი გენახა?! აპოლონივით ბიჭი...

მაპო – მე მას ხელი ვკარი და პირად ბედნიერებას თეატრი ვარჩიე.

ბუბუსია – რა ბიჭს ჰკრა ხელი, მერე რა ბიჭს?!

მამია – როგორ თუ ხელი ჰკრა, მე რა შუაში ვარ?

მამო – რატომ თავიდანვე არ მითხარით თუ იოკასტე ბებია იყო, რატომ დამიმალეთ? მოფიქრების საშუალებაც არ მომეცით, რატომ? თქვენ თუ ბებუის როლს მთავაზობდით, ეს მე უნდა მცოდნოდა, ვაიმე დედიკოო... *(ტირის მთელი ხმით)*

ბუბუსია – კარგი, დაწყნარდი.

მამო – რა დამაწყნარებს, ცოტნე მოვა, აუცილებლად მოვა სპექტაკლზე სანახავად და ბებუის როლში რომ მნახავს? ეგ ვაკაიფო? საბოლოოდ დავკარგავ ყველანაირ შანსს, დავიღუპები.

ბუბუსია – უკვე დაღუპული არა ხარ?

(შემოდის ნუკა)

ნუკა – ბატონო მამია.

მამია – შენლა გვაკლდი. რა იყო?

ნუკა – ვაიმე, ამას რა ჭირს, რატომ ტირის?

ბუბუსია – გუშინ იმ ბიჭს რომ აწყენინა.

ნუკა – აუუ, აუუ, იქ პროსტო არანაირი შანსი აღარ არსებობს. ცოტნესთან არანაირი შანსი აღარ არსებობს, გამორიცხულია. ის რომ იტყვის მკიდიანო, ვსიო.

მამო – ვაიმე, დედიკო, რომ არ დაგიჯერე, მსახიობობა მსხვერპლს მოითხოვსო...

ბუბუსია – ეგ სილამაზეზეა.

მამო – მერე მე რა სილამაზე მაკლია?

(შემოდის რეზო)

რეზო – უნებლიედ შემომესმა და რაღა დაგიმალეთ, ცოტა მეც გამიკვირდა, როცა ასეთი ახალგაზრდა მსახიობი ამ როლზე დაინიშნა, მაგრამ მეორე მხრივ, ფროიდის თეორიის მიხედვით, ასაკს არანაირი მნიშვნელობა არა აქვს თუ... კარგად დააკვირდით, თუ...

მამია – რა დროს ფროიდია, ბატონო რეზო... თქვენ კიდევ რა პანაშვიდი გამიმართეთ აქ?! აბა დროზე, ახლა ყველა თქვენ-თქვენს ადგილებზე, არ გავიდნენ თავს?!

(მთავარი როლი | 61)

რქმ - მართალი ბრძანდებით. ახლა ფროიდის დრო არ არის, ეს გრძელი თემაა, ამისთვის ცალკე უნდა დავსხდეთ (რეზო გადის და იწყებს კაკუნს).

მამია - თქვენ არ გეხებათ?

ნუპ - მე შეკითხვა მაქვს?

მამია - არანაირი შეკითხვა.

ნუპ - აუუ, არ არსებობს?! თქვენ თვითონ არ მითხარით, პირველივე რეპეტიციაზე შემახსენო?

მამია - რა გინდა, რა უნდა შემახსენო?

ნუპ - ოიდიპოსს რომელი წვერი მოვუმზადო, შავი თუ წითური?

მამია - რა დროს წვერია პირველ რეპეტიციაზე? ჯერ არც კი დაგვიწყია...

ნუპ - ვაა, მე რა შუაში ვარ, როგორც მითხარით, ისე მოვედი, რა წესია, ვერ გავიგე?

მამია - დამანებე, გოგო, თავი, ვერ ხედავ, რომ არ მცალია მაგისტრის? გამაგიჟებს ეს ხალხი!

ნუპ - არ გინდათ, ნუ გინდათ (გადის და მაინც ტრიალდება). ისე ერთი სიტყვა რომ მითხრათ, ძნელია?

მამია - რა ერთი სიტყვა უნდა გითხრა?

ნუპ - წვერი შავი გინდათ თუ წითური?

მამია - მწვანე.

ნუპ - რა მწვანე, რა მეკაიფება?

მამია - მწვანე, მწვანე მინდა, ოიდიპოსს ექნება მწვანე წვერი.

ნუპ - კი ბატონო, რა პრობლემაა, ადრე იტყვი, ადრე იქნება (გასვლას აპირებს).

ბუბუსია - გეზუმრება, გოგო, რა მწვანე, ეს მართლა მწვანეს გააკეთებს და მერე...

ნუპ - აუ, თქვენ მე დამცენტრავთ. გავაკეთო თუ არა?

მამია - გააკეთე-მეთქი, გააკეთე, სხვას რატომ უსმენ? აბსურდს ვდგამ, არა მაქვს უფლება? თუ დედა შვილზე 20 წლით

უმცროსია, რატომ არ შეიძლება, შვილს მწვანე წვერი ჰქონდეს? ყველაფერი შეიძლება. ეს თეატრია, გაიგეთ! ეს პირობითობაა. აქ ასაკს, წვერს, კოსტიუმს არანაირი მნიშვნელობა არა აქვს თუ მთავარი არ იქნება. მთავარი თუ იქნება, მაშინ ყველაფერი თავის ადგილას დალაგდება. მთავარი კი ის არის, რომ ოიდიპოსი გამოიქცა... თქვე უწიგნურებო, ოიდიპოსი გამოიქცა თავისი სამეფოდან, სადაც ყველაფერი ჰქონდა, უფლისწული იყო, მაგრამ უწინასწარმეტყველეს, რომ მამას მოკლავდა და საკუთარ დედას შეერთავდა ცოლად... ამ წინასწარმეტყველებას გამოექცა, გადაიკარგა უცხო ქვეყანაში, მაგრამ ბედისწერას ვერ დაემალა. ბედისწერას ვერ გაექცევი, ვერც სიკვდილს ვერ დაემალე და ვერც სიყვარულს, ვერც შენს გრძნობებს ვერ მოერევი, სანამ თვითონ არ დაგტოვებს. გაიგე, ბუბუსია? ბედისწერაზეა ეს ნაწარმოები, მაგრამ შენ ამას ვერ გაიგებ, იმიტომ რომ შენ, ასე პირდაპირ. ვიწრო ჩარჩოდან იყურები და თვალეებზე ბინდი გაქვს გადაკრული. შენთვის ახალგაზრდას უნდა ახალგაზრდა უყვარდეს, ბებერი ბებერზე უნდა ქორწინდებოდეს, წესიერს წესიერი უნდა უყვარდეს და გარეწარს გარეწარი, მაგრამ ცხოვრებაში ასე არ ხდება. გრძნობების მართვა შეუძლებელია. ეს პიესაც ჩემი ბედისწერაა. როცა რეჟისორობა გადავწყვიტე, მაშინვე მინდოდა ამის დადგმა. ახლა მიდი და მიაბი ეს ყველაფერი გუშინდელ ამბავს. აბსურდს ვდგამ, გაიგე, და ამაში იქნება ჩემი შურისძიება. არც მე ვარ ეტყობა დიდი ადამიანი, დიახ, მე დავდგამ აბსურდს. აბსურდი მას ყოველთვის ყველაზე მეტად სძულდა და დავდგამ ისეთ სპექტაკლს, სადაც მას მთავარი როლი არასოდეს არ ექნება. აქ მე ვარ რეჟისორი, მე ვწყვეტ ყველაფერს, გაიგეთ ერთხელ და სამუდამოდ!

ნუპა – მაშინ თქვენ გვეკითხებით უკანასკნელად, რა ფერის წვერი ექნება ოიდიპოსს?

ბუბუსია – მწვანე! ვერ გაიგე? მწვანე!

II მოქმედება

სცენა წარმოადგენს აბსურდული სტილის ულტრა-თანამედროვე დეკორაციას. მასში ძნელია ამოიცირო რომელი საგანი რა ფუნქციის მატარებელია. მამია უკმაყოფილო სახით დადის სცენაზე.

მამია (ბუბუსიას) - კოსტიუმები კარგი გამოვიდა?

ბუბუსია – არ ვიცი, ვერ მოვასწარი ნახვა.

მამია (ტაშს უკრავს) – დროზე, დროზე. კოსტიუმები ჩაიცვით და გამოდით.

(შემოდის მაკო, მას უბრეტელო უზარმაზარი კაბა აცვია, რომელიც ილღიებთან ხელით უჭირავს, რომ არ ჩასძვრეს)

მაკო – ძალიან დიდია, ბატონო მამია, ამით როგორ ვითამაშო?

მამია – ეს რა უბედურებაა, რატომ შეეკერეს ამხელა? შემოტრიალდი, ხელი გაუშვი...

ბუბუსია – ამის ზომები დადაზე იყო აღებული, აღარ შეცვალეს, ეტყობა.

მამია – მერე ვისი ბრალია? ყველგან დადა, დადა, დადა... ხომ ვერ გამოვედით მაგ ქალის აბლაბუდას ქსელიდან.

ბუბუსია – გითხარით, არ გვინდა ეს საშინელი პიესა-მეთქი. ეტყობა, მართლა ჩვენი ბედისწერაა.

მამია – უკანასკნელად გაფრთხილებთ, რომ პიესაზე და დადაზე სიტყვა, კრინტი აღარ დაძრათ!

ბუბუსია – მე დავიწყე?

მამია (მაკოს) – გაუშვი ხელი, ხელი გაუშვი კაბას, არ გესმის?
(მაკო კაბას ხელს გაუშვებს და ტრუსების და ლიფის ამარა დარჩება სცენაზე, სასწრაფოდ აიწევს ისევ).

მამია – ეს რა არის? სასწრაფოდ ახალი უნდა შევკეროთ.

ბუბუსია – ახალს ვერ მოვასწრებთ. ჩვენს მკერავს ერთ კოსტიუმზე 2 კვირა მაინც სჭირდება, 1 კვირაში პრემიერა გვაქვს.

მამია – სხვა მკერავები არ არსებობენ დედამიწის ზურგზე?

ბუბუსია – არსებობენ, მაგრამ ისინი კიდეც უფრო ღიდხანს უნდებიან.

მამია – როგორ? რატომ ქმნით ყველაფრისგან პრობლემას? მე მახსოვს „ჯორდანოს“ კოსტიუმები 2 დღეში შეკერა ერთმა ქალმა.

ბუბუსია – რომლებიც 3 დღეში დაირღვა.

მამია (მაკოს) – მოდი ახლოს. იცი რაა?! აბა დაჯექი მანდ, აქეთ (მაკო ჩამოჯდება).

მამია – პრინციპში, როცა ზიხარ, არ ჩანს, რომ დიდია.

მაკო – რომ ავდგები, მერე რა ვქნა?

მამია – მოიცა, მოიცა, მოიცა, რაღაც აზრმა გამიელვა თავში, ერთი წუთი. ერთი წუთით... ნუკა სად არის? დაუძახეთ.

ბუბუსია – ნუკა.

მამია – ოიდიპოსი მზად არის?

ნუკა – მზად არის, თასმებს გავუსწორებ და მზად არის, ეს თასმები ძალიან გრძელია.

(ნუკა შემოდის, ხელში თოჯინა უჭირავს, რომელსაც ფეხებზე თასმები აქვს შემოხვეული, თოჯინას მაკოს მიაწვდის).

მაკო – ამას რა ვუყო?

მამია – იდეალური იქნებოდა, რომ იოკასტეს ოიდიპოსისთვის პირდაპირ სცენაზე მოეწოვებინა ძუძუ, ა?

ნუკა – აუუუ, ძაან მაგარი, დაგლიჯავდა.

მამია – აა?! შოკში ჩავარდებოდა მთელი თეატრალური საზოგადოება... ეს იქნებოდა მსოფლიოს ისტორიაში ერთადერთი

სპექტაკლი, ჯერ ისედაც ჩვილი ოიდიპოსი არსად არავის არ გამოუყენებია, მეორეც არ არის გენიალური? ოიდიპოსი ძუძუს წოვს... ფროიდს თუ დავუჯერებთ, მამაკაცის ლტოლვა საპირისპირო სქესის მიმართ სწორედ აქედან იღებს სათავეს.

მაპო – შანსი არ არის, მე ძუძუს სცენაზე არ ამოვიღებ.

მამია – რატომ?

მაპო – იმიტომ, რომ ეს არ წერია არსად, არც პიესაში და არც კონტრაქტში.

მამია – პიესაში ბევრი რამ არ წერია, მაგრამ ჩემი პროფესიაც სწორედ ის არის, რომ ტექსტის მიღმა რაც დევს, ის დავინახო.

ნუკა – აუუ, გინდათ ბუტაფორიულ ძუძუს გავაკეთებ და კაბაზე მივაბამ. აუუ, ძაან მაგარი არ იქნებოდა?

მამია – ყოჩაღ!

მაპო – მიბმული, კი ბატონო... მიბმულს ამოვიღებ, ჩემსას არა.

ბუბუსია – ე. ი. გამოდის, რომ იოკასტეს ორი ძუძუს ნაცვლად სამი ექნება. კარგია!

მამია – სხვათა შორის ამაში არის, რაღაც სიმბოლური...

ბუბუსია – რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა. ისე ეს კაბა იმხელაა, კიდე ორი ძუძუ ჩაეტევა.

მამია – ჰა, ჰა, ჰა, რა სასაცილოა?! ტირესია შემოვიდეს!

(შემოდის რეზო, რომელსაც მუხლებზე გადახეული ჯინსები, პანკური ვარცხნილობა და ყურებზე ყურსასმენები უკეთია)

ნუკა – აუუ, ეს ბებერი ხაკერი საიდან გაეძრო?

მამია – ბატონო რეზო, აბა წინ გამოდით, დატრიალდით?

ბუბუსია – არ ესმის, „ნაუშნიკები“ უკეთია.

რეზო – კარგია, თანდათან მეც მომწონს. უნ! მიტროფანოვიჩს უნდა ენახა, გადაირეოდა, გაგიჟდებოდა. ის ისეთი კაცი იყო, ყველაფერ ახალს რომ მიესალმებთან. მისი მოსახელე უნდა დავკაბიყო სპექტაკლზე აუცილებლად.

ბუბუსია – ამას რა გააჩერებს ახლა?!

რეზო – რა ბრძანეთ? *(მოიხსნის ყურსასმენებს).*

მამია – კარგია, ძალიან კარგია... ცოტა ხნით ისევ კულისებში დაგველოდეთ, როცა დაგვჭირდებით, დაგიძახებთ.

რეზო – გუშინდელივით არ დაგავიწყდეთ.

მამია – თქვენ ისეთი მაგარი ყოფილხართ, მეტი რეპეტიცია რომც არ გავიაროთ...

რეზო – ეგ არ გამაგონოთ, ეგ არ გაიმეოროთ. ასეთ გენიალურ ნაწარმოებს არ ეკადრება უდიერად მოქცევა.

მამია – კიდევ კარგი, ერთი თანამოაზრე მაინც გამომიჩნდა.

რეზო – რას ამბობთ, რას ამბობთ, უფრო მაღალი ზნეობის მაგალითი, ვიდრე ოიდიპოსია, მსოფლიო ლიტერატურაში იშვიათად მოიძებნება.

ბუბუსია – ვინ არის ზნეობრივი? კაცი, რომელმაც მამა მოკლა და დედა შეირთო ცოლად?

რეზო – ეს მისი ბედისწერაა. ნახეთ, რას ამბობს: „თურმე ვყოფილვარ დაწყევლილი დაბადებითვე. დედის სარეცლის წამბილწველი და მამის მკვლელი“.

ბუბუსია – ბედისწერაა თუ ბედის ირონია, ხომ ჩაიდინა ეს ორივე საშინელება, კიდევ ზნეობრივია, არ გადამრიო?

რეზო – ზნეობრივია, აბა, რა არის? კაცმა საკუთარი ცოდვები თავად გამოიძია და საკუთარ თავს ისე გამოუტანა განაჩენი. ეს არ არის ამაღლებული? მერე რამხელა სინანულია „მე ვარ, ეს მე ვარ“ – რას ამბობთ?!

მამია – ამაშია საქმე.

რეზო – არ მოეშვა, ჩააფიჩინდა ყველას ბოლომდე. პროკურორია, ნამდვილი პროკურორი.

მამია – დიახ და საერთოდ, ეს ნაწარმოები თავისი მთელი კონსტრუქციით არის დეტექტივი. დეტექტივია, აქამდე არ მითქვამს?

ბუბუსია – ეტყობა გამოგრჩათ.

რეზო – „ჩემი გვამი ჩემი ტანჯვის ციხედ“ უნდა ვაქციო. დაუკვირდით რას ამბობს. უჰ, ეს როლი მე უნდა მეთამაშა.

ბუბუსია – ითამაშეთ მერე, რა პრობლემაა?! აქ ყველაფერი შეიძლება.

რეზო – როცა მე და მიტროფანოვიჩი ოტელოზე ვმუშაობდით...

ბუბუსია – ხომ არ გაგვეგრძელებინა რეპეტიცია, ბატონო მამია?

მამია – ვაგრძელებთ, მოემზადეთ...

ბუბუსია – ეს არის, რომ ამბობდით – ვერ ვიტან რეჟისორებს, რომლებიც კლასიკას აიღებენ და მერე, როგორც უნდათ, ისე ცვლიანო?

მამია – ახლაც მაგ აზრზე ვარ?! მე ნაწარმოებში არც ერთი სიტყვა არ შემიცვლია.

ბუბუსია – არ ჯობდა სიტყვა შეცვლილიყო?

მამია – დარწმუნებული ვარ, სოფოკლეს რომ ენახა ჩვენი სპექტაკლი, იამაყებდა, რომ საუკუნეების შემდეგაც მის უკვდავ ქმნილებას ასეთი იმპულსების მოცემა შეუძლია.

ბუბუსია – რა იზამთ, ავტორი ვერ დაესწრება თქვენს პრემიერას საპატიო მიზეზის გამო.

ნუკა – აუუ, აზრზე ხართ? ბილეთები უკვე აღარ არის...

ბუბუსია – საიდან მოიტანე?

ნუკა – გუშინ ერთ ჩემს ახლობელს უნდოდა 2 ბილეთი და მოლარეს უთქვამს, აღარ არისო.

ბუბუსია – ესეც კიდევ ერთი მახე, რომ მაყურებელი არ მოვიდეს.

მამია – მტრები გვყავს ყველგან, როგორ შეიძლება ორი კვირით ადრე არც ერთი ბილეთი აღარ იყოს. ჩვენ ხომ ჯერ არანაირი რეკლამა არ გაგვიშვია?..

ბუბუსია – ისე, ძალიან მაინტერესებს, რას დავწერთ აფიშაზე?! როლებს ასრულებენ...

ნუკა – სხვათა შორის, ქალაქში მაგარი ხმები დადის ამ სპექტაკლზე და სულაც არ არის გამორიცხული, რომ მართლა გაყიდული იყოს.

მამია (ბუბუსიას) – გაარკვიე ერთი, რა ხდება?

მაპო – არ არის საჭირო გარკვევა. გაყიდულია ყველა ბილეთი, მე ვიცი.

ბუბუსია – საიდან იცი?

მაპო – ჩემმა ნათესავებმა და მეგობრებმა შეიძინეს.

მამია – ყველა? როგორ?

რეზო – კი მაგრამ, ჩვენ რა ვქნათ, სტუმრები არ დავპატიჟოთ? მიტროფანოვიჩის შვილიშვილი...

ბუბუსია – დამშვიდდით, ოღონდაც მაყურებელი მოვიდეს და ყველას დავსვამთ... სკამებს ჩავდგამთ, რიგებს შორის რიგებს დავამატებთ... მეტი რა გითხრათ?!

მამია – წვიმის სპეციალისტს თუ დაუკავშირდით და ქარბუქის?

ბუბუსია – წვიმას და ქარბუქს ახლა ერთი ფირმა აკეთებს, მაგრამ რთულად არის საქმე.

მამია – რატომ? დავიჯერო ყველა თეატრში ქარბორბალებზე და თავსხმა წვიმებზე დგამენ სპექტაკლებს?

ბუბუსია – არა, მიტინგებზე დაყავთ ხალხის დასაშლელად.

მამია – ამ მიტინგებმა ხომ წაიღო მთელი ცხოვრება და ნერვები, აღარასოდეს არ უნდა დამთავრდეს?! აბა რა ვქნათ?

ბუბუსია – თვითონ შემოგვთავაზეს ასეთი აზრი. პოლიტიკურ პარტიებს შეუთანხმდით და ისე დაგეგმეთ სპექტაკლები, რომ მიტინგის დღეებს არ დაემთხვესო...

მამია – მართლა-თქო? ეგლა გვაკლია კიდევ პოლიტიკურ პარტიებს ვუთანხმო პრემიერები... სხვაც ხომ არაფერი შემოგვთავაზეს?

ბუბუსია – კი, ბოლი.

მამია – რა ბოლი?

ბუბუსია – ბოლი სცენაზე.

მამია – დიდი მადლობა გადაეცი. ბოლი და ცრემლსადენი გაზი თავისთვის შეინახონ კარგად.

მაპო – მე რა ვქნა, ეს კაბა რომ მიძვრება?

მამია – მიიხუტე ოიდიპოსი ისე, რომ თან კაბაც არ ჩაგძვრეს და თან ვითომ ბავშვს ეხუტები... ყველაფერს მე ხომ არ გეტყვით?..

მამიო – ასე რომ დავიჭირო? შეიძლება? *(უკუღმა ატრიალებს თოჯინას)*

მამია – სტოპ! მაგარია! დატოვე! დედა, რომელმაც სულ რამდენიმე საათში შვილი უნდა გაწიროს, ვითომ რატომ არ დაიჭერს უკუღმა? კარგია, დატოვე, დაიმახსოვრე ეგ მდგომარეობა.

მამიო – კი ბატონო, ჩემთვისაც უფრო მოსახერხებელია. ისედაც ვერ ვიტან თოთო ბავშვებს.

მამია – მუსიკა! *(მაკო იწყებს ცეკვას, თოჯინით ხელში)*
(შემოდის ნუკა)

ნუკა – ბატონო მამია, დირექტორი გეძახით.

მამია – არ მცალია. რეპეტიციის შემდეგ-თქო, გადაეცით. ცეკვა კარგია, შემდეგი.

ნუკა – კი ბატონო *(ნუკა გადის)*.

მამია – მაკო, მომისმინე. ეს სცენა არის იოკასტეს მოგონება, ახსენდება, როგორ უბრძანა ქმარმა საკუთარი შვილი მოეშორებინა და ამით თავიდან აეცილებინათ მოსალოდნელი უბედურება... ხო, ამიტომ შენ თან გიყვარს ეს ბავშვი, თან გძულს, თან გინდა მოეფერო, თან გინდა დაახრჩო. გამიკეთე ახლა ეს ყველაფერი, პლასტიკაში, ცეკვით. გრძნობა, გრძნობა!

ბუბუსია – რა მარტივი ამოცანაა, იქნებ თავად გვაჩვენო.

მამია – სიჩუმე! ზედმეტი კომენტარები არ გამაგონოთ!

მამიო – ამ თოჯინას რა ვუყო?

მამია – გადამრევს ეს ქალი, არ არის ეს თოჯინა, ეს ოიდიპოსია, ჯერ ისევ ცოცხალი, მაგრამ მშობლებისგან განწირული ჩვილი.

(შემოდის ნუკა)

ნუკა – აუუ, ბატონო მამია?

მამია – რა გინდა, გოგო, რატომ ამომწოვე ტვინი?

ნუკპ – მე რა შუაში ვარ? დირექტორმა სასწრაფოდ მოვიდესო.

მამია – არ გადაეცით, რომ რეპეტიციის შემდეგ?

ნუკპ – გადავეცი, მაგრამ ასე სთქვა, შემდეგი რეპეტიცია აღარ იქნებაო.

მამია – რაო?

ნუკპ – ფული გაყინულა ბანკში. გაყინეს, ყაღალა დაადესო.

მამია – რა ყაღალა? ვინ?

ბუბუსია – შხამიანი გველი, ესეც ვიცოდი, რომ რალაცას მოგვიწყობდა. რა ვქნათ ახლა? ხომ გაფრთხილებდით?

ნუკპ – დადას შემოუთვლია ან მე ვითამაშებ მთავარ როლს, ან არადა არანაირი ფულიო. ეს ჩემი არჩეული პიესააო.

ბუბუსია – რა ვქნათ, ბატონო მამია? გავუღოთ ფართოდ კარი ვარსკვლავს? მაშინ ფულიც გვექნება და მაყურებელიც არ მოგვაკლდება. ეს თქვენ უნდა გადაწყვიტოთ, თქვენ ხართ აქ მთავარი.

რეზო – თუ რამე პრობლემაა, მე მგონი, მიტროფანოვიჩის შვილიშვილი უარს არ გვეტყოდა...

ბუბუსია – ააა! ოლონდ ახლა გაჩუმდით, ოლონდ ახლა და თუ გინდათ, მუხლებზე დავიჩოქებთ.

რეზო – რა არის, კაცო, რა ხდება, ჩემთვის კი არ ვამბობ.

მამია – დაუძახეთ ყველას!

ნუკპ – ვინც ვართ, ყველანი აქ ვართ, დირექტორს დავუძახო?

მამია – არ არის საჭირო. დასხვლით და მომისმინეთ, რასაც ახლა ვიტყვი, აღარ გავიმეორებ და აღარც შევცვლი.

რეზო – მიყვარს პრინციპული მამაკაცები.

(ყველანი გაისუსებთან, მამია სიგარეტს მოუკიდებს, დიდხანს არის ჩუმად).

პაუზა

მამია – ჩვენ ამ შემადგენლობით ვითამაშებთ პრემიერას.

ბუბუსია – ფული? დეკორაციის ძირითადი ნაწილი ჯერ არ მოუტანიათ. უფულოდ არ გამოგვატანენ.

მაშინა – ჩვენ პრემიერას არ გადავდებთ, ვითამაშებთ ამ შემადგენლობით, ამ დეკორაციაში და ამ კოსტიუმებში.

ბუბუსია – დავიბენი, ველარ ვაზროვნებ.

მაშინა – სამაგიეროდ, მე ასე დაჯერებული არასოდეს ვყოფილვარ საკუთარ შესაძლებლობებში. მენდეთ და მომყევით, ვისაც გჯერათ ჩემი.

რეზო – მე ორივე ხელს ვწევ (*წინ გამოდის რეზო*). რეჟისორი გემის კაპიტანივითაა, თუ არ ენდობოდი, მასთან ერთად ზღვაში არ უნდა გასულიყავი.

ბუბუსია – მიყვარს, როცა სიმბოლოებით და მეტაფორებით აზროვნებენ.

მაშინა – შენ არ მოდიხარ ჩემთან ერთად?

ბუბუსია – მე? მე დიდი ხანია ისედაც ამ გემზე ვარ (*ისიც ასწევს ხელს და წინ გამოვა*).

(*მაკოც ასწევს ხელს*)

ბუბუსია – თქვენ, ქალბატონო ნუკა, არ ენდობით გემის კაპიტანს?

ნუკა – აუ, ძან გთხოვთ რაა? მე შემეშვით. გჭირდებით, აქა ვარ, მე მსახიობი არა ვარ, მე ვარ მხატვარი.

რეზო – მერედა თეატრი უმხატვროდ ვინ გაიგონა?

ნუკა – ღმერთმა მშვიდობაში მოგახმაროთ ყველას ეგ თეატრი. ჩემთვის პირველი ჩემი საქმეა და ჩემი პირადი ცხოვრება, და მერე დანარჩენი. ვერანაირ თეატრს ვერ შევეწირები.

მაკო – ერთი თვალეებში შემომხედე? ვის დასცინი, შე დეგენერატო?

ნუკა – მე ახლა ვინმეს დავცინე?

რეზო – არა, მაგრამ კარგი იქნებოდა, შენც აგეწია ხელი, ჩვენც გაგვეხარდებოდა.

ნუკა – ხმა გაკლიათ?.. კი ბატონო (*აიყვანს ხელში თოჯინა-ოიდიპოსს და ხელს ააწვევინებს*).

რეპეტიცია

სცენაზე არიან ბუბუსია და მაკო. მაკოს და რეზოს იგივე კოსტიუმები აცვიათ. ბუბუსიას კაცის შარვალ-კოსტიუმი, კისერზე მოთილური და მწვანე წვერი აქვს მიბმული.

მამია – არ ვარგა, თავიდან. ოიდიპოსმა დაიწყოს (ბუბუსია მოემზადება).

მამია – დაიწყე, რას ელოდები?

ბუბუსია – რეპლიკა, კრეონის რეპლიკა არ უნდა მითხრა?

მამია – უკაცრავად, უკაცრავად (ავარდება სცენაზე), „არვინ გამოჩნდა ლაიოსის სისხლის ამლები“.

ბუბუსია – ოიდიპოსი – „ეგ მეც მაეჭვებს, როგორ მოჰკლეს თქვენი ხელმწიფე და თქვენ გულხელი დაიკრიფეთ, არ მოიძიეთ“.

მამია – სტოპ! ერთი წუთით. აქ ვჩერდებით. რა ხდება სიუჟეტში, გავიხსენოთ. ოიდიპოსს ყველაში ეჭვი ეპარება. კრეონის ლალატში დარწმუნებულია, ხალხიც მაინცდამაინც კარგად არ უყურებს. კი, ოდესღაც ისინი იხსნა დიდი უბედურებისგან, მაგრამ იმის საფასური მიღებული აქვს, მეფედ აირჩიეს. ახლა ხალხს მისი ახალი გმირობა სჭირდება, თორემ ისინი ემუქრებიან „სჯობს უდაბნოში ხელმწიფობას ჩვენზე იმეფო“, სერიოზული შავი პიარია მის წინააღმდეგ აგორებული და ამის მოთავედ კრეონს თვლის, არავისი აღარ სჯერა, ერთადერთი იოკასტე დარჩა, გესმის, მაკო, მის მიმართ ორმაგი სიყვარული აქვს გაცნობიერებული და გაუცნობიერებული „შენ ერთი დამრჩიო“ ეუბნება, გასაგებია, აბა დავიწყეთ, ოიდიპოსი!

მამია – რომელი ოიდიპოსია ამ სცენაში, ჩვილი თუ ბუბუსია.

მამია – ამდენი ტყუილად ვილაპარაკე? თავიდან ავიხსნათ?

ბუბუსია – არ არის საჭირო, მე დავიწყებ. ე.ი. ოიდიპოსს საკუთარ თავში ეჭვი შეეპარა, რომ იქნებ მართლა ის არის მკვლელი, რადგან როცა ამ მხარეში პირველად მოდიოდა, მართლაც შემოაკვდა ჩხუბში ვიღაც, რომლის ვინაობაც არ იცის, ასე არ არის?

მამია – ჰო, ყოჩაღ, დაიწყე.

ბუბუსია – ოდიპოსი – „ეგ რა მითხარი, სული შფოთავს და დრტვინავს, გულიც საგულეს აღარ დგება, ო, იოკასტე!“

მამი – იოკასტე – „ამას რად ამბობ, ოდიპოს? შენ სულ გაფითრდი...“

ბუბუსია – ოდიპოსი – „შენ თქვი, სამი გზის გზაჯვარედინზე მოჰკვლეს მეფეო...“

მამია – იოკასტე! ცოტა მეტი ნერვი, მეტი ვნება, მეტი ეროტიკა!

მამი – „ასე ამბობდნენ მაშინ, ახლაც ასე ამბობენ...“

მამია – რას აკეთებს ქალი ასეთ დროს? იწყებს ჩვეულ ქალურ ხერხებს, რომ დაამშვიდოს, ბანზე აუგდოს სიტყვა, მიდის, აწყენარებს, გაინძერი, გოგო, ნუ ხარ ხესავით.

მამი – ვერ ვხვდები?

მამია – რას ვერ ხვდები? მიდი, მოეფერე, მოესიყვარულე, აკოცე, გახადე, სექსი გინდა სექსი, ახლა სექსი თუ განმუხტავს ამ სიტუაციას.

მამი – მე მინდა სექსი ბუბუსიასთან?

მამია – ბუბუსიასთან კი არა, ოდიპოსთან. მიდი, მიდი, თან ეფერები, თან იხდი, თან ტექსტს ამბობ.

მამი – ყველაფერი ერთად როგორ გავაკეთო?

მამია – უნდა გააკეთო.

მამი – ან ერთი მითხარით, ან მეორე.

ნუპა – აუ, რა უნდა მაგის გაკეთებას, გოგო!

მამი – ამას ადვილი ჰგონია მსახიობობა. მოდი და გააკეთე, თუ ასეა.

ნუპა – აუ, შეიძლება? *(ახტება სცენაზე)*

მოდი აქ, მოდი, ჩემო ოდიპოს, რა დროს გამოძიებაა, მე და შენ რამდენი ხანია სექსი არ გვქონია, როგორი სექსი გინდა, გიჟო?

მამია – მიდი, მიდი, ოღონდ ეგ ყველაფერი შიგნიდან, ტექსტს სხვას ამბობ.

(ნუკა იმავეს აკეთებს, პიჯაკს გახდის ოიდიპოსს და თვითონაც თითქმის სულ გაშიშვლდება და ისე დაუდგება სცენაზე)

მამია – ბრავო, ბრავო *(დანარჩენებიც დაუკრავენ ტაშს)*.
დარჩი სცენაზე, შენ იქნები იოკასტეს გრძნობა.

ნუკა – როგორ გრძნობა?

მამია – იოკასტეს გრძნობა, გენიალურია, ხან იტირებ, ხან გაიცინებ, ხან იგმინებ.

ნუკა – აუ, ეგენი შეიძლება არ გამომივიდეს.

ბუბუსია – პროგრამაში როგორ ჩავწერთ? იოკასტე – მაკო კენჭაძე, იოკასტეს გრძნობა – ნუკა გოგავა?

მამია – რა დროს პროგრამაა, ბუბუსია, რატომ გვიშლი ხელს? ხომ ხედავ, ექსპერიმენტებს ვატარებ, შენ კიდევ მომართული ხარ, როგორ ჩამიშალო, როგორ გამიფუჭო განწყობა, გაჩუმდი და შენი საქმე აკეთე.

მამია – მე რას ვაკეთებ?

მამია – შენ იტყვი შენს ტექსტს და ამ დროს ნუკა იგივეს გაიმეორებს, რაც წელან გააკეთა. თავიდან, აბა დაიწყეთ.

მამია – „ეგრე რად შფოთავ, ოიდიპოს“?

ბუბუსია – ოიდიპოსი – „ჯერ ეს მითხარი, ლაიოსი როგორი იყო? რამდენი წლისა“?

მამია – იოკასტე – „ოდნავ ჭაღარა, ხოლო სახით შენ ჩამოგავდა“.

მამია – შენ გგავდაო, გაახსენდა ლაიოსი, იმასთანაც მაგარი სექსი ჰქონდა და ახლა ორმაგად აღგზნებულია. წარმოიდგინეთ, ქალმა შვილი გაწირა, რომ ლაიოსთან ეცხოვრა, ავხორცია ეს იოკასტე, არ დაგავიწყდეთ.

ნუკა – „ოდნავ ჭაღარა, ხოლო სახით შენ ჩამოგავდა“ *(საოცარი ინტიმით იტყვის ნუკა და ისევ იხდის)*.

მამია – არაჩვეულებრივია, ბრავო, ბრავო, ზუსტად ასეთი იოკასტე მჭირდებოდა, მორჩა, ეს არის ის, რაზეც ვოცნებობდი.

მამია – მე?

მამია – შენ იქნები კრეონი?

მამი – მე კრეონი?

მამია – აბა მე ხომ არ დავრჩები ბოლომდე ამ როლზე. ვაჟა ისევ არ მობრძანდა, ვერ ხედავს თავის თავს კრეონში.

ბუბუსია – იქნებ ვაჟაც გაგვესინჯა იოკასტეზე, „მჯობნის-მჯობნი არ დაიღვევო“.

მამია – გეყოფა, ბუბუსია. მორჩა, გადაწყდა, ნუკა იქნება იოკასტე, მაკო – კრეონი.

მამი – კი მაგრამ, კაცია კრეონი, მე კი ქალი ვარ, ბატონო მამია.

ბუბუსია – თქვენი აზრით, მე ქალი არა ვარ, ოიდიპოსს რომ ვთამაშობ?

მამია – რამე პრობლემაა?

მამი – არა.

მამია – ჰოდა, მაშინ აჰა შენ კრეონის როლი ხვალისთვის.

მამი – არ მინდა, ვიცი ზეპირად.

მამია – ძალიან კარგი, ხედავთ, რა უბედურია ეს ოიდიპოსი, ყველგან ღალატი, ღალატი, ღალატი, არავისი აღარ სჯერა, მისნებს ხომ საერთოდ ვერ იტანს, ეზიზღება, ასევე ეზიზღება მისნები იოკასტესაც, რადგან ჰგონია, რომ მისი შვილიც მისნის წინასწარმეტყველებას შეეწირა. მაგრამ თან რა ხდება. პარალელურად ახლოვდება ახალი არჩევნები. იქაც იგივეა, რაც ჩვენთან. ოიდიპოსს არ აირჩევენ თუ ხმების საჭირო რაოდენობა ვერ მოაგროვია, ამხელა, უზარმაზარი ოპოზიცია ჰყავს და ბოლოს ეს ტირესია, რომელმაც პირდაპირ უთხრა „შენ რომ ეძიებ, იგი მკვლელი შენა ხარ თვითონ...“ მეტი რაღა უთხრას?

მამი – მერე რატომ თავიდანვე არ დაიჯერა?

მამია – უფრო მეტიც. ნახეთ რას ეუბნება. ბატონო რეზო, გთხოვთ.

რეზო – „იგი ძმია თავისი შვილების. დედის, რომელმაც იგი შობა – შვილიც და ქმარიც...“

მამია – ანუ, პრინციპში მეტი რაღა უნდა უთხრას.

რეზო – ამას, ჩემო ძვირფასებო, ლიტერატურაში ჰქვია „ოდიპოსის ფენომენალური გულმავიწყობა“, რაც აწყობს – ახსოვს, რაც არა – ივიწყებს.

მამია – შესაძლოა, შესაძლოა, ერთი წუთით, ბატონო რეზო (უნდა რომ გააჩეროს).

რეზო – შე კაი ადამიანისშვილო, გითხრეს ხო? გიწინასწარმეტყველეს დედას შეირთავ ცოლადო, გამოექეცი დედას, მაგრამ ამ უფროს ქალს რომ ეცი, სულ ცოტა 15 წლით მაინც ხომ იქნებოდა იოკასტე შვილზე უფროსი, სულ არ გავიხედებოდი ჩემზე უფროსი ქალისკენ. დაილია ქალები?

მამია – მართალი ბრძანდებით, მართალი. ახლა თქვენი ბოლო ტექსტია.

რეზო – „დაფიქრდი-მეთქი და ეს სიტყვა თუ გამტყუნდება, მაშინ მიწოდე ცრუ მისანი და უმეცარი“.

ნუკუ – აუ, ძაან მაგარი ხართ, ბატონო რეზო. დაგლიჯა, არა?

რეზო – კაცო, მე კი არ ვხუმრობ, მიტროფანოვიჩი და მე რომ გვენახა ხორავამ, გადაირია...

ბუბუსია – ააა! მიტროფანოვიჩი, ისევ მიტროფანოვიჩი. 5 საათია აქა ვარ. დავიღალე, სახლში მინდა, ისევ ქალი მინდა გავხდე (გაიძრობს პიჯაკს და ჰალსტუხს მოიხსნის).

მამია – კარგი, კარგი. ახლა ქოროს ამბავი გავარკვიოთ და წადით სახლებში. გაარკვიე რამე?

ბუბუსია – თეატრის სტატისტები უარს აცხადებენ.

მამია – რატომ?

ბუბუსია – დადასი ეშინიათ.

მამია – ეგ ვიცი, მე რაც დაგავალე, იმაზე რა გაიგე.

ბუბუსია – გაზეთებიდან აი რაც მოვიძიე (ამოიღებს გაზეთებიდან ამონაჭრებს).

ციტირებს: „დავილაგებთ სახლს კარგად, მოგიხეხავთ იატაკს, გაგიწკრივლებთ ტუალეტს, პარალელურად მოვამზადებ ოჯახის ნებისმიერი ასაკის წევრს ფრანგულში, გერმანულში და თურქულში.“

მამია – ჩვენთან რა კავშირშია, ბუბუსია, ჩვენ ვეძებთ ქოროსთვის ანუ „მასოვკისთვის“ ხალხს. ეს რა არის?

ბუბუსია – დამაცადეთ ბოლომდე. „გარდა ამისა, თანახმა ვარ თქვენ მიერ შემოთავაზებულ ნებისმიერ სამუშაოზე გარდა პუტანკობისა“.

მამია – დაურეკე! შემდეგი.

ბუბუსია – „მოფუვლი ჩავარდნილ მოხუცს, გაუვალობის შემთხვევაში მაქვს ჩემი აპრობირებული მეთოდი, აგრეთვე ვარ კარგი კულინარი და საერთოდ თანახმა ვარ ყველა შემოთავაზებულ სამსახურზე“.

მამია – ასაკი?

ბუბუსია – ასაკს არ წერენ.

მამია – კარგი, საკმარისია, ხვალისთვის ქორო 20 კაცი გვჭირდება.

ბუბუსია – მაშინ მეც გამოვაქვეყნებ განცხადებას, გვე-საჭიროება მსახიობები მასიური სცენებისთვის.

ნუკა – აუუ, მოვარდებიან, დედას ვფიცავარ, ხალხი მოვარდება. დარწმუნებული ვარ... მსახიობობა ყველას უნდა.

მამია – მოვარდებიან, რადგანაც მათ არ იციან, რომ ეს პროფესია მსხვერპლს მოითხოვს.

ნუკა – მსხვერპლის გარეშეც შეიძლება.

მამია – დღეისთვის საკმარისია, კარგად ბრძანდებოდეთ.

(ყველანი სცენაზე არიან, მამია ნერვიულად სცემს ბოლთას)

მამია – რა ვუყოთ ქოროს? არ ვიცი, რამე მოიფიქრე (ბუბუსიას), ეგ მათხოვრები, თანხა ეცოტავათ, არა?

ბუბუსიას – სიცილი დაიწყეს, მაგ ფასად სახლიდან ფეხს როგორ გამოვდგამთო.

მამია – როგორ? დავიჯერო, ვილაცის განავალში ქექვას აღარ სჯობია სცენაზე დგომა?

ბუბუსია – არც აქ ვუჩივით მაგის დეფიციტს.

რეზო – ფული თუ ეცოტავათ, მე შემიძლია...

ბუბუსია – ააა! გააჩუმეთ, აღარ შემიძლია.

მამია – ბატონო რეზო, მე მაპატიეთ, პრემიერის წინ ყველა გიჟდება და არ გეწყინოთ.

რეზო – კაცო, მე გენადის დახმარება სულ არ მჭირდება.

ბუბუსია – წავედი, მე წავედი.

მამია – სად?

ბუბუსია – ხომ მითხარი, ქოროზე რამე მოიფიქრეო.

მამია – კარგი. კრეონი მალე მოემზადოს.

კრეონის და ოიდიპოსის ფინალური სცენა. დაბრმავებული ოიდიპოსი, სინდისი ქენჯნის კრეონის წინაშე. ოიდიპოსის ტექსტს მე წავიკითხავ.

მაპო – კი ბატონო.

მამია – „ვაგლახ, ო, ვაგლახ! მას განკითხვა რა პირით ვთხოვო, ვისდამი ვიყავ ეგზომ მკაცრი განუკითხველი“.

მაპო – კრეონი. „ნუ გეშინია ოიდიპოს, არას გაყვედრი. განა აქ მოველ, რომ დავცინო შენს მწუხარებას? ეხლავ იქ, სახლში შეიყვანეთ ეს უბედური“.

მამია – მოიცა, არ არის ეს სწორი. ფინალური სცენაა. ოიდიპოსმა, „თავგმა თხარა-თხარაო და კატა გამოთხარაო“. გაარკვია, რომ მისნის წინასწარმეტყველება ასრულებულა. იოკასტემ თავი მოიკლა, ყოჩაღ, ნუკა, დღეს ძალიან კარგი იყო.

მაპო – იქნებ სხვებსაც გამოსვლოდათ ბოლომდე რომ ეცლიათ?

ნუპა – ჩემზე ამბობს?

მაპო – არა? ჯერ კაცი დამაწერე, მერე როლი, ნამდვილი მტაცებელი ხარ.

ნუპა – ეს სულ გამოქლიავდა, მე ვიჩალიჩე?

მაპო – ქლიავს გაჩვენებ!

(სწვდებიან ერთმანეთს თმებში, რეზო და მამია აშველებენ)

რეზო – ყმაწვილებო! ყმაწვილებო! არ გეკადრებათ.

მამია – გაჩერდით. გაჩერდით.

მამია – შეწყვიტეთ ჩქარა.

ნუპა – აუ, მე თუ ამას არ ვანანო.

(მაკო იწყებს ტირილს)

მაპო – დებილი, შურიანი, მტაცებელი, ვის აკადრა, ვის? მე, უპატიოსნესი ელიტარული ოჯახის შვილს! *(ისევ წაიწევს ნუკასკენ, ნუკა მოსდებს)*

ნუპა – ბატონო მამია, თქვენ ხართ ხომ აქ უფროსი, ძალიან გთხოვთ, ზოგიერთი გიჟის თავდასხმისგან დაგვიცავით რაა? ვილაცამ ხომ უნდა აგოს პასუხი ჩვენს უსაფრთხოებაზე.

მაპო – წაეთრიე აქედან, ჩემმა თვალებმა არ დაგინახოს.

ნუპა – ვერ მოგანიჭებთ მაგ სიამოვნებას *(მაკოს)*, ბატონო მამია, დღეს გჭირდებით?

მამია – არა.

ნუპა – მაშინ წავალ. პაემანზე მაგვიანდება. მე ხომ მსახიობი არა ვარ, მსხვერპლი გავიღო და საკუთარ ბედნიერებაზე უარი ვთქვა. მე უბრალოდ, სხვებზე ნიჭიერი ვარ. ვოუ, პაკა.

(ნუკა მიდის, მაკო კი მთელი ძალით დასცხებს ტირილს)

მაპო – მე თვითონაც კარგად ვიცი, რომ კრეონის როლი არ გამომდის, იმიტომ რომ, მთლიანად იოკასტეზე ვიყავი აწყობილი. ეს მეორეხარისხოვანი როლია, მე მეორეხარისხოვანი როლებისთვის არ ამომირჩევია ეს პროფესია. გაიგეთ, თქვენ მე დამაკომპლექსეთ. ვაიმე, დედიკოო...

მამია – მე დამაკომპლექსეთ?

მაპო – დიახ, დამაკომპლექსეთ, ისეთი გახსნილი ვიყავი, დედაჩემს კითხვით ერთი, რა მონაცემები მქონდა პატარაობიდან.

მამია – კარგი, კარგი, დამშვიდდი.

მაპო – დედაზე უკეთ ვინ იცის შვილის მონაცემები, თქვით, ბატონო რეზო?

რეზო – მაგაში მართალი ბრძანდებით.

მაპო – არ მინდა ეს დებილი კრეონი, არ გამომდის, ვერ ვიტან ცოტა ტექსტს.

მამია – იცი რა, მაკო? მოდი კრეონს ისევ მე ვითამაშებ, არ გინდა, ნუ გინდა, შენ კიდევ 20 როლს მოგცემ ერთდროულად, არ გინდა?

მაპო – ეგ რას ნიშნავს? დამცინით?

მამია – გადასარევი რამ მოვიფიქრე. ქორო იქნები, ხალხი იქნები. ტექსტი რამდენიც გინდა, ყველა სცენაში დახუნძლულია.

მაპო – მართლა?

მამია – ხო, კარგი რამე მოვიფიქრე?

მაპო – ეგ მომწონს.

რეზო – აგაშენა ღმერთმა.

(შემოდის ბუბუსია და შემოაქვს გრაგნილი)

ბუბუსია – ხომ მითხარით, რამე მოიფიქრეო. ესეც ქორო. *(გაშლიან. გრაგნილზე მასიური სცენაა დახატული)*. ამასთან ერთად ცუდი ამბავიც მოვიტანე. დაბრუნდა.

მამია – ვინ?

ბუბუსია – დადა.

(მამია სავარძელში ჩაესვენება)

მაპო – კი მაგრამ, ეს რა არის? ქოროს მე ვთამაშობ, ეს დახატული ადამიანები ვის რაში სჭირდება. საიდან გაჩნდნენ აქ? *(ნახატზე ბევრი განაწამები სახეა, რომლებიც რალაცას ითხოვენ)*

მამია – ეხლა არ გამაგიჟოთ, ხმა არ გავიგონო არც ერთის, ყველა თქვენ თქვენს ადგილებზე.

მაპო – მე სად ვარ, გამაგებინეთ?

მამია – სადაც მე ვიტყვი.

(დიდ პანოზე ხალხმრავლობაა, განაწამები ხალხი რალაცას ითხოვს)

შენ დადგები ამ პანოს წინ და იტყვი ამ ტექსტს.

რეზო – ერთი აზრი მომივიდა.

მამია – არავითარი აზრი. გაიკეთე წვერი, იოკასტე სად ბრძანდება?

ნუკა – აქ ვარ.

მაპო – მე სად დავდგე? ამ ნახატის მარჯვნივ თუ მარცხნივ?

მამია – უკან!

(მაკო მიდის მორჩილად)

ბუბუსია – ჰალსტუხი გავიკეთო?

მამია – გაიკეთე. მოამზადეთ მუსიკა, განათება. დავიწყეთ.

ბუბუსია – დადა.

მამია – დადა?!

ბნელდება და სიჩუმეში ისმის ქალის ხარხარი, ლეწვა-მტვრევის ხმა, გაუგებრობა...

განათდება იქაურობა, ბრძოლის ველს ჰგავს ომის შემდეგ, ყველაფერი დაშლილი და დალეწილია, მამია ნაცემია, ნელ-ნელა წამოიწევია. ნათდება და ერთმანეთს შეათვალიერებენ.

ბუბუსია – ახლა რაღას იტყვით, ბატონო მამია?

მამია – ვაგრძელებთ, პრემიერას მაინც არ გადავდებ!

ბუბუსია – როგორ, რაც იყო, ისიც განადგურებულია, ფული საიდან, ფული?!

მამია – არა, ჩვენ ამას ვითამაშებთ, ჩვენ დავდგამთ ოიდიპოსს, მე ყველას დავუმტკიცებ, რომ ჩვენ ცოცხლები ვართ, ჩვენც შეგვიძლია რაღაც.

ბუბუსია – როგორ, როგორ?!

მამია – მუხლებში ჩავუვარდები ყველას, კულტურის მინისტრს, ყველაფერს ავუხსნი, რაც არ მიქნია, იმას ვიზამ!

ბუბუსია – ეჰ, მაინც რა გულუბრყვილო ხართ, ბატონო მამია. გენადის იმედი გაქვთ?

რეჟო – ახლა კი კაციშვილი ვეღარ გამაჩერებს, რას ქვია, იმედი არ უნდა გქონდესო, რამდენი გჭირდებათ, მითხარით და კაცი არ ვიყო, თუ არ მოვიტანო მიტროფანოვიჩი...

ბუბუსია – ვინ არის ეს მიტროფანოვიჩი? რა დავაშავე ასეთი, ღმერთო, რა...

რეჟო – გენადი მიტროფანოვი, გენადი მიტროფანოვიჩის შვილიშვილია, ჩვენი მინისტრი კულტურის, ჩემი ბავშვობის მეგობრის შვილიშვილი.

მამია – მერე აქამდე ვერ თქვით?

რეჟო – მათქმევინა ვინმემ?

მამია – აი ტელეფონი და თუ ასე... გენადი ჩვენი ბოლო იმედია.

რეზო – ჩემით დავრეკავ, სხვისი ნომერი შეიძლება არ აილოს... გაუმარჯოს ჩემს გენადის... კი, მე ვარ, შენი ჭირიმე და სათხოვარი მაქვს, ხო, იმდენჯერ მითხარი, რატომ არაფერს არ მთხოვო, აგერ შენ და აგერ მე... რაშია საქმე და... აბა მითხარი?.. ერთი რამის გარდა რაც გინდა მთხოვეო (*მამიას*). ჰო, გისმენ... აა?! კაი, ჰო... გავარკვევ. არა, მე პირადად არაფერი არ მჭირდება. ესე იგი... კარგი, კარგი... (*გათიშავს და გაჩერდება*).

ბუბუსია – რა ბრძანა ბატონმა მინისტრმა?

რეზო – მთავარ როლს ითამაშებს ქალბატონი დადაო...

ბუუსია – იქაც დაგვასწრო, რა ვქნათ?

მამია – სალამოს რეპეტიციამდე თავისუფლები ხართ.

(*ჩუმად მიდის, სხვებიც ნელ-ნელა უკან გაჰყვებიან*).

* * *

რეზო, მამია და ბუბუსია.

რეზო – სად არის ბატონი მამია ამდენ ხანს, არასოდეს არ აგვიანებდა.

მამია – არც ახლა არ დამგვიანებია, უფრო სწორად, ცოტა დამაგვიანდა, არ შეიძლება? (*შემოდის ნასვამი*).

ბუბუსია – უჰ, რას გავხართ, ბატონო მამია?

მამია – რას ვგავარ? რას ვგავარ და რეჟისორს, რომელიც სპექტაკლს ვერ დგამს. მეტი რას უნდა ვგავდე.

ბუბუსია – მე ბევრი ვიფიქრე და...

მამია – მერე?

ბუბუსია – დავიღალე, ეს კოშმარი არასოდეს არ დამთავრდება, თუ...

მამია – თუ?

ბუბუსია – თუ დადას არ დავაბრუნებთ.

მამია – ჰოო, ამას შენ ამბობ, ბუბუსია და თანაც პირველი?

ბუბუსია – მე სხვა გზას ვერ ვხედავ. დადა მოიტანს ფულს, მოიყვანს მსახიობებს, და რაც მთავარია, მაყურებელს. აბა, ვის რაში სჭირდება თეატრი უმაყურებლოდ.

მამია – რატომ? ჩვენ ყველა ბილეთი გავყიდეთ, ასე არ არის, მაკო? თუ არ ვცდები, შენმა თაყვანისმცემლებმა არც ერთი ბილეთი არ დატოვეს.

მაპო – არა, უკან დააბრუნეს.

მამია – აი, კიდევ ერთი უბედურება, რატომ?

მაპო – იმიტომ, რომ მე მთავარ როლს აღარ ვთამაშობ.

მამია – არადა, როგორ მინდოდა დამედგა სპექტაკლი, სადაც დავამტკიცებდი, რომ თეატრში მთავარი რეჟისორია, ვოცნებობდი აფიშაზე, რომელზეც დიდი ასოებით ეწერებოდა – როლებში:

ოილიპოსი – რეჟისორის ასისტენტი ბუბუსია

იოკასტი – რეკვიზიტორი ნუკა

ტირესია – დურგალი რეზო

რეზო – მე ფილოსოფოსი გახლავართ.

მამია – უკაცრავად, უკაცრავად, ტირესიას როლში ფილოსოფოსი დურგალი ბატონი რეზო

და ა.შ. და ა.შ.

წარმომედგინა სპექტაკლის პრემიერა, როგორ აგდებენ მაყურებლები ჰაერში სათითაოდ ყველა მსახიობს. მე კი ამ დროს ვიმალები, რომ აღგზნებულმა, აუტირებულმა მაყურებლებმა ჩემი ტანისამოსი ნაკუწ-ნაკუწ არ დაიტაცონ და დედიშობილა არ დამტოვონ... ჰმ...

ბუბუსია – გვეყო აბსურდი, დავუბრუნდეთ რეალობას, მეც ჩემს პროფესიას დავუბრუნდები, ნუკა თავისას, ბატონი რეზო თავის ჩაქუჩს და ლურსმნებს...

მამია – რა არის ცხოვრება, ამას პირველი შენ თუ იტყობი, ვინ იფიქრებდა.

ბუბუსია – რა მნიშვნელობა აქვს პირველი ვინ იქნება და ბოლო ვინ. მხოლოდ ერთს გთხოვთ, ამჯერად მე ნუ დამავალებთ მის მოყვანას.

მამია – არც მე არ გავალ მის დასაძახებლად, თუ უნდა თვითონ მოვიდეს.

რეზო – რას იზამთ, ასეა ცხოვრება, გენიოსების ხასიათზე არავინ არ ლაპარაკობს. მე დავუძახებ.

(შემოდის ნუკა, რომელიც ცრემლებს იწმენდს)

ნუკა – დადა არ მოვა. წავიდა.

მამია – სად?

ნუკა – არ ვიცი. ჩაისვა ცოტნე მანქანაში და სადღაც წავიდა.

ბუბუსია – ისე, რომ არაფერი არ დაიბარა?

ნუკა – დამელოდეთო.

ბუბუსია – უკვე აღარც მეცინება და აღარც მეტირება.

რეზო – იქნებ ამიხსნათ, რა ხდება?

ბუბუსია – ახლავე, ბატონო რეზო. გინდათ სპექტაკლი? წარმატება? მაყურებლის ტაში? მაშინ იცოდეთ, რომ ასეთ ადამიანებს ჩვენ თვითონ ვაძლევთ ყველაფრის უფლებას. ვინ არის თანახმა დაელოდოს დიდ არტისტს, მე პირველი ვწევ ხელს

(ბუბუსია ხელს ასწევს, დანარჩენებიც თანმიმდევრობით, დიდხანს არიან ჩუმად ხელებაწეულები და ყველანი მამიას მისჩერებიან. მამია სკამზე გადაესვენება და თვალებს დახუჭავს).

* * *

რალაც სიზმრისეული, მისტიკური განწყობა იქმნება. ბურუსი, დაბალი განათება. შენელებული კადრივით შემოდის ანტიკურ სამოსში გამოწყობილი ქალი (დადა), დანარჩენებიც იქვე, ამ სტილში იწყებენ შემოსვლას.

მამია – დადა?!

რეზო – ეს თქვენ ხართ?

დადა – რა იყო, თვალებს არ უჯერებთ?

ბუბუსია – ოო, გველი შემოსრილდა?

დადა – თქვენ რაღას იტყვით, მაესტრო ახალს?

მამია – ახალი რა უნდა ვთქვა? მე, მგონი ისეც ყველაფერი ნათელია.

დადა – თუ ბნელი?

დადა – ეს მართლაც შენი ბედისწერაა.

მამია – მაინც დავდგამ „ოიდიპოსს“.

დადა – საცოდავო, შენ პირველი იტყოდი უარს, მწარე სი-
მართლე რომ იცოდე.

მამია – შენი არ მჯერა.

დადა – გთხოვ, დამიჯერე და აქედან სამუდამოდ გადაიკარგე.

მამია – არსად არ წავალ.

ბუბუსია – გვიტხარი, გველო, ასეთი რა ჩაიფიქრე.

დადა – მაშინ სიმართლეს შენ ახდი ფარდას. მზად ხარ
ამისთვის?

ბუბუსია – მზად ვარ, ოღონდ ამ ტანჯვას მოეღოს ბოლო.

დადა – ინტერნეტს კარგად უნდა ფლობდე, გუმანითა ვგრძ-
ნობ.

ბუბუსია – იმაზე კარგად ვიდრე თქვენ ფიქრობთ.

დადა – ჩემი, მამიასა და ამ მოხუცის დაბადების ადგილი
ნახე, ამოიწერე დაწვრილებით მისამართებიც.

ბუბუსია – სულ ეგ არის?

დადა – ვაი, რომ სწორედ იქ იწყება ცოდვის სათავე.

(ბუბუსია გადის)

რეზო – გული ცუდს მიგრძნობს.

დადა – რაც უკვე მოხდა იმას უკან ვერ დავაბრუნებთ,
ფილოსოფოსი ბრძანდებით, მიკვირს.

რეზო – სწორედაც ჩემმა განჭვრეტის ნიჭმა მიკარნახა ეს
სალი აზრი.

მამია – თუნდაც სიზმარში მქონდეს ცოდვები, მზად ვარ
ყველაზე პასუხი ვაგო.

დალა – ნეტავ, სიზმარი ყოფილიყო ჩვენი შეხვედრაც.

(შემოდის ბუბუსია)

მამია – რატომ ხარ ასე გაკვირვებული? *(ბუბუსიას).*

დალა – ოოო, ჯერ სადა ხართ... შფოთვა და გვემა წინ გველის ყველას.

მამია – იქნებ აგვიხსნა რა წერია მაგ ფურცელზე?

ბუბუსია – თურმე ოთხივეს ერთ ქალაქში და ერთ ქუჩაზე გქონიათ ბინა.

რეზო – რაო? რას ამბობ? ნემიროვიჩ-დავჩენკოს ქუჩა? ეს იყო ჩემი დაბადების, ყრმობის ადგილიც.

მამია – ჩემიც.

დალა – და ჩემიც.

რეზო – რა ნომერში ცხოვრობდი, შვილო? *(მამიას).*

მამია – ცამეტში, რიცხვი მართლაც თარსია.

რეზო – რას ამბობ, ნუთუ შენ ამბროსის ვაჟიშვილი ხარ.

დალა – ეს, სამწუხაროდ, სიმართლეა.

რეზო – როცა შენ გარნდი, მამაშენის გვერდით ვიდექი.

დალა – ეჰ რა იცოდა საბრალო ამბროსიმ მაშინ...

რეზო – მამაშენის მაშინდელი ნათქვამიც მახსოვს.

მამია – რაო, ასეთი განა რა თქვა?

რეზო – ეს ბიჭი ყველას ან დაგვაქცევს, ან აგვაშენებს, გული მიგრძნობსო.

მამია – დაიწყეთ, გისმენ, მოუთმენლობამ ხელი დამრია.

დალა – სოფელი, სადაც მე გავჩნდი.

მამია – მგონი, ძალიან შორიდან იწყებ.

დალა – შენ თუ არ გინდა, სულ გავჩუმდები.

მამია – არა, მე ჩემზე მინდა მიაბო.

დალა – ჩემი ამბავი შენთან ისე გადახლართულა...

მამია – ერთი სული მაქვს ყველაფერი გავიგო მალე.

დალა – შავი, შავტუხა მაყვალავით გოგო ვიყავი, და სახე-ლადაც მაყვალა მერქვა.

რეზო – ნუთუ ეს შენ ხარ?

დალა – მე ვარ, რევაზ, ეს ჩემი თვალის ფერი არ არის, მწვანე ლინზებით ვუმზერ სამყაროს დიდი ხანია.

რეზო – ის გიშერივით შავი თმები რაღა უყავი?

დალა – ეჰ, თმა სადა მაქვს, თანაც შავი და გიშრისფერი, არც ეს გეგონოს ხელოვნური, ნამდვილი თმაა.

მამია – რა პარიკია?

ბუბუსია – არადა თმები მშურდა მისი ყველაზე მეტად.

დალა – უნდა შეგეძლოს შენი ნაკლის ისე დაფარვა, რომ გარშემო ვერვინ მიხვდეს.

დალა – გაგახსენდა წარსულის წლები?

რეზო – იმაზე მეტიც, რაც რომ უნდა გამხსენებოდა.

მამია – რა რებუსებით ლაპარაკობთ, იქნებ ამიხსნათ ბოლოს და ბოლოს?

რეზო – რას ვიფიქრებდი, საცოდავი ამბროსის სიტყვა თუკი ასე გამართლდებოდა.

მამია – რომელი სიტყვა?

რეზო – ან დაგვაქცევს, ან აგვაშენებს, გაჩნდი თუ არა პირველი ეს თქვა, აკი გითხარი.

მამია – დაქცეულია, როგორც ვხვდები.

რეზო – საბრალო ამბროსს, ნუთუ სიმართლეს ფარდა ეხდება.

დალა – მე და ამბროსის შეგვიყვარდა ერთმანეთი თავდავიწყებით.

რეზო – მე გახლავართ ამ ამბის მოწმე.

მამია – როგორ? თქვენ შორის სხვაობა ხომ დიდი იყო?

დალა – ასაკს გულიხმობ? უფრო ნაკლები ვიდრე ჩემ და შენ შორის არის.

მამია – ეს უნდა გეთქვას? ეს არის ჩემი უბედურება?

დალა – არა, ეს მხოლოდ დასაწყისია იმ დიდი ამბის.

დალა – ჩვენს დიდ სიყვარულს, რა თქმა უნდა, ორთავ ვმაღავდით, მას ცოლი ყავდა, პატარა ვაჟიც, და თანაც არ დაგავიწყდეთ, ეს ხომ ქალაქი ქუთაისია.

ბუბუსია – არც თბილისშია რამე სხვაგვარად, აქაც არ სძინავთ ბოროტ ენებს და გველებივით ასავსავენ.

დადა – (რეზოს) გახსოვს ის დღე?

რეზო – მახსოვს და ნეტავ დამვიწყებოდა.

დადა – გამთენიისას ვაცილებდი ჩემი სახლიდან, სიყვარულისგან და ვნებისგან ქანცგაწყვეტილს.

რეზო – ეჰ, ძმაო ამბროსს, რა იცოდი წინ რა გელოდა.

დადა – „რამდენიმე დღით სხვა ქალაქში გავემგზავრეო“, დაუტოვა წერილი ცოლ-შვილს.

რეზო – ამბროსი მაშინ ისეთ ფორმაში იყო, თავად კენტავრსაც შეშურდებოდა.

დადა – განშორების დრო მოახლოვდა... სიფრთხილეს თავი არ სტკივაო, ჩემი თავშალი მოიხურა, წელში მოხრილმა, თითქმის ფარავდა თავშალი ჯოხზე დაყრდნობილს, ის გარდასახვის ოსტატი გახლდათ.

მამია – აი თურმე საიდან მოდის ჩემი ლტოლვა თეატრისადმი.

დადა – აქ გავჩერდები, ისე ავლელდი, თითქოს იგივე ამ წუთებშიც განმეორდება.

რეზო – მე გავაგრძელებ, ცოდოა ესეც, სუნთქვა შეკრული ელოდება თავის განაჩენს, გაგახსენდება მამაშენს თითქოს საჩუქრად ჩამოეტანოს შენთვის ველოსიპედი.

მამია – რატომ „თითქოს“? 13 წლისა ვიქნებოდი, დღევანდელი დღესავით მახსოვს.

დადა – არც მაშინ გამგზავრებულა, გადაადგილდა მხოლოდ ქუჩის ბოლოში ჩემთან.

მამია – რა კავშირი აქვს ველოსიპედს ამ საქმესთან, იქნებ ამიხსნათ.

რეზო – იმ დაწყევლილ დღეს შენ შეასკდი საკუთარ მამას.

მამია – მამას? ასეთი არაფერი არ მახსენდება. ერთადერთი შემთხვევა იყო, როცა მოხუც ქალს დავეჯახე და წავაქციე,

შეშინებული მყისვე სახლში გამოვიქეცი და მას შემდეგ დავივიწყე ველოსიპედი.

უფრო სწორედ, კი, იმ დღეს მამა გარდამეცვალა და საკატაოდ აღარ წავსულვარ.

დალა – უბედურო, შენ მოჰკალი მშობელი მამა.

მამია – ეს ტყუილია, მამაჩემი ძირს დავარდნილი ნახეს ქუჩაში, გულმა უმტყუნა, როცა ოჯახში მოიჩქაროდა.

დალა – ეს შენ გგონია რომ მოხუც ქალს გადაუარე, მოხუცი ქალის სამოსელში ამბროსი იყო, აკი გითხარი.

მამია – რაო, რას ამბობ, მამა მოვკალი?

რეზო – გეუბნებოდი, არ გინდა-მეთქი სიმართლის ცოდნა.

მამია – შენ ეს იცოდი? მერედა რატომ არ განაცხადე?

რეზო – ამბროსის ხსოვნას ვეცი პატივი.

მამია – მე კი მამის მკვლელს ამხელა ტვირთის ზიდვა მარგუნე.

რეზო – ეს ამბავი ჩვენ ორს გარდა არვინ იცოდა, საწყალი ამბროსი დიდხანს იგლოვა ერთგულმა ცოლმა.

მამია – ვაიმე მამა, ეს რა მესმის, ის ქალი მახსოვს, ძირს რომ გაგორდა... მამაჩემიც იმ დღეს მოკვდა...

დალა – ქვაზე დაარტყა თავი საბრალომ, მყის მასთან გავჩნდი, მაგრამ უკვე მიზარდა პატრონს.

მამია – ეს რა მესმის, რატომ გავჩნდი ასე ბედკრული ან შენ რად შეგხვდი, განა ეს ცოდვა არ მეყოფოდა?

დალა – მეც გვიან მივხვდი ყველაფერს.

მამია – კიდევ კარგი რომ ყველაფერი არ გადმოვიდა ჩემზე იმ ცოდვის.

ბუბუსია – ასე გგონია? რომელი ცოდვის?

მამია – ოიდიპოსის.

დალა – თუ დაფიქრდები, არც ისე შორს ხარ მაგ ცოდვისაგან, დედად გერგები.

რეზო – ეგ მართალია.

მამია – ახლა რაღა ვქნა, როგორ ვიცხოვრო. შენ რას აპირებ? (დადას)

დადა – მე მონასტერში მელოდებიან.

ბუბუსია – ეგ სიკვდილს უდრის ალბათ შენთვის.

დადა – არა, უფრო მეტს. (გადის)

რეზო – ახლა მესმის მისი ტანჯვა-წამების.

მამია – ნუთუ დამთავრდა ყველაფერი, სადა ხარ, დადა?

ბუბუსია – დადა წავიდა, იქნებ იქ მაინც მოინანიოს ავხორცი წლები.

მამია – შენ სად ხარ, ბუბუ? ხმა მესმის შენი, მაგრამ ვერ გხედავ.

რეზო – ხომ კარგადა ხარ?

მამია – ვერც თქვენ ვერ გხედავთ, რეზო, გამოჩნდი.

რეზო – ხუმრობ თუ რას გავს შენი სიტყვები?

მამია – ასე რად ბნელა, ვინ გამორთო ახლა სინათლე? აკი ამბობდით, რომ ყველაფერი გადახდილია...

ბუბუსია – ოი, საბრალო, მართლა ვერ ხედავ?

რეზო – ისევ შაქარმა აუწია გუშინდელივით?

მამია – ვერაფერს ვხედავ, ნუთუ დაგბრმავდი?

ბუბუსია – ახლა სიბრმავე უფრო შეენის შენს ტანჯულ ყოფას.

რეზო – ბედნიერი შენი მშობლები, შენს ასეთ ტანჯვას რომ არ მოესწრნენ.

ბუბუსია – ხელი მომეცი.

მამია – შენა ხარ, ბუბუს?

ბუბუსია – მე ვარ, მამია. გძინავს, თუ რა გჭირს.

(გარემო ისევ ჩვეულებრივია, მამია თვალს მოავლებს იქა-ურობას).

მამია – რა იყო, ხდება რამე?

ბუბუსია – კიდევ ერთხელ გეკითხებით, ვინ არის თანახმა დაელოდოს დიდ არტისტს, მე პირველი ვწევ ხელს.

(ბუბუსია ხელს ასწევს, დანარჩენებიც თანამიმდევრობით, დიდხანს არიან ჩუმად ხელემაწეულნი და ყველანი მამიას მისჩერებიან. ბოლოს მამიაც ასწევს ხელს),

მამია – კარგი, დღეს საკმარისია, დავიშალოთ.

(ყველანი გადიან, გზაში რეზო ეკითხება მამიას).

რეზო – გავიგე თქვენც ქუთაისიდან ყოფილხართ წარმოშობით...

იცით, კიდევ ვინ არის ქუთაისელი? *(ხმა იკარგება).*

2007 წ.

სტალინის
სანუკვარი
სარდაფი

პიესა ორ მოქმედებად

მოქმედი პირნი:

ნინო – ოჯახის დიასახლისი, 35-40 წლის

ვახტანგი – ნინოს მამა.

კოტე – ნინოს მეზობელი 50 წლამდე

პიკასო – კოტეს მეგობარი

დათო – ჯარისკაცი

მუზა – ნინოს ვაჟი

თინო – ხანში შესული ქალბატონი, ყოფილი პედაგოგი

ერლომი – მოხუცი მწერალი

ჟურნალისტი

ოპერატორი

პირველი მოქმედება

პიესას საფუძვლად უდევს რეალური ისტორიები.

სცენა წარმოადგენს საცხოვრებლად გადაკეთებულ სარდაფს, რომელსაც ზემოთ ასასვლელი კიბე აქვს, კიბესთან ახლოს კი, თითქმის ჭერთან – პატარა ფანჯარა.

სარდაფი საშუალო ზომისაა – დაბალჭერიანი, ბუხრით, სადაც დგას ტახტი, მაგიდა სკამებით, კომოდი, წიგნის თაროები ბევრი წიგნით და ტელევიზორი.

დიდი ეკრანი დამონტაჟებულია ავანსცენაზეც, სადაც შემდეგ იგივე გამოჩნდება, რაც ტელევიზორში.

ოთახს გვერდით კედლებზე, საძინებლებში გასასვლელი კარები აქვს. სიღრმეში, უკანა კედლის მიღმა, სამზარეულოა.

* * *

ორმოც წლამდე ასაკის სიმპათიური ქალი (ნინო) ადგილს ვერ პოულობს, ბოლთას სცემს. საძინებლიდან ისმის მოხუცი კაცის ძლიერი სპაზმური ხველა. ნინო დროდადრო კიბეზე არბის და ცაში იყურება, შორიდან ისმის თვითმფრინავების გადაფრენისა და დაბომბვის ხმები. ნინო ტელევიზორს რამდენჯერმე ჩართავს. და გამორთავს. ისმის შიშინი, მაუწყებლობა გათიშულია. ტელეფონს ეცემა, არც ის მუშაობს, არც მობილური. კომოდის უჯრას

გამოაღებს და იქიდან რაღაც საბუთებს ამოყრის, ჩანთაში ჩატენის. სამკაულების პატარა ყუთსაც მთლიანად ჩანთაში ჩაუშვებს, საყურებს და ბეჭდებსაც მოიხსნის და იმასაც ჩაყრის. (თითქოს სადღაც გასაქცევად ემზადება). დაბომბვის ხმები უფრო ახლოვდება. ნინო საძინებლებში ჩუმად შეიხედავს. მერე ისევ ჩანთას ეცემა, კიდევ დაამატებს რაღაცებს, როგორც ჩანს, სურათებსაც, მექანიკურად იწყებს დათვალიერებას. (სახე წამით გაუნათდება). ჩანთა ისეა გატენილი, რომ აღარ იკეტება.

– „ჩათლახები!“ – გაისმის მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის (ვახტანგის) ხმა. ნინოს რეაქცია არა აქვს, აგრძელებს ჩანთაში ნივთების ჩალაგებას.

– ნინო! – გაისმის ხმა ზემოდან.

ნინო – ხო, ბატონო კოტე?..

კოტი (ჩამოდის კიბეზე) – ეს რა ხდება, კაცო, ეს რა ხდება?

ნინო – არ ვიცი, ბატონო კოტე, არაფერი არ ვიცი. აქ არიანო, ქალაქის მისადგომებთან. თქვენც გაიგეთ?

კოტი – მისადგომებთან კი არა, რა ვიცით, იქნებ უკვე შემოვიდნენ... ჩაირთო ტელევიზია?

ნინო – არა!

კოტი – არც შენი მობილური იჭერს?

ნინო – არა, ყველაფერი გათიშულია.

– „ჩათლახები!“ – გაისმის მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის (ვახტანგის) ხმა.

კოტი – ვაა..

ნინო – ნუ მიაქცევ ყურადღებას, ეს ერთი სიტყვა აქვს აჩემებული.

კოტი – ჰმ, შენი მდგმურები სად არიან, წავიდნენ?

ნინო – კი, გუშინ სპეციალური რეისით გაფრინდნენ.

კოტი – მაგათ რა უჭირთ, ასეთ ღროს არც ერთი ნორმალური ქვეყანა თავის მოქალაქეებს არ ტოვებს... მერე ვერ წაგიყვანეს შენც?

ნინო – გვეპატიუებოდნენ, ბავშვსაც კარგ სკოლაში შევიყვანთო...

კოტი – ენა ხომ იცის კარგად?

ნინო – როგორც ესენი ამბობენ, პრობლემა საერთოდ არა აქვს.

კოტი – ამ ასაკში ნასწავლი სულ სხვაა. დაბრუნდებიან?.. თუმცა...

ნინო – არა მგონია. ისე კი მეც დავილაღე, აქ არ შეიძლება ცხოვრება, ბავშვი, მოხუცი. როცა გავაქირავე, მაშინ მამაჩემი არ იყო ჩავარდნილი. სარდაფი მაინც სარდაფია.

კოტი – სარდაფი ეძახე შენ და ცოტა ხანში შეიძლება ყველაზე საჭირო ადგილი გახდეს.

ნინო – აბა?! დღეს ვაპირებდი ზემოთ აბარებებს. ანანოს ოთახიდან არაფერი არ წაიღეს, ისევე დაუტოვეს, როგორც მაგათ ბავშვებს ჰქონდათ. სათამაშოებით, კომპიუტერით, ავეჯით... ისეთი სილამაზეა, სად ახვალ?!.. (ისმის დაბომბვის ხმა ახლოს).

– „ჩათლახები!“ – ისმის მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის (ვახტანგის) ხმა.

კოტი – რამდენის არის ანანო?

ნინო – ხუთის.

კოტი – ის ბავშვებიც მისი ასაკის არიან თითქმის, არა?

ნინო – მარკი შვიდის გახდა, ჰილარი ოთხის.

კოტი – ოჰ, გოგო განსაკუთრებით არაჩვეულებრივი ბავშვია, ქართულად რომ ესალმება ყველას...

ნინო – ჰო, ძალიან სასაცილო ვინმეა. ფაქტობრივად ერთად გაიზარდნენ, ქართულად უფრო კარგად ლაპარაკობს ვიდრე ინგლისურად. ისე შევეჩვიეთ ერთმანეთს... სტივენნი ალბათ დაბრუნდება, ის ხომ წითელ ჯვარშია.

კოტი – რამდენი წელია, რაც აქ არიან?

ნინო – სამი, უფრო სწორად სამი წელი და შვიდი თვე. ისე, ექვსი წელია რაც საქართველოში ცხოვრობენ, ჰილარი აქ დაიბადა.

კოტი – შენი საქმეები ხომ მოაგვარე?

ნინო – კი, სესხი დაგვარე, გუგას სწავლის ფულიც ბოლომდე გადახდილი მაქვს. ამათ სამსახურიც მიშოვეს.

კოტი – გუგა, გუგა... რამდენი ხანია აღარ მინახავს.

ნინო – კიდევ კარგი, რომ აქ არ არის, თორემ ჭკუიდან შევიშლებოდი. მაგასაც წაიყვანდნენ ალბათ არა?

კოტი – აბა რას იზამდნენ?

ნინო – თქვენი გია უკვე კაცია, რომ შეხედავ... ეს ჰმ?!

კოტი – ესეც ბავშვია, ისეთ მესიჯებს მიგზავნის (ხელს ჩაიქნევს) კიდევ კარგი დედამისი არ მოესწრო ამ ამბავს. ერთი თვის წინ პირველად ნახა ავტომატი ახლოდან, რა იცის ან ბრძოლის, ან ომის...

ნინო – ის იქიდან უნდა ნახოთ, რას იქადნება – მაგათ ამას ვუზამთ, იმას ვუზამთ... კიდევ კარგი, კიდევ კარგი, რომ აქ არ არის, თორემ რა დააბამდა მაგას.

კოტი – სამსახურზე რას ამბობდი?

ნინო – ამათ მიშოვეს. ჩემმა მდგმურებმა.

კოტი – უცხოელებთან?

ნინო – ჰო, ძიძად, ფრანგები არიან, ტყუპი გოგონები შეეძინათ, იმ კვირიდან უნდა დამეწყო. *(ისევ ახლოს ვარდება ჭურვი)* სტივენმა დამიბარა, დროშა არ ჩამოხსნა, წითელ ჯვარს არ დაბომბავენო...

კოტი – რუსებისთვის არც წითელი ჯვარი არსებობს და არც თეთრი. რა უნდათ აქ, რაა, კონფლიქტის ზონიდან 60 კილომეტრით ვართ დაშორებული, აქ სად მოდიან?

ნინო – არ ვიცი, ვერაფერს ველარ ვხვდები. რა, მართლა დაგვბომბავენ?

კოტი – არა, ნუ გეშინია, ალბათ წითელ ჯვარს მაინც არ ესვრიან, 21-ე საუკუნეა ბოლოს და ბოლოს. ოცდამეერთე!

ნინო – ხო, მეც მაგის იმედი მაქვს. მაგრამ სად არიან ეს 21-ე საუკუნის სახელმწიფოები, სად არიან? სანამ სათითაოდ არ ამოგვზოცავენ, იქამდე არ გამოიბერტყავენ ყურებს.

პოტი – ნახე, იქნებ ჩაირთო?

(ნინო ტელევიზორს ჩართავს, ისევ გათიშულია)

ნინო – გიასთან არ ირეკება?

პოტი – არა, ყველანაირი კავშირი გაწყდა?

ნინო – როგორ? ომია! როგორ შეიძლება ასეთი რამ ხდებოდეს.

პოტი – შეიძლება სარდლობას აქვს კავშირი. მაგრამ ჩვენ...

ნინო – კიდევ კარგი საერთაშორისო რეისები შეწყდა თორემ, რა ვიცი რა მოუფრიკინებს თავში ამ ჩემს სულელ ბიჭს.

პოტი – შეწყდა, ხომ?

ნინო – უკვე ერთი კვირაა მარტო სპეც-რეისები დაფრინავენ. მანამდეც, სანამ ეს ამბავი დაიწყებოდა, სტივენი სულ ამბობდა, უცხოელები მიდიანო, გრძნობდნენ, რომ რუსეთი რალაცას ამზადებდა...

პოტი – ისეთი მასიური ანტიქართული პროპაგანდა მიდიოდა თურმე რუსეთის ყველა არხზე... მაგათ ჩვენზე მეტად ეშინიათ რუსების.

ნინო – თქვენ ისევ იქ მუშაობთ, ბატონო კოტე?

პოტი – არა, სადღაა ჩემი სამსახური, მეგობარმა წამიყვანა, ავეჯის ცეხი აქვს და ვენმარები. ჩემი სამსახური?!.. სასტუმროდ გადააკეთეს.

ნინო – რად უნდათ ერთი გამაგებინა ამდენი სასტუმრო, ამდენს ვის ელოდებიან.

პოტი – შენი ქმარი ისევ ამერიკაშია?

ნინო – კი, იქ ბრძანდება. თავისთან ეპატიუებოდა შვილებს ახალი ძმის გასაცნობად.

პოტი – რა ყოფილა ცხოვრება?.. მაგას ვერასოდეს ვერ წარმოვიდგენდი. ცოლი ამერიკელია?

ნინო – არა, ქართველი. ისიც მასავით სამუშაოდ იყო გადახვეწილი უცხო ქვეყანაში.

პოტი – ასეა, ტყუილად კი არ არის ნათქვამი – თვალის თვალს რომ მოსცილდება.. ასეა ასე...

ნინო – მაგის დარდი სულ აღარ მაქვს, მით უმეტეს ახლა.

(დაბომბვის ხმები ისევ ისმის, ამჯერად უფრო ახლოს და უფრო ძლიერად. ნინო წამოხტება და საძინებლებში შეიხედავს).

კოტი – ოხ, ამათი დედები... ესენი ვინ არიან? ესენი ვინ არიან?

ნინო – რა გვეშველება, ბატონო კოტე? რა ვქნათ? რამე მითხარით...

კოტი – რა უნდა ვქნა, იარალი მე არა მაქვს... ვუთხარი, მე წამიყვანეთ-მეთქი, გააზე მეტს ველარ ვიზამდი? დაჭრილებს მაინც გამოვიყვანდი ან საჭმელს მივუტანდი, რა ვიცი რა დღეში არიან. ასე გულზე ხელდაკრეფილი ვიჯდე და ველოდო როდის შემოვლენ და ტყვედ როდის ამიყვანენ? ბოლოს რომ ველაპარაკე, ცხინვალის მისადგომებთან ვართო, ორ დღეში ყველაფერი მორჩებაო... აბა თუ მორჩება... ახლა იწყება ყველაფერი.

(ისევ ისმის ძლიერი დაბომბვის ხმები).

ისეთი ხმაა თითქოს აქ ჩამოინგრა.

– ვახ ამათი დედა... *(ისმის გინების ხმა და სარდაფში მტერის ბერტყვით ჩამოდის კოტეს ასაკის კაცი პიკასო).*

ლალო – მე ამათი დედა... ისვრიან, სად ისვრიან? ვის ესვრიან, მე ამათ დედას შევეცი...

კოტი – პიკასო, შენა ხარ? ბიჭო, დაჭრილი ხომ არ ხარ?...

პიკასო – არა, არა ვარ, ამათი დედა...

კოტი – ხო, კარგი, ნუ იგინები, მარტონი ხო არ ვართ?!

პიკასო – ნინო, ბოდიში შენთან, ესლა კიდე ზრდილობა მომთხოვე რა, შენც იცი ხოლმე...

ნინო – რა ხდება? ცენტრში ხომ არ ყოფილხართ?

პიკასო – არაფერი არ ხდება. კაციშვილის ჭაჭანება არ არის. ჩემი ძმისშვილია ჩამოსული, რატის გოგო ხო ჟურნალისტია და იმას ვეძებ, ვნერვიულობ, გამოსირებულმა ჩემმა ძმამ აქ როგორ გამოუშვა...

კოტი – რას იზამდა, სამსახური, რეპორტაჟი ცხელ წერტილში.

პიკასო – მაგასაც შევეცი და მაგის ცხელ წერტილსაც. ბავშვი აქ როგორ გამოუშვა? იმის მერე ვრეკავ და არ პასუხობს.

ნინო – გათიშულია ყველგან... ჩაის ხომ არ დალევთ?

პიკასო – არა, ჩაის არა, მარა ერთ ჭიქას თუ რამეს ჩამარტყმევინებ, ჩემო დაიკო, თორემ ნერვები დაწყვეტაზე მაქვს...

პოტი – ოოო, სხა დროს, ხო წვეთს არ ეკარები...

(ნინოს კონიაკი მოაქვს და ორი ჭიქა ხელები უკანკალებს. ასხამს).

პოტი – მე არ მინდა, არ დამისხა.

პიკასო – დაასხი, დაასხი.

პოტი – არ მინდა-მეთქი.

პიკასო – არ გინდა, ნუ გინდა.

(ჯერ თავისას გადაკრავს).

პიკასო – გაგვიმარჯოს. *(მერე კოტეს ჭიქას აიღებს).* ბიჭო, აქ ხომ დავდიოდით ბავშვობაში, რა საკაიფოდ გაგიკეთებიათ.

ნინო – ზემოთ გაქირავებული მქონდა... დროებით აქ ვართ.

პიკასო – მე და შენი ძმა სულ აქ ვიყავით შემომძვრალეები და ესეც არ გახსოვს, ბიჭო?

პოტი – როგორ არ მახსოვს, შტაბი მქონდა...

პიკასო – დაიცა, რას ეძახდნენ ამას? სტალინის სარდაფი, არა? რატო ეძახდნენ, ტოო...

პოტი – რა ვიცი, ასე ამბობდნენ...

პიკასო – ვაა...

(მომინაურდება. სროლა შეწყდება. ქურთუკს გაიხდის, ჯიბიდან იარაღს ამოიღებს და მაგიდაზე დებს. ოთახს ათვალიერებს).

პიკასო – რა პონტში ეძახდნენ სტალინის სარდაფს?

ნინო – რა ვიცი, როგორც მამაჩემი ამბობდა, აქ ადრე სხვა სახლი მდგარა, პატარა და რაღაც დროს კეკეს თავის შვილთან ერთად აქ უცხოვრია.

პიპასო – ვაა, მართლა, ტოო? მე მეგონა ისეთ პონტში, პროსტა ეძახდნენ.

(კოტე აიღებს პიკასოს იარაღს და ათვალეირებს).

პიპასო – იქით ოთახები გაქვთ?

კოტი – მხატვარ კაცს რათ გინდა ეს, იმის მაგივრად ფუნჯი გეჭიროს... მომეცი მე.

პიპასო – თუ ძმა ხარ რა *(გამოართმევს და ჯიბეში ჩაიდებს. სროლა შეწყდება)* რაც შენი ძმა გარდაიცვალა აქ აღარ ვყოფილვარ... რამდენი წელია, ტოო?

ნინო – ოჰ, რა ვიცი, 30-ზე მეტი.

პიპასო – აზრზე ხარ, აი აქ გვექონდა შტაბი. *(შეიხედავს).*

ნინო – მანდ მამაჩემი წევს.

(თითქოს შესვლას დააპირებს).

პიპასო – სხვა დროს ვნახავ.

ნინო – არა, არა აქვს აზრი, გათიშულია.

პიპასო – დიდი ხანია?

ნინო – მეორე წელია.

პიპასო – ვაა, ისე სულ ამ ახვრის ბრალია ეს ყველაფერი.

კოტი – კაი ერთი რა?

პიპასო – რა კაი, ერთი მაგის ცოდვებისგან ველარ გავთავისუფლდით. *(მაგარი დაბომბვა)* კიდე სული რო გვიდგას... მაგის დედას შევეცი...

ნინო – ვაიმე, რა გვეშველება?

პიპასო – ჩვენ არაფერი არ გვეშველება. სტალინის სარდაფო, ტოო, მე მეგონა ისე, პროსტა ერქვა.

კოტი – მე რაღაც მახსოვს, თითქოს აქ რაღაცებიც უპოვნიათ?

პიპასო – რა უპოვნიათ?

ნინო – საძირკველს რომ თხრიდნენ, ამ სახლს რომ აშენებდა პაპაჩემი... რა ვიცი, რაღაც ჯამები და მუზეუმში წაიდეს.

კოტი – ან იქნებოდა კეკესი, ან არა...

ნინო – ხო, ეგ ვინ იცის...

პიპასო – ესე იგი სახლი მერე აშენებულა.

ნინო – კი პაპაჩემმა ააშენა...

პიპასო – ერთი დიდი ბომბი დაეცეს რა მაგის ძეგლსაც, არ შეიძლება?

პოტი – ახალს წამომართავენ. არ იცი აქაურების ამბავი?

ნინო – ვაიმე, რა გვეშველება.

პიპასო – არაფერი, სანამ ჩვენი თაობაც არ დაიბრძდება, არაფერი.

პოტი – ოხ, შენი ჭირიმე, როგორ იცი ხალხის დამშვიდება?!

პიპასო – ვაა, ეგრეა, აბა რა გინდა. *(სროლა შეწყდება)* წავედი.

(მიდის)

პოტი – სად წახვედი?

პიპასო – ჩემი ძმისშვილი უნდა ვიპოვო, მგონი აღარ გვბრძდავენ.

(ნინო და კოტე დიდხანს სხედან ჩუმად, უხერხული სიჩუმეა)

ნინო – როგორი ნიჭიერი ბიჭი იყო არა?

პოტი – გადაყვა სმას.

ნინო – მგონი საზღვარგარეთ იყო არა წასული?

პოტი – კი, ესპანეთში. კარგად იყო სხვათა შორის, მაგრამ ვერ გაჩერდა...

(ისევ ისმის ძლიერი დაბომბვის ხმა).

– არის აქ ვინმე? *(ისმის ზემოდან ხმა)*, – ჩქარა, მომეხმარეთ!

(კოტე აირბენს კიბეზე. ნინოც მიჰყვება. ისმის სროლის და ყვირილის ხმები. ცოტა ხანში კოტეს და ნინოს დაჭრილი ჯარისკაცი (დათო) ჩამოჰყავთ).

დათო – ეე, ბიჭო, იარაღი დამიტოვეთ!

(როგორც ჩანს, თავის მეგობრებს გასძახებს. ნინო აირბენს და ავტომატს ჩამოუტანს).

დათო – იცოდეთ, დროზე მოდით!! *(დათოს ტახტზე მიაწვენენ).*

დათო – აა, ნელა!! უხ შენი...

პოტი – ნინო, ჩქარა, სპირტი, ბამბა... რაც გაქვს, მოიტანე ყველაფერი.

ნინო – ახლავე! *(გადის და ყუთით შემოაქვს აფთიაქი)* ყველაფერია აქ. ეს იმათ დამიტოვეს. *(მდგმურებზე მიანიშნებს)*.

პოტი – გაიხადე ეგ შარვალი. რა გქვია ბიჭო?

დათო – დათო. არა, არა ბიძაჩემო, გახდა არ მინდა! ქვემოდან ამიწიე.

პოტი – აქაც სისხლის ლაქა გაქვს *(აჩვენებს ბარდაყზე)*.

დათო – ეგ ძველია, ეგ ეტყობა – სიარულში...

პოტი – ჰოდა, მერე ასე არ შეიძლება.

დათო – არა-მეთქი რაა, ქვემოთ გადამიხვიე თუ შეგიძლია, თუ არა და იყოს, მაგის დედაც!

პოტი – ხო, კარგი, კარგი. *(გახდის ბათინკს და ჭრილობების დამუშავებას იწყებს)*. ნინო, თბილი წყალი მომიტანე.

დათო – ბიძაჩემო, უთხარით თქვენ ცოლს დასალევი წყალიც წამოაყოლოს.

პოტი – ნინო, წყალი!

ნინო – *(დაბნეული შემობრუნდება)* ჰო, ახლავე, ვათბობ.

პოტი – დასალევი წყალი უნდა.

(ნინო იქვე მაგიდიდან მიუტანს წყალს, დათო დალევს).

დათო – ერთი ტელევიზორიც ჩართეთ, რა.

(დათოს სახეზე ეტყობა, რომ ძალიან სტკივა, მაგრამ თავს იკავებს).

(ნინო ჩართავს ტელევიზორს, ისევ შიშინებს)

დათო – რა ხდება, კი მაგრამ, ამათი დედები! *(მუშტს დასცხებს ტახტის სახელურს)*.

პოტი – ვეცდები პირველადი დახმარება გაგიწიო, თუ არადა ჰოსპიტალიც აქვია.

დათო – სადღაა, ბიძაჩემო, ჰოსპიტალი? დაბომბეს.

ნინო – რაა? როდის?

დათო – იქიდან მოვდივარ, ბიჭებმა მიმიყვანეს, მაგრამ იქ იმისთანები წვანან, მე რა მიჭირს, ადგილებიც აღარ არის!

კოტი – შენ მართლა არაფერი გიჭირს... მოდი ბარემ ესეც დალიე.

(მიაწვდის აბებს).

დათო – ეს რა არის?

კოტი – არაფერი ისეთი, ეს ტკივილგამაყუჩებელია და ეს დასამშვიდებელი.

დათო – ეს არ მინდა.

(მიაწვდის უკან დასამშვიდებელს).

კოტი – ჰო, კარგი, რა ხართ, რა ხართ ეს ბიჭები.

ნინო – ბატონო კოტე, მშვენივრად გცოდნიათ ეს საქმე.

კოტი – მე?.. ჯერ ორი წელი რუსების ჯარში ვარ ნამსახურები ტიუმენში, მეორეც, აფხაზეთის ომი აგერ არ იყო?

დათო – აფხაზეთში ომობდით?

კოტი – ხო, იმას თუ ომი ერქვა, ძალღიპი პატრონს ვერ სცნობდა.

დათო – ოო, აქ ხო ყველაფერი ისეა, ჰმ... ფუ ამის დედაც, ტელეფონზე ვერ დამირეკია, დედაჩემს ალბათ დაბრედილი ვგონივარ.

კოტი – ვიცი, ვიცი, მეც ყოველდღე მაქვს კავშირი ფრონტის ხაზთან.

(ნინოს თასი შემოაქვს და იქვე სკამზე დგამს).

ნინო – გასადილებთ, არ გინდათ?

დათო – არა.

ნინო – მაშინ, ჩაი ბუტერბროდით?

დათო – არა, არა, გმადლობთ, შიმშილით ნამდვილად არ მშია.

კოტი – რბილ ნაწილშია ტყვია გასული, გადარჩენილხარ, არტერიიში რომ არ მოგხვდა...

დათო – აუუ.. აბა, ნახეთ რა, ტელევიზორი ხო არ ჩაირთო?

(ნინო სახლის ტელეფონსაც და მობილურსაც ამოწმებს, ტელევიზორსაც ჩართავს.)

დათო – რა უნდოდათ, რატომ გამოგვიყვანეს უკან, როკის გვირაბთან ვართო, ბიჭებმა. ჩაკეცავდით იმ გვირაბს და მერე რა ჩემ ფეხებს იზამდნენ?

(გადაფრენის ხმა ისმის).

ქოტი – შენ ცხინვალთან ხომ არ იყავი?

დათო – არა, ცხინვალს კოჯრის „სპეცნაზი“ უტიევდა.

ნინო – ჰოსპიტალში ბევრია დაჭრილი?

დათო – სიები ვნახე. 67 დაღუპულის გვარია გამოკრული. ჩემები არც ერთი. (პირფეხვარს გადაიწერს.) დაჭრილი 500-600-ზე მეტიაო... ის ვერ გავიგე, იქ რა მოხდა. ავიაცია რო გამოჩნდა, ყველაფერი ყველას თვალწინ მოხდა. კასეტური ბომბების ჩამოგდებაც ყველამ დავინახეთ, მერე ატყდა ამბავი, გაუგებრობა 41-ე და 42-ე ბატალიონებთან... მერე ეს რაციებიც გაითიშა... ვერ გავიგეთ, რა მოხდა? ვერ გავიგეთ, რატომ აღმოჩნდნენ ალყაში? ვერ გავიგე, რატო იყვნენ იქ, სადაც იყვნენ... ვერ გავიგე, რატომ გვითხრეს უკან დაიხიეთო... ერთი თვეა თურმე რუსეთი 58-ე არმიის წვრთნას ატარებდა და ეს არის მაგათი საუკეთესო არმია? იმენა კედელზე ავაყუდეთ... კი, ნავოდკები ჩვენც გვექონდა, მაგრამ არტილერიამ იმუშავა, ძმაო?!

ქოტი – ხო, ამბობენ ძალიან მაგარი ბიჭები არიანო...

დათო – მაგრები კი არა... ცხინვალი ჩვენი იყო... მერე, ამ ჯავაზზეც ერთი გზა შედის და ვსიო. იქ მთელი ერთი ბრიგადით შესვლა იყო საჭირო. ჯავა ისედაც ციხესიმაგრეა... შევიდოდით, 3ა, 1-2 ბრიგადის მოხმარება დაგვეჭირდებოდა... რა პონტში დაგვაბრუნეს უკან? მთელი ღამე იმენა არ გვძინავს... ყველა მზადაა, ელოდება ბრძანებას და გადასროლას ჯავისაკენ. ღამე წყდება არტილერიის სროლა. გვეუბნებიან მორჩაო, ვსიო, ყველაფერი მორჩაო... ჩვენც ვიფიქრეთ, ეტყობა სხვა ბრიგადები გადაიყვანეს შეტევაზე, მაგარ გასწორებულში ვიძინებთ, ვსიო-თქო რა, ბიჭები მოუვლიან ყველაფერს და ხვალ საღამოთი სახლებში გავიშვებენ-თქო... ჩემებსაც ასეთ მესიჯებს ვწერდი სახლში. თურმე რა ხდება, ტოო, ომი დამთავრდა და წავაგეთ

ისე, რომ ბოლომდე არ გვიბრძოლია... ისე გამოგვიშვეს, ჯავახზე ბრძოლაში არ ჩაგვრთეს... რატო მაგის დედა ვატირე? არც ერთი ბრძოლა არ წავაგვია და ომი წავაგეთ... რატო? რატო? მაგის...

ქოტი – ხო, ამბობენ ძალიან მაგარი ბიჭები არიანო. ესეც დალიე, შვილო, დამიჯერე. დასამშვიდებელია, არაფერს არ გიზამს *(აწვდის აბს)*.

დათო – არ გავითიშო, ჩემებმა უნდა მომაკითხონ.

ქოტი – გაგალვიძებთ, ნუ გეშინია, აქ არ დაგტოვებთ.

დათო – ყველა ბრძოლა მოიგეს ბიჭებმა, მე თვითონ ვარ ამის მომსწრე, სხვის მონაჩმასს კი არ გიყვებით...

ქოტი – რეზერვისტების ამბავი ხომ არ იცი, ბოლო მონაცემები?

(ნინო კოტეს საფენების გადახვევაში ეხმარება).

დათო – რეზერვისტებზე საერთოდ არა მაქ არანაირი ინფორმაცია, არც სად ვინ ომობდა, ან ვინ რამდენი დაკარგა, ან რამდენი დაიჭრა? ვიცი ის, რაც ყველამ იცოდა: მაგარი დაბნეულები დარბოდნენო...

ქოტი – ცხინვალთან რომ დარჩნენ იმათზე გეკითხები, მგონი, ალყაში მოექცნენო...

დათო – ჰო, ეგენი ბოვეიკებმა ყველა ჩახოცესო...

ნინო – ახლა ათას ჭორს იტყვიან სანამ ტელეფონები ჩაირთვება.

დათო – ისე, დედას ვფიცავარ, იქ ნალდად არ იყო ეგეთი პონტი, რო – აუუ, ჩაგვხოცეს რუსებმა! პირიქით, მე ლიჩნად მაგარი ამაყი ვარ იმით, რაც ჩემი თვალით ვნახე.

ქოტი – ეგ ამბავი როდის გაიგე?

დათო – რომელი?

ქოტი – ცხინვალის რეზერვისტებზე?

დათო – ჩემი ძმაკაცი ელაპარაკებოდა, აი, აქ რო მომიყვანა...

ქოტი – ბოლოს როდის ელაპარაკა?

დათო – თუ გადარჩა ვინმე, მაშინ ტყვედ აიყვანდნენ, ეგენი ცოცხალს არავის დატოვებენ *(დათოს თანდათან ძილი მოერევა და გაითიშება)*.

პოტი – დაეძინა, რამე დავაფაროთ.

(წინოს პლედი შემოაქვს და დათოს გადააფარებს).

წინო – საწყალი, რა დღეში აქვს ნერვები. რამდენი წლის იქნება?

პოტი – გაიზე სამი-ოთხი ოთხი წლით იქნება უფროსი. ბავშვები არიან, რა დროს ამათი ომია. *(კოტე წამოდგება).*

წინო – მიდიხართ?

პოტი – გავალ, იქნებ რამე გავიგო, ეს ჯერ არ გაიღვიძებს ისეა დალლილი.

(დაბობების ხმები უფრო ახლოვდება). კიდეც კარგი, შენს გოგოს არ ეღვიძება.

წინო – „ნაუშნიკები“ უკეთია ყურებზე, მუსიკას უსმენდა და აღარ მოვხსენი. სხვა დროს ვუშლიდი, ახლა მე თვითონ კარგად გავუსწორე ყურებზე, იქნებ ვერ გაიგოს ეს ხმა.

პოტი – ბატონი ვახტანგი?

წინო – მამაჩემს გონება თითქმის აღარ უმუშავებს, მაგისტვის სულ ერთია, რაც ახლა ხდება, მეც ვეღარ მცნობს.

პოტი – ზოგჯერ ასეთი მდგომარეობა სანატორელი ყოფილა, როცა ყველაფერი სულერთია. გავალ, გავიგო რა ხდება ერთი... *(კოტე კიბებზე ადის, მოხუცის ხველის ხმა დროდადრო ისმის).*

(წინო ტელევიზორს ჩართავს

იბომბება ცხინვალის სოფლები – კარალეთი, ქურთა, თამა-რაშენი, და როგორც ახლა ჩემთვის გახდა ცნობილი, ამ წუთებში ბომბავენ გორს, ჩვენს ისტორიულ ქალაქს.

კადრში ჩანს 2008 წლის ომის ცნობილი დოკუმენტური კადრები და კარს მიღმა ისმის დიქტორის ხმა:

დიქტორის ხმა: თქვენ კადრში ხედავთ სი-ენ-ენი-ს მიერ გადაღებულ მასალას, (მსხვილი ხედით ჩანს გორის ცენტრი და სტალინის მონუმენტური ძეგლი)

დიქტორის ხმა:

– რამდენიმე ტყვია აქვს მოხვედრილი ბელადის ძეგლსაც. მიუხედავად იმისა, რომ გორელები დღედაღამ პატრულირებენ

სტალინის ძეგლს, მტერმა მაინც მოახერხა ჯაშუშების შემოგზავნა და სახეში ექვსი ტყვიის სროლა, ბელადის ცხვირმა ხუთი ტყვია მედგრად აისხლიტა, თუმცა მეექვსე საბედისწრო ტყვიამ სტალინს მარცხენა ნესტო დაუზიანა. ეს ფაქტი ყოველი გორელისათვის პირადი შეურაცხყოფაა და ისინი მოითხოვენ ჯაშუშის დაჭერას და ლინჩის წესით გასამართლებას... ამ ფაქტის შემდეგ ყველა გორელი ებმება რუსეთთან უთანასწორო ბრძოლაში, ვისაც იარაღი არა აქვს – თოხებით, ბარებით, დანებით, ჩანგლებით, და კონსერვის გასახსნელებითაც კი ნახავთ ნამდვილ პატრიოტებს.

ისინი მზად არიან ვაჟკაცურად დახვდნენ მტერს.

ისმის „შავლეგო“.

ინტერვიუ კადრში:

შურნალისტი – რისთვის გიჭირავთ ეს ნივთი და აგვიხსენით თუ შეიძლება, რა არის და რა დანიშნულება აქვს მას?

რესპონდენტი შუახნის მამაკაცი:

დიახ, ეს არის კონსერვის გასახსნელი, ჩინური წარმოების არ გეგონოთ, ძველი რუსულია, აი წარწერაც: „სდელანო ვ ეს ეს ერ“ სტალინის შეურაცხყოფა ჩემი შეურაცხყოფაა, ამით უნდა ჩავუმტვრიო ამის გამბედავს ცვხირ-პირი.

გასახსნელებითაც კი მზად არიან ვაჟკაცურად დახვდნენ მტერს.

იმის „შავლეგო“.

შურნალისტი – რატომ ჩვეულებრივი იარაღით არ მოხვედით?

რესპონდენტი (ასაკოვანი მამაკაცი) – ახლა ტელევიზორში ვჩანვარ?

შურნალისტი – დიახ, დიახ, პირდაპირი რეპორტაჟია ცხელი წერტილიდან, თუ შეიძლება მიპასუხეთ შეკითხვაზე: რატომ ჩვეულებრივი იარაღით არ მოხვედით?

რესპონდენტი – ასაკოვანი მამაკაცი: სადა მაქვს იარაღი? თოფი რომ მქონოდა ამას კი არ წამოვიღებდი.

შურნალისტი – აი თუნდაც დანით...

რესპონდენტი – დანები და ჩანგლები წვილენ ჩემმა ბიჭებმა, დაიტაცენ, რავარც კი მთავრობამ მოგვიწოდა „ქუდზე კაციო“ შეიარაღდით ვისაც რა გაქვთ სახლშიო!“, ხო იყო ასე? ერთი დანა და ჩანგალი აღარ დატოვეს საჭმელი რომ მიჭამა.

შურნალისტი – ამდენი რათ უნდოდათ?

რესპონდენტი – უყურე ახლა ამას, რას ქვია ამდენი? ჩინურია ვერ გეგეთ, ჭამის დროს ილუნება და თითო-თითო ეყოფოდათ საბრძოლოდ?

შურნალისტი – და დღეს თქვენ, როგორც გორელი, სტალინის დასცავად რუსული წარმოების იარაღით დგახართ სტალინის ძეგლთან...

რესპონდენტი – დიხაც და სისხლის უკანასკნელ წვეთამდე დავიცავ. მე გორელი არა ვარ, გურული კაცი ვარ, ახლა გლდანელი. იქაც „გ“-ა და აქაც „გ“-ა, გურიაც „გ“-ზე იწყება. რა განსხვავებაა. შოთა ვარ ჯიბუტი და ახლა ჩემი სამი ვაჟკაცი ტარიელი, ავთანდილი და ფრიდონ ჯიბუტები სამშობლოს იცავენ, დგანან ერთმნეთის გვედი-გვერდ.

(რეკავს მობილური)

– აა, ჩემი ფრიდონია რეკავს:

რაიო, ჰა,ჰა ჰა, მოგვშიგდა, სახლში შემევიარეთ და კონსერვის გასახსნელს ვერ ვპოულობო? სად წვილევო?

რა დროის სახლია, რეიზა არ ხართ ომში?

ტაქსს მოუთხოვია ძვირი *(ყურნალისტს)*. კონსერვის გასახსნელს თხოულობენ ისევე... ჰა, ჰა ჰა, ჩართეთ ტელევიზორი და გეიგებთ საცხა ვარ. არ მცალია ახლა თქვენდა. ცხელ წერტილში ვარ. *(გათიშავს მობილურს)*.

გლდანის მე-6 მიკრორაიონი, მეშვიდე კორპუსი დგას ჩემს უკან! აგე ეს ხალხი. ერთი ავტობუსი. ჩვენ სტალინმა გავავართიანა და გორში მაგის დასაცავად ჩამოვედით ერთი ავტობუსით.

„სტალინი დიდება შენი...“ *(იწყებს სიმღერას)*.

შურნალისტი – ქარველებს გმირობის არაერთი მაგალითი გვაქვს, ძმები ხერხეულიძეები, ძმები სამასი არაგველი, ძმები ოცდაექვსი კომისარი და აი, ესეც ძმები ჯიბუტები...

*(გაისმის პრეზიდენტის ხმა. დიდ ეკრანზეც გამოჩნდება იგივე კადრი, დოკუმენტური ჩანაწერი, სააკაშვილი მიმართავს ხალხს).
ისევე სი-ენ-ენის კადრები ჩანს.*

– კიდევ ერთხელ გიმეორებთ, ნურსად ნუ გაიქცევით, თბილისს საშიშროება არ ემუქრება, თუ მსგავსი საშიშროება გაჩნდა, მე პირველ რიგში მოგახსენებთ ამის შესახებ. ახლა მთავარია შევინარჩუნოთ სიმშვიდე და ერთმანეთის გვერდით დავდგეთ, ეს როგორც არასდროს, ისე გვჭირდება ყველას, ახლა როგორმე უნდა მივიპყროთ მთელი მსოფლიოს ყურადღება. მართალი გითხრათ, ცოტა გაცოცხლებები ვართ მეც და ჩემი კოლეგებიც, რომ ჯერ ჩვენი დასავლელი მეგობრებისაგან არანაირი ქმედითი ნაბიჯები არ არის გადადგმული, მაგრამ ეს არ შეიძლება დიდხანს გაგრძელდეს.

მე მაქვს მუდმივი სატელეფონო კონტაქტი მათთან. ხვალ აპირებენ საქართველოში ჩამოსვლას ჩვენი მეგობარი ქვეყნების ლიდერები, მათ შორის ნიკოლა სარკოზი, მე მოგიწოდებთ ყველას, რომ ხვალ, დღის სამ საათზე დიდი თუ პატარა ყველანი გამოვიდეთ, რუსთაველის გამზირზე, რათა მთელ მსოფლიოს დავანახოთ რომ ჩვენ არავისი არ გვეშინია და არსად არ გავრბივართ. ყოველ ორ საათში ჩვენ მოგაწოდებთ ინფორმაციას არსებულ ვითარებაზე, ჩვენი მეზობლები გადაადგილდებიან ხაშურის მიმართულებით,

(ნინო სასოწარკვეთილი მისჩერებია ტელევიზორს, დათოს ღრმად სძინავს, ახლოდან ისმის თვითმფრინავის გადაფრენის, ჭურვების ჩამოყრის და აფეთქების ხმა, კოტე კიბეზე ჩამოივრბენს, სინათლე ჩაქრება).

ნინო – რა ხდება, ბატონო კოტე, რა ხდება, გამაგებინეთ, რა ვქნა?

კოტი – გვბომბავენ ეს ნაძირლები! გვბომბავენ, სახლებს ცეცხლი უკილია, ტყეებსაც, ქუჩებში დახოცილები და დაჭრილები ყრიან.

(დაბომბვა გრძელდება, თითქოს სახლს რაღაც ხვდება, ნინო კოტეს შემოეხვევა, ყვირის).

ნინო – მიშველეთ, ბავშვს რა ვუყო, სად წავიყვანო? მამაჩემი, მამაჩემს ხომ არ დავტოვებ?

(თვითმფრინავი გადაიფრენს, და სიჩუმე დაისადგურებს ცოტა ხნით).

კოტი – ამაზე საიმედო ადგილას სად უნდა წაიყვანო?

ნინო – მგონი, რაღაც იწვის! კი, ჩემი სახლი იწვის.

(ნინო კიბეზე აირბენს, კოტეც უკან მიჰყვება).

პირველი მოქმედების დასასრული

მეორე მოქმედება

კიბეზე ჩამოდიან ნინო, კოტე და რუსი ეროვნების (60 წლამდე) ქალბატონი (ტონია). სამივეს სახე და ხელები გამურული აქვთ, ხანძართან ბრძოლის კვალი ატყვიათ. ღონემიხდილები ჩამოსხდებიან სკამებზე, ხმას არც ერთი არ იღებს. მაგიდაზე მდგარ წყლით სავსე გრაფინს ბოლომდე გამოცლიან. ტონია მძინარე ჯარისკაცს მიაშტერდება.

ნინო – აკი წითელ ჯვარს არ ესვრიანო?

კოტე – ეგ მე არ მითქვამს, ეგ შენ თქვი!

ნინო (ტონიას) – დაჭრილია, წუხელ მოიყვანეს.

(ტონია არაფერს ამბობს. წამოდგება და წიგნების თაროსთან მივა. ნერვიული მოძრაობებით იწყებს წიგნების გადარჩევას, თან გამწარებული რაღაცას ბურტყუნებს).

ტონია – Ненавижу, ненавижу, „не народ, а скотина, хам, дикая орда душегубов и злодеев“!

ნინო – რა ბრძანეთ ტონია მასწ?

ტონია – ეს მე არ ვბრძანე, Это Булгаков про русских... О, Достоевский – «народ, который блуждает по Европе и ищет, что можно разрушить, уничтожить». Вот и Горький – «наиважнейшею приметой удачи русского народа есть его садистская жестокость...» Пушкин – «народ, что не признает человеческое достоинство, что, целиком не признает ни свободного человека ни свободной мысли».

(ტონია, იმ ავტორების წიგნებს, რომელთა ციტატებსაც ამბობდა, ბუხარში შეყრის და ცეცხლის წასაკიდებლად ნავთის ბოთლს დასწვდება, კოტე მივარდება და ხელებს დაუჭერს).

კოტე – ტონია კანსტანტინოვნა, ტონია კანსტანტინოვნა, რას შერებით...

(წინოც მიეხმარება, ბოთლს წაართმევს).

ტონია – დაწვით! დაწვით ეს წიგნები და არასოდეს არავის არ წააკითხოთ.

წინო – დაწყნარდით, დაწყნარდით, ძალიან გთხოვთ. თქვენ ამას როგორ ამბობთ?

ტონია – მძულს, მძულს ეს წიგნებიც, ეს რუსეთიც...

წინო – ხო, მაგრამ მეორე რუსეთიც ხომ არსებობს.

ტონია – არ არსებობს, მეორე რუსეთი არ არსებობს, სად არის? კარგი რუსეთი? *(კასეტებს დასწვდება)* ეს ხომ შენი საყვარელი რეჟისორია? *(ხელში უჭირავს კასეტა, წინოს მიაჩერებს)* ეს იცი ვინ არის? მთავარი იდეოლოგია პუტინის, ამაყია თურმე რომ რუსეთი ძველ დიდებას იბრუნებს.

წინო – ხო, ვიცი, ვიცი, მეც მოვისმინე!

ტონია – ყველა მძულს, ჩემი თავი მძულს... რას შევწირე ჩემი ერთადერთი ბიჭი? აფხაზებს? ჩეჩნებს? არა, რუსის ტყვიამ მომიკლა აფხაზეთში. იქნებ ახლა მაინც გავიგოთ, რომ არც აფხაზია და არც ოსი, იქნებ გაიგოს თქვენმა 21-ე საუკუნის ცივილურმა საზოგადოებამ, რომ მეორე რუსეთი არ არსებობს. არ არსებობს კარგი რუსეთი, გესმით, გესმით?! არ არსებობს. რა უფლება აქვთ? რა უფლება აქვთ, რა უფლება აქვთ?

(ტონიას სკამზე დასვამენ, წინო წყალს დაუსხამს, კასეტა ისევ ხელში უჭირავს, კოტე ბუხრიდან წიგნებს აკრეფს და თაროზე შემოაწყობს).

– ტონია, ტონია! *(ისმის გარედან ხმა).*

წინო – ვინ არის?

ტონია – ჩემი ძმა, ანატოლი, მე მეძებს.

წინო – მე მეგონა დაბრუნდა ტიუმენში.

ტონია – არა, ეშინია, გარეთ არ გამოდის. ვერ მოასწრო, იყო რუსეთის საელჩოში, მაგრამ?! ყველამ მოაკითხა თავისიანებს, ებრაელებმა – ებრაელები წაიყვანეს, ამერიკელებმა – ამერიკელები, ინგლისელებმა – ინგლისელები... მარტო რუსეთს არ ენალვლება თავისი მოქალაქეები, ჭირსაც წაუღიათ, სად არის კარგი რუსეთი? მე თუ ქართველი ქმარ-შვილი მყავდა, ანატოლი ხომ ყველა მხრიდან რუსია... კოტე, ადი და უთხარი მაგ საცოდავს, რომ ახლავე ამოვალ.

(კოტე კიბეზე ადის, ტონიაც წამოდგება, ჩუმადაა).

ტონია – გიას ბატალიონზე თქვეს, ცოცხალი თითქმის არავინ არ გადარჩენილაო. მაგრამ ტყვეებიც აუყვანიათ და რუსებში ცვლიანო?

ნინო – რაა?

ტონია – მაგის სათქმელად მოვდიოდი თქვენთან. 15 წლის წინათ ხომ კოტემ ჩამომისვენა არკადი... ახლა ჩემი ჯერია... იქნებ გადავურჩინო ბიჭი.

(ტონია ხელს ჩაიქნევს და კიბეებზე ადის. ნინო დიდხანს დგას ჩუმად, მერე კასეტას გადაამტვრევს, ბუხარში შეაგდებს და აქვითინდება, რეკავს ტელეფონი).

ნინო – ...ხო, სტივენ, ხო, როგორ იმგზავრეთ? რა? ჩამოხვედი?! რა გვიშავს, ცოცხლები ვართ... კი, კი. ფანჯრებია ჩამსხვრეული, სახურავს ეკიდა ცეცხლი, მაგრამ მალე ჩავაქრეთ... გია დაიღუპა... ხო. – არა, არა, მე როგორ წამოვალ, სტივ, არა, ვერ წამოვალ... არ ვიცი არაფერი, ტელევიზორი გათიშულია, არა დიდი მადლობა, ნუ მთხოვ, მე და ანანო რომ ვიყოთ მარტო, შეიძლებოდა, მაგრამ მამაჩემს რა ვუყო, ვერ დავტოვებ, ვის დაუტოვო? რაა... ვერ წარმომიდგენია მამაჩემი თვითმფრინავში ინვალიდის ეტლით? ეტლს მომიტანენ? ვინ მომიტანს? რა ვიცი, ველარ ვაზროვნებ. სტივ, როდის მოხვალ? *(აფეთქების ხმა ისმის)* არ მესმის შენი ხმა, რაა?.. *(გაითიშება).*

(კიბეზე კოტე ჩამოდის, ნინო თავს ჩაქინდრავს და ატირდება).

კოტი – გითხრა ტონიამ? (ნინო თავს დაუქნევს) მაგარი ვილაცაა, არ გამკვირვებია... ჯობია არ ახვიდე ზემოთ... ყველაფერი იწვის – სახლები, ტყეები, ქუჩები მიცვალებულებით არის სავსე... ჯობდა საეროდ არ გათენებულიყო.

(ისმის ისევ ტელეფონის ხმა).

ნინო – ხო, სტივენ, გაითიშა... ვიცი, ვიცი, დიდი მადლობა, ტვინი აღარ მიმუშავებს, არაფრის გადაწყვეტა არ შემიძლია, რამდენ საათში გამომივლი? ჰო, კარგი, მოდი და... დროებით...

კოტი – შენი მდგმური იყო?

ნინო – ჰო, ჩვენი წაყვანა უნდა.

კოტი – წადი, შენ ჯერ ახალგაზრდა ხარ, წადი, წადი, მამაშენს მე მივხედავ, მაინც აღარავინ მეყოლება საზრუნავი. ჩემი სახლი...

ნინო – რაა?

კოტი – ჭურვი დაეცა, ნახევარი ჩამონგრეულია... წადი, წადი, მე მივხედავ მამაშენს.

ნინო – მამაჩემისთვისაც ჩამოუტანია ინვალიდის ეტლი, სამივე მივყავართ.

კოტი – მაშინ რაღას ფიქრობ? გუგაც იქ არის. მერე იქნებ ოდესმე რამე ეშველოს ამ ქვეყანას და დაბრუნდებით.

ნინო – თქვენც ამას მირჩევთ?

კოტი – აბა ამ ჯოჯოხეთში გინდა დარჩე? წადი, წადი!

ნინო – სამი საათისთვის მოვალო.

კოტი – მეც მოვალ მაგ დროისთვის და გაგაცილებთ, ახლა კი წავედი.

ნინო – სად?

კოტი – დაჭრილების გადაყვანაში უნდა მივეხმარო. ... (გაჩუმდება), ჯერ მიცვალებულების გადმოსვენების უფლებას არ გვაძლევენ, მგონია რომ სიზმარში ვარ.... მეუფემ დამირეკა.. მიცვალებულებში გია არ არისო...

ნინო – ტელეფონზე ისევ არ პასუხობს?

კოტი – არა.

ნინო – ყველაფერი კარგად იქნება, აი ნახავთ, აუცილებლად გამოჩნდება, აუცილებლად.

(კოტე მიდის, დაბომბვისა და აფეთქების ხმა ისევ ისმის.)

(ნინო ვადის მეორე ოთახში, გამოაქვს დიდი ჩანთები და კარადიდან იწყებს რაღაცის გადმოყრას და ჩანთებში ჩაყრას. დათოს ეღვიძება).

დათო – აუ, უკაცრავად, დიდხანს მეძინა?

ნინო – არაუშავს, ფეხი გტკივა?

დათო – არა, რა ხდება, ჩემი ბიჭები არ მოსულან? ხო არ გამოსირდნენ ეგენი, ესეც გამეთიშა, დასატენია. პირს დავიბან, შეიძლება?

ნინო – კი, კი, რა თქმა უნდა, იქით. კი, გამომართვი.

(მისცემს პირსახოცს. დათო კოჭლობით მიდის, ნინო ტელევიზორს ჩართავს).

შურნალისტი – თქვენ კადრში ხედავთ გორის ცენტრს. პოლიციამ დააკავა ეჭვმიტანილი, რომელმაც სატალინის ძეგლის ასაფეთქებლად თვითნაკეთი ბომბი ისროლა. საბედნიეროდ, ბომბი არ აფეთქდა, მაგრამ დაკავებულს გაჩხრეკისას აღმოაჩნდა ის ტაბელური იარაღი, რომლიდან გასროლილმა ტყვიამაც სატალინს მარცხენა ნესტო დაუზიანა. ხალხი მოითხოვს ეჭვმიტანილის ლინჩის წესით გასამართლებას. *(კადრში ჩანს პიკასო, რომელიც სამართალდამცავებს გაკავებული მიჰყავთ, ის მთვრალია, უშვერი სიტყვებით ილანძლება და სამართალდამცავებს უძალიანდება.*

კიბეზე ჩამოირბენს ხანში შესული წვეროსანი, ინტელექტუალური ვარეგნობის კაცი.)

ნინო – ბატონო ერლომ, თქვენ აქ როგორ მოხვდით?

ერლომი – მტრის ბანაკში ვიყავი დასაზვერად.

(გაიცინებს).

ნინო – კი მაგრამ?!

ერლომი – ტელევიზორი რატომ არა გაქვს ჩართული?

ნინო – ჩაერთო?

ერლომი – მიდი, შენ მოამზადე ყველაფერი. როგორ არის?

ნინო – როგორც იყო.

ერლომი – ერთადერთი ძმაკაცი დამრჩა ამქვეყნად და იმასაც ფეხებზე ჰკიდია რაც აქ ხდება. (იციინის).

(ეკრანზე გამოჩნდება დაბომბილი გორი. რუსი ჯარისკაცი, რომელიც ქართველი ჯარისკაცების კარგი პირობებით არის დაბოლმილი, ქართველი ჯარისკაცის ნაქონ ბათინკებს იცვამს (დოკუმენტური მასალა).

ერლომი – *(სიცილს იწყებს)* ამდენი დიდი თუ პატარა ომი მინახავს და პირველად ვნახე, რომ დამპყრობელს დაპყრობილის ჩექმა აცვია.

ნინო – რა კარგია რომ მოხვედით, თორემ ისე ვიყავი... რამეს მოგიტანთ.

ერლომი – მოიტანე, მოიტანე, დასალევიც მოაყოლე რამე თუ გაქვს.

(შემოდის დათო, ერლომი ფეხზე წამოდგება და სათვალით კარგად დააცქერდება).

დათო – გამარჯობა.

ნინო – ეს ჩვენი სტუმარია.

ერლომი – უცებ გუგა მეგონა.

ნინო – ხო, ისე რალაცით მართლა ჰგავს.

ერლომი – *(ხელს ჩამოართმევს)* დაბრძანდით.

დათო – გმადლობთ... *(ნინოს საჭმელი და სასმელი შემოაქვს)* თქვენი მეუღლე წავიდა?

ერლომი – რაა?

ნინო – არა, ის ჩემი მეზობელია. ჩემი მეუღლე არ არის. კოტეზე ამბობს.

ერლომი – იბრძოდი, ბიჭო?

დათო – ვიბრძოდი, თუ ამას ბრძოლა ქვია.

(ტელევიზორში ჩანს ჩანგლების მოპარვის სცენა, უნიტაზები, ლეიბები რომ მიაქვთ რუსებს და ა. შ. დოკუმენტური).

ერლომი – შენ კიდევ ამათ გინდა ომი მოუგო? ვერ მოუგებ, ვერ ხედავ რა მაგრები არიან?

(დათო ცოტა დაბნეულია ბოლომდე ვერ ხვდება ერლომი ხუმრობს თუ მართლა ამბობს).

ნინო – დათო, ბატონი ერლომი მამაჩემის ბავშვობის მეგობარია, ცნობილი მწერალი.

მრლომი – ცნობილი არა ისა, ცნობილი რომ ვიყო ეს ბიჭიც მიცნობდა არა? აბა ჩამოასხი თითო.

ნინო – რა ხდება, ბატონო ერლომ, იქნებ თქვენ მაინც გამარკვით?

მრლომი – მე? მე რა ვიცი, ეგ მამაშენს ჰკითხე ყველა ომში ის არის ნამყოფი.

რუსებს ომს როგორ მოუგებ? დედამიწაზე არ არის ერი, რომელიც ამათ მოუგებს. ამათმა თავიანთი მეფე მოკლეს თავისი პატარა შვილებით და დღემდე მის მკვლელს, აგერ უკვე საუკუნეა, საზეიმო წრეს უვლიან.

ნინო – ლენინზე ამბობთ?

მრლომი – ხო აბა სხვა რამე ხდება მავზოლეუმში? მიწამაც კი არ მიიღო, ისეთი ცოდვილია.

დათო – მერე რატომ იმათ არ სჯის ღმერთი?

მრლომი – აბა, ვის სჯის? ჩადით ერთი რუსეთში, ნახეთ რა ხდება, გაცდები თუ არა დიდ ქალაქებს, ფეხზე დამდგარ ადამიანს ვერ იპოვი, ყველა გაღეშილი ყრია ძირს. მეტი სასჯელი რა გინდა, ადამიანების სახე დაკარგეს. კაცები, როგორც წესი, გენეტიკურად ლოთები არიან, ქალები? არც ქალებს აკლიათ ეს საქმე და მეორე, რითაც არიან ცნობილი რუსი ქალები, ჩემზე უკეთ იცით თქვენ. ვის როგორი ტავარნი ვიდი აქვს, იმის მიხედვით იყიდებიან, თუ თავის ქვეყანაში და თუ საზღვარგარეთ. ესენი აბორტს გადარჩენილი შთამომავლობა, არასასურველი შვილები, რომლებიც მშობლებმა არ ისურვეს, ბებიები და ბაბუები არ ჰყავთ, მშობლიურ სითბოს და სიყვარულს მოკლებული ხალხი! მოკლებული არასწორი სიტყვაა, არ იციან, რა არის სიყვარული, მეგობრობა, სამშობლო. ასეთ დროს კი მზრუნველი მთავრობა ასეთებს ცოცხით მოხვეტავს, აჭმევს, ჩააცმევს და ეტყვის, რომ

ისინი უყვარს და მათაც ეს სიყვარული ჰკონიათ, იმიტომ, რომ სხვა სიყვარული არ იციან. იმიტომ მოსწონს ეს ჩექმა, რომ უკეთესი არ ჰქონია, იმიტომ მოსწონს ის საწოლი, რომ უკეთესზე არ სძინებია, არც უნიტაზი უნახავს ახლოდან. ახლა ეტყვიან, რომ ეს ყველაფერი იმიტომ არა აქვს, რომ მტერმა წაართვა, მტერი კი ბევრია – ჩვენ, ჩეჩნები, მალე ინგუშები გამოჩნდებიან, მთელი ევროპა და რაც მთავარია – ამერიკა. ვისი გჯერა შენ ყველაზე მეტად, დათო?

დათო – რა პონტში მეკითხები?

ერლომი – აი მაგ პონტში.

დათო – რა ვიცი მე? დედაჩემის, ჩემი ძმების, ბაბუაჩემის, ძმაკაცების.

ერლომი – გჯერა ხომ, ჰოდა რა გინდათ მაგ საცოდავებისგან. ეს ყველაფერი, რაც შენ ჩამოთვალე, მაგისტრის „ველიკაია რასია“, და თუ ამაში შეეცილები, არ დაგზოგავს. „მაწ რასია“ კი თავის შვილებს არ ითვლის იმიტომ, რომ ისინი უთვალავი ჰყავს, ამაშია საქმე.

(ნინო მთელი ამ ხნის მანძილზე ჩანთებში რაღაცებს ალაგებს).

დათო – ეგრე გამოდის, რომ ესენი ჩვენზე ცუდად ყოფილან.

ერლომი – ეჭვი არ შეგეპაროთ; ავადმყოფების შთამომავლობა! რას ელოდით ამათგან, საკუთარი ბავშვები არ დაინდეს ბესლანში, თეატრში ამდენი ხალხი ჩახოცეს, საცხოვრებელი კორპუსი ააფეთქეს, რომ ტერორისტებისთვის დაებრალეხინათ. რამეს ცვლიან? 21 წელი, 37, 56, 9 აპრილი, აფხაზეთის ომი. რამე შეიცვალა მათ აზროვნებაში ან საქციელში? რას ელოდით?

ნინო – გამოკითხვა ჩაუტარებიათ რუსეთში, ყველა დროის პოპულარული პოლიტიკოსი ვინ აღმოჩნდა თუ მიხვდებით?

ერლომი – სტალინი იქნებოდა.

ნინო – მართალია, როგორ მიხვდით?

ერლომი – აბა რა. მაგას რა მიხვდრა უნდა.

ნინო – მერე არ იციან, რომ ბელადი გორშია დაბადებული? რატომ გვბომბავენ?

პრლომი – მაგიტომაც გვმზობავენ.

ღათო – მაგიტომ, რატომ?

პრლომი – რა ვიცი, ისე ვამბობ, მართლა კი არ ვიცი ყველაფერი. რუსისგან ნუ გიკვირთ ის, რაც ხდება, ეს მისი წესია, სხვას ნურაფერს ელით, ხალხო, გაიგეთ!

ნინო – თუ ასეა და ეს ომი გარდაუვალი იყო, გამოგვეყვანა ეს ჩვენი მოსახლეობა, ხომ ვხედავდით რომ იმათ ერთი თვით ადრე დაიწყეს მზადება, რატომ ჩავიგდეთ ამ დღეში თავი?

პრლომი – ეჰ... *(ხელს ჩაიქნევს)* შენ გაგიმარჯოს, აბა მაგრად იყავი და მშვიდობას გაუმარჯოს.

(ერლომი არაყს გადაკრავს). იცი სად ხარ ახლა? ეს სტალინის საყვარელი სარდაფია, ჰა. ჰა, ჰა.

ღათო – რა ბრძანეთ?

პრლომი – ამ ადგილს ყველა სტალინის სარდაფს ეძახდა გორში.

ღათო – აქ ცხოვრობდა სტალინი?

ნინო – ხო, ასე ამბობდნენ მანამ, სანამ ბაბუაჩემი იყიდდა თურმე ამ სახლს.

პრლომი – გაჩერდი, კაცო, რა სტალინი, რის ბაბუა, აქ იყვნენ ხოლმე შემძვრალეები შენი ძმა და მთელი უბნის ბიჭები, სულ რაღაცას თხრიდნენ. შტაბი გვაქვსო. მამაშენი კიდე სულ შეწუხებული იყო, საძირკველს გამოუთხრიან ამ სახლსო, არადა ვერც ყრიდა იქიდან. ეს მე მოვიგონე, ვითომ ადრე ეს სარდაფი სტალინის იყო და ფრთხილად იყავით-მეთქი.

ნინო – თქვენ მოიგონეთ? კი მაგრამ ეს როგორ?

პრლომი – მე მოვიგონე, მე დავარქვი ამას სატალინის სა-
ნუკვარი სარდაფი... თუ არ გჯერა, ჰკითხე მამაშენს.

ნინო – მამაჩემს როგორ ვკითხო?

პრლომი – იცი, როგორც უნდა ჰკითხო, თუ ხო-ს თქმა უნდა, ხელზე მოგიჭერს.

ნინო – ვაა, საოცრებაა, არადა სკოლიდან ერთი-ორჯერ ექს-
კურსიაზეც მოიყვანეს ბავშვები.

მრლოში – კი ბატონო – მასე იყო, მარა ეგ რომ მეთქვა, მაშინ რაც მოვიგონე, დღეს შეიძლება აქ აღარც ვმჯდარიყავი. ასე ვაშინებდით ვინც აქ შემოძვრებოდა, ჩქარა, თორემ სტალინი გაიგებს რომ მის სანუკვარ სარდაფში შეძვერი და დედას გიტირებს-მეთქი. კი გაჭრა ამ ტყუილმა, ამის მერე ფეხი აღარ ჩამოუდგიათ ბიჭებს, ზემოთ ამოვიდნენ ჰაერზე და დაიწყეს ფეხბურთის, კალათბურთის თამაში და რა ვიცი კიდევ რა.

ნინო – კაი რაა, არადა...

მრლოში – აბა, გაგვიმარჯოს! დავალევინოთ ამ ბიჭს.

დათო – გაგიმარჯოთ! დიდი მადლობა ყველაფრისთვის.

ნინო – რას ამბობ, შვილო, რისი მადლობა.

მრლოში – დიდხანს ველარ იარსებებს ის ქვეყანა, თანდათან კარგავს სიცოცხლის უნარს და ლპება, ვერ გრძნობთ, რომ ამ სუნმა უკვე მთელი კაცობრიობა შეაწუხა?

ნინო – ხო, მაგრამ ჩვენ ყოველთვის რატომ ვიჭყლიტებით პირველები.

მრლოში – იმიტომ რომ ჩვენ სულ პირველობის პრეტენზია გვაქვს. რა არ არის ასე? მატრაკვეცა ერი ვართ.

დათო – რაღაცაში კი თქვენთან ვარ, მაგრამ რაღაცებში...

მრლოში – არა შენ შემოგველე, ჩემი დათანხმება რა საჭიროა, მე თვითონ არ მემამსოვრება ხვალ, დღეს რა ვთქვი, ჩემნაირებს ახლა არც აზრს ეკითხება ვინმე და...

დათო – არა, მასე ნუ გაიგებთ, უბრალოდ ერთი რაღაცა მინდა იცოდეთ, რომ ის ბიჭები, ვინც იქ ჩაიხოცნენ, ნამდვილი ვაჟკაცები იყვნენ და ნამდვილი გმირები.

მრლოში – იმათზე ღმერთმა დამიფაროს სხვას ვფიქრობდე, ისეთები მეც მყავდა და ყველა სხვადასხვა ომში შემომეცალა. მოიცა ერთი ჩამოვასხა, ისინი ყველანი ზეციურ საქართველოში არიან, ზოგი 56-ში, ზოგიც მერე. იცი რა, ჩემო დათო, ეს რაც ხდება, რა თქმა უნდა, ტრაგედიაა, მაგრამ, როგორ აგისხნა, იქნებ საჩუქარია ჩვენი ცოდვების გამოსასყიდად. უწმინდესმა თქვა ერთხელ „იქ უფრო დიდი საქართველოა“ და მართლია, იმ დიდ

ადამიანებს გაუმარჯოს, დიდ საქართველოს რომ შეუერთდნენ, (გადაკრავს).

დათო – გაუმარჯოს. (გადაკრავს).

ერლომი – ნინო, შენ მოამზადე ჩემი ინსტრუმენტები?

ნინო – ჯერ რა გეჩქარებათ?

ერლომი – იქნებ ტყვედ აგვიყვანონ და მერე ასეთი ლამაზი ბიჭი წვერგაუპარსავი უნდა ჩავაბაროთ რუსებს? უკვე ველარ მცნობს (დათოს). მაგრამ, სანამ მე ვცნობ, ჩემს მოვალეობას კვირაში ერთხელ ვასრულებ. შემდეგ კვირასაც მოვალ. წვერი უნდა გავპარსო, ხველის ხმა ხომ გესმის? მთელი ცხოვრება ერთად მოვდივართ, საბავშვო ბაღიდან.

ნინო – კი, თუ დაგხვდით. სტივენს მივყავართ თავისთან.

ერლომი – კარგი ერთი, მართლა ამბობ?

ნინო – ჰო, ინვალიდის ეტლს მოგვიტანენ მალე და ამ საღამოს უნდა გავფრინდეთ.

ერლომი – მე არ შეიძლება წამიყვანოთ? (ნინო იცინის). უთხარით რა ჰქვია იმას? სტილისტი. ჰო, მამაჩემის პირადი სტილისტია-თქო.

ნინო – მე მეგონა მეტყოდით, სად მიდიხარო?

ერლომი – რატომ უნდა გითხრა, თავის საქმე ყველამ თვითონ უნდა გადაწყვიტოს?

დათო – სად მიბრძანდებით?

ნინო – ბრიტანეთში გვეპატიუება მეგობარი.

დათო – (დათო წამოდგება) მე წავედი თორემ... (ტელევიზორი ისევ ჩაირთვება, ჩანს ხალხით გადაჭედილი, რუსთაველის გამზირი, აუტირებული სახეები, ისმის მუსიკა. მომღერლები საგანგებოდ დაწერილ სიმღერას ასრულებენ, პარარელურად კი სარდაფში ისმის დაბომბვის ხმები. კადრში ჩანს უურნალისტი, რომელიც დადის და აუტირებული მომიტინგეებისაგან ინტერვიუებს იღებს (დოკუმენტური მასალა).

შურნალისტი – ახლა კი მოვუსმინოთ ცნობილ მწერალს, რომელიც გახლავთ ავტორი დღეს მთელ მსოფლიოში ცნობილი

ფრაზისა „სტოპ რაშა“. როდის მოგივიდათ ეს იდეა... (მწერალი სერიოზული სახით ჰყვება თავის იდეაზე).

პრლომი (ისევ იცინის, ბჟირდება) – ერთი ასეთი ფრაზა რომ მომეგონებინა, ხომ მიცნობდა ეს ბიჭი, (ნინოს) შენ კიდევ ატყუებ აქ რალაცას: „ცნობილი მწერალი, ცნობილი მწერალი“.

დათო – წავედი, თორემ დავავიწყდი მგონი ჩემებს, დიდი მადლობა, კარგად ბრძანდებოდეთ.

პრლომი – წახვედი? აბა, შენ იცი.

ნინო – ხომ გვინახულე, როცა ყველაფერი დამთავრდება?

დათო – აუცილებლად. იმ კაცსაც, დიდი მადლობა გადაეცით ჩემგან.

ნინო – მე გაგაცილებ. ბატონო ერლომ, ერთი წუთით ავალ (დათო და ნინო კიბეზე ადიან. ერლომი მარტო რჩება ტელევიზორიდან, ცნობილი სახეების პატრიოტული მოწოდებები... გორის შემზარავი კადრები... თბილისში ჩამოსული მსოფლიოს ცნობილი პოლიტიკოსები... ლტოლვილები... რუსი სამხედროების ბლოკოსტები. აგრესია... ცეცხლში გახვეული ტყეები... და ა. შ.)

შეიძლება? (ისმის ზემოდან ხმა, ერლომი წამოდგება, კიბეზე ჟურნალისტი გოგო და ოპერატორი ბიჭი ჩამოდიან).

„შურნალისტი – აი, ჩვენ კიდევ ერთი ოჯახი აღმოვაჩინეთ გორში, რომელიც დაბომბვას უვნებელი გადაურჩა. თუ შეიძლება, მოგვიყვით, როგორი იყო ეს ღამე?

პრლომი – მე არაფერ შუაში არა ვარ, ახლა მოვედი, ჩემი მეგობრისთვის წვერი უნდა გამეპარსა.

შურნალისტი – ალბათ, მაყურებლისთვის გასაგებია, რომ წუხანდელი საშინელი ღამის შემდეგ, რაც გორში მტრის პირისპირ დარჩენილმა მოსახლეობამ გადაიტანა, შეიძლება არაადეკვატური იყოს ადამიანი. თქვენ ახლა კადრში ხედავთ მოხუც მამაკაცს, რომელიც მარტო აღმოვაჩინეთ სარდაფში. გამომართვით, (შეაჩერებს ხელში ვერცხლისფერ ყუთს), მაგრამ ის მარტო არ არის, დღეს ჩვენ გვერდით არის მთელი მსოფლიო.

(ერლომს) თქვით, რომ დიდი მადლობელი ხართ ყველასი, ვინც ასეთ მძიმე წუთებში არ მიგატოვათ.

ერლომი – დიდი მადლობა, მაგრამ მე აქ არაფერ შუაში არა ვარ.

შურნალისტი – ხედავთ, ისინი ვერ გატეხა ომმა, გვითხარით რამე.

ერლომი – მე, რა უნდა გითხრათ?

შურნალისტი – მოუწოდეთ ხალხს, რომ დღეს ყველანი დავდგეთ ერთად, ხელი-ხელს ჩავჭიდოთ და დავანახოთ მტერს რომ არ გვეშინია.

ერლომი – მე მოვუწოდო? მე ვის უნდა მოვუწოდო?

შურნალისტი – ჰო, თქვით, რომ არ გეშინიათ მაგათი!

ერლომი – არც მაგათი მეშინია და არც არავისი, მაგრამ მე რა შუაში ვარ?

ოპერატორი – ვსიო, მორჩა, წავედით „არ მეშინია“ – საკაიფოდ თქვა, ამას ჩავსვამთ.

შურნალისტი – კარგი წავედით *(მიდიან)*.

(კიბებზე ჩამოდის ნინო).

ნინო – ბატონო ერლომ, თუ შეიძლება მომეხმარეთ, ეტლი მოიტანეს მამაჩემისთვის.

ერლომი – ეტლი? კი მაგრამ არ გავპარსო? *(ერლომი ადის მაღლა. ტელევიზორში ჩანს გორი. შემართული მოსახლეობა და მათ შორის ერლომიც ტექსტით: „არავისი არ მეშინია“ (ხელში ჰუმანიტარული დახმარებით)*.

(ნინო და ერლომი კიბებზე ინვალიდის ეტლს ჩამოიტანენ და იატაკზე გააგორებენ, ერლომი ჩაჯდება, და გაატარებს).

ერლომი – ერთი ასეთი ჩემთვისაც რომ ჩამოიტანონ, არ შეიძლება?

ნინო – ღმერთმა ნუ დაგაჭირვოთ, რას ამბობთ.

ერლომი – რომ არ მჭირდება, მაშინ არის კარგი, თორემ... კარგი, მივხედავ ახლა ჩემს ძმაკაცს, ასე გაბურძენილს ხომ არ გავუშვებ ევროპაში.

ნინო – კარგი, მაშინ მეც მოვემზადები, რამეში ხომ არ გჭირდებით, ბატონო ერლომ?

ერლომი – არა ბატონო, დაგვანაბეთ თუ შეიძლება თავი.

(ერლომი ვახტანგის საძინებელში შედის, ნინო ანანოსთან, კიბეზე ახალგაზრდა ბიჭი ჩამოდის და შუა ოთახში ჩერდება, ნინო ოთახიდან ფრთხილად გადმოდგამს ორ დიდ ჩანთას, საძინებლის კარს ჩუმად მიხურავს, ჩანთებს ხელს წამოავლებს და ადგილზე გაშეშდება).

ნინო – გუგა?

ბუბა – დეე! *(შემოეხვევა გუგა დედამისს, ნინო ქანდაკებასავით დგას, ჩანთებსაც კი არ გაუშვებს ხელიდან)* დე, რა იყო, არ გაგიხარდა ჩემი დანახვა, რა გჭირს?

ნინო – როგორ ჩამოხვედი, აკი ფრენა არ არისო?

ბუბა – სპეცრეისით. როგორა ხართ, დე. ანანოს სძინავს?

ნინო – მერე რატომ? რატომ ჩამოფრინდი? ვერ ხედავ, რომ ჩვენ მივდივართ.

ბუბა – ვიცი, მითხრა სტივენმა. კარგი რა, შენ რა მართლა აპირებ წასვლას?

ნინო – რა, არ უნდა წავიდეთ? არ იცი რა ხდება? ვერ ნახე?

ბუბა – ვნახე, ყველაფერი ვნახე.

ნინო – ჰოდა წავალთ, ყველანი ერთად, დღესვე, 2 საათში, მე, შენ, ანანო და ბაბუა.

ბუბა – სად დედა, სად?

ნინო – სად და სტივენთან, ჯერჯერობით, სტივენთან, მერე ვნახოთ. შენ სწავლას გააგრძელებ, ანანო სკოლაში შევა, სტივენმა მითხრა, რომ ბაბუას იქ უკეთ მოუვლიან, მეც...

ბუბა – დედა, თქვენ თუ გინდათ, წადით, მე...

ნინო – რას ნიშნავს, მე? რას ნიშნავს, მე? ჩვენ წავიდეთ და შენ აქ დაგტოვოთ, ვისთან დაგტოვო, გუგა?

ბუბა – დედა, მე პატარა ბიჭი აღარა ვარ.

ნინო – არა, ვერსად ვერ დაგტოვებ, რას მეუბნები, გუგა, არა, წამოხვალ, შენც ჩვენთან ერთად წამოხვალ.

ბუბა – დედა, კარგი, გეყოფა!

ნინო – *(იწყებს ტირილს)* იცი, ვინ დაიღუპა...

ბუბა – ვიცი, ძია კოტე ვნახე!

ნინო – ჰოდა, მერე რა გინდა? შემდეგი გინდა რომ იყო? შენ გგონია, რომ ყველაფერი დამთავრდა? არა, გუგა! ჯერ ყველაფერი წინ არის, შენ არ იცი, აქ რა ხდება, შენ ამას ვერ წარმოიდგენ, ჯერ ამას ვერც გაიგებ, იმიტომ რომ იქიდან ეს ყველაფერი სულ სხვანაირად ჩანს.

ბუბა – არა, დედა, იქიდანაც ჩანს ყველაფერი!

ნინო – მერე, სად არიან თუ მასეა, ეს გვიშველის ახლა? *(წამოავლებს ხელს ვერცხლისფერ ჰუმანიტარულ ყუთს)* და შენ გჯერა, რომ..

ბუბა – დედა, მე ჩამოვედი და არსად წასვლას არ ვაპირებ.

ნინო – გუგა....

ბუბა – გამოვიცვლი, შეიძლება?

ნინო – *კარგი, მიდი და მერე ვილაპარაკოთ. (გუგა თავის ზურგჩანთას აიღებს და აბაზანისკენ გავა, ნინო უაზროდ მისჩერებია ტელევიზორს. იქ უახლეს მოვლენებს აჩვენებენ... რუხების ძალადობა და ა. შ., კადრში ისევ გორის ცენტრი ჩანს და სტალინის ძეგლი.*

და სი-ენ-ენის რეპორტაჟი, რომელიც ხმოვანდება ქართული თარგმანით.

ქალაქში, რომელშიც დაიბადა და ბავშვობის წლები გაატარა სტალინმა, გამონდა ადგილობრივი მკვიდრი, რომელმაც გაბედა, პროტესტი გამოეხატა და დაუპირისპირდა ამ მონსტრს, ეს კი იმის ნიშანია, რომ ეს საზოგადოება დიდ ნაბიჯებს დგამს ევროკავშირში შესასვლელად. პროფესიით მხატვარი, ტარიელ ალავიძე, მეტსახელად პიკასო, დღეს მთელი მსოფლიოს ყურადღების ცენტრშია და ინტერნეტის ყველა გვერდი ამ ინფორმაციით იწყება.

(ცოტა ხანში ოთახში სამხედრო ფორმაში გამოწყობილი გუგა შემოდის).

ნინო – ეს რა არის?

გუბა – ფორმაა. არ მიხდება?

ნინო – არა, გუგა, გემუდარები, გუგა, ჩემი გულისთვის, ანანოს გულისთვის, ბაბუს რომ შეეძლოს, ისიც ამას გეტყოდა, ნუ დამლუპავ, გუგა! (ტირის, ხმაურზე ოთახიდან გამოდის ერლომი).

ერლომი – რა ხდება? ვინ მოვიდა? ვაა, გუგა, შენი ქირიმე!
(გადაეხვევიან ერთმანეთს).

ნინო (ჩაუვარდება ერლომს მუხლებში) – თქვენ მაინც უთხარი, გემუდარებით, თავს მოვიკლავ.

ერლომი – რა ბიჭი დამდგარა, ნახე რა ვაჟკაცია.

გუბა – დედა, გეყოფა!

ნინო – ამისთვის ვაკეთებდი ყველაფერს, რომ ეს აქაურობისთვის ამეცილებინა! (ზემოდან გაისმის კოტეს ხმა).

კოტი – გუგა, მანდა ხარ?

გუბა – ხო, აქ ვარ, ძია კოტე. (ნინოს) ახლა მაინც გაჩერდი, სირცხვილია.

(ნინო წამოდგება, კოტე კიბეზე ჩამოდის, ნინო კოტეს გადაეხვევა და აქვითინდება).

ნინო – რა მეშველება...

კოტი – მეც ბევრი ველაპარაკე, მაგრამ...

ერლომი – კაცია და თავისი საქმე თვითონ უნდა გადაწყვიტოს.

გუგა (კოტეს) – ტონია მასწი იქ არის ისევ?

კოტი – მამაოს მანქანაში ჩასხდნენ და აღარ გადმოდიან.

ერლომი – რატომ? რა ხდება? მეც გამაგებინეთ!

კოტი – ცოცხალ ტყვეებში თუ არ გავიცვლებით, გარდაცვლილებზე მაინც გავცვალეთ მე და ჩემი ძმაო.

ერლომი – ძმა? რომელი ძმა?

კოტი – რუსეთიდან ჰყავდა სტუმრად და აქ ჩარჩა. ძმას დიდად ვერ ვატყობ სურვილს, მაგრამ ტონიას ვინ რას გაუბედავს.

(ყველას გაეცინება).

ერლომი – ესე იგი რჩები?

გუბა – ახლა ძია კოტეს მივყვები.

ნინო – მერე?

ბუბა – მერე თბილისში მივდივარ, ცოცხალ ჯაჭვში უნდა ჩავდგე. თქვენც ხომ არ წამოხვალთ, ბატონო ერლომ? კარგი იქნებოდა მაინც ყველა გიცნობთ?

ერლომი – მე? არ დაიჯერო, თქვენს მეტი კაცი არ მიცნობს.

პოტი – კარგი, არ გინდათ ახლა.

ერლომი – ჯერ იქ წამოვალ, თქვენთან ერთად. მიცვალებულების გადმოსასვენებლად.

ნინო – შეგიშვებენ?

პოტი – პატრიარქს მივყვებით.

ნინო – მე რა ვქნა?

ერლომი – დარჩი და მიხედე მამაშენს. ისე იმ კაცს ჰკითხავინებ? იქნებ არც იმას უნდოდა წასვლა *(ყველანი ადიან, რჩება ნინო, დაბნეული ერთ ადგილას დგას, კოტე ჩამოირბენს)*.

ნინო – რა იყო?

პოტი – რალაცის თქმა მინდოდა, მაგრამ მგონი ახლა არ არის მაგის დრო.

ნინო – ჰოდა შენც მაშინ თქვი, როცა დრო იქნება.

პოტი – მეშინია, მერე გვიანი არ იყოს.

ნინო – შიში, რამდენ რამეს აფუჭებს ეს გრძნობა.

პოტი – კარგი, წავედი.

ნინო – მე გეტყვი, მაშინ რალაცას

პოტი – მითხარი.

ნინო – გადმოდი ჩვენთან.

პოტი – თქვენთან?

ნინო – ხო, ხედავ, მე არ მეშინია?!

პოტი – რა სტატუსით?

ნინო – არ ვიცი, სტატუსები ყოველთვის არ ამართლებს ცხოვრებაში.

პოტი – კარგი, ოღონდ ერთი პირობით, ბატონი კოტე აღარ დამიძახო.

ნინო – კარგი, კოტე.

(კოტეს ჩაეცინება, ტრიალდება და მიდის).

ნინო ტელევიზორს ჩართავს.

ჟურნალისტის ხმა: ახლა თქვენ კადრში ხედავთ ცოცხალ ჯაჭვს, რომელიც მთელ საქართველოს მოიცავს. მთელი საქართველო გაერთიანდა მშვიდობის და სიყვარულის სახელით. დედაქალაქის მოედანზე ხალხის ტევა არ არის, აქ არის პრეზიდენტი თავის ოჯახთან ერთად, მთავრობის წარმომადგენლები, უცხოეთიდან ჩამოსული პოლიტიკოსები, ჟურნალისტები, შოუ-ბიზნესის წარმომადგენლები, აქვე არიან ცნობილი პროდიუსერები, რომლებიც რუსეთ-საქართველოს ომზე ჰოლივუდში მხატვრული ფილმის გადაღებას გეგმავენ. *(ჩანს დოკუმენტური კადრები).*

სცენაზე არიან ესტრადის ვარსკვლავები. და მათ გვერდს უმშვენებს ახალი გმირის მეუღლე – ემზარ გაგნიძის მეუღლე, ვისი ქმარიც ამ უთანასწორო ბრძოლაში უგზოუკვლოდ დაიკარგა.

თქვენ ახლა კადრში ხედავთ მას. ის არ ტირის. არა, ის დღეს მტრის ჯინაზე ვარსკვლავებთან ერთად იმღერებს. მის ჩაცმულობაზე კი იზრუნა მოდელების სახლმა „შავლეგოს ცოლის სამოსელი“.

ტაშით შევეგებოთ მეგობრებო, ტაშით!!!

(ისმის სიმღერა) და აი ამ წუთისთვის მე მატყობინებენ, რომ ემზარ გაგნიძემ დარეკა. ის ცოცხალია. მას მანქანა გაფუჭებია. სოფელ ბაღდათში ჩარჩენილა. ახლა კი კიდევ ერთი ინფორმაცია კონცერტის დასრულებამდე, სპეციალური ვერტმფრენით ჩამოაფრენენ ემზარ გაგნიძეს ამ მოედანზე. ტაში, მეგობრებო, ტაში.

და აი, პირველი ცრემლები მისი მეუღლის თვალებზე.

ჩვენ ვერასოდეს ვერაფერი ვერ მოგვერევა. ეს ის ცრემლია, რომელიც ქართველ ქალს ყოველთვის ამშვენებდა და ალამაზებდა. დიახაც მშვენიერი ქართველი ქალი, რომლის ჩაცმულობაზეც იზრუნა მოდელების სახლმა „შავლეგოს ცოლის სამოსელი“.

არაა ჩვენ არ გვიწერია გადაშენება. არა და ამას დღეს მთელი მსოფლიო ხედავს. აქვეა ბატონი ტარიელ ალავიძეც, იგივე პიკასო და დღეს გორელი პიკასო არანაკლებ ცნობილია თავად პაბლო პიკასოზე. ახლა კი სიტყვას გადავცემ ყველასათვის ცნობილ პოეტს, რომელმაც რუსეთ საქართველოს ომზე პოემა დაწერა. ომი დამთავრდა, პოემა კი გრძელდება, გთხოვთ... ტელემაუწყებლობა ითიშება, ნინო წამოდგება და მამამისთან მიდის, ინვალიდის ეტლთან ჩაცუცქდება.

ნინო – რა ხდება, მამა, გამაგებინე, რა ხდება. არაფერი აღარ მესმის, არაფერი. სად სიმართლეა, სად ტყუილია... საით წავიდე? ვერაფერი ვერ გავიგე. იქნებ შენ მაინც მაგრძნობინო, მომეცი ხელი *(მოკიდებს ხელს ხელზე და მაგრად მოუჭერს, ტირის)* როგორც ბავშვობაში, იქნებ ცოტა ხნით მაინც დამიბრუნო ის სიძლიერე, გახსოვს ზურგზე, რომ შემისვამდი, მე კისერზე შემოგხვევდი ხელებს და ასე მივცურავდით ზღვაში, გახსოვს? არასოდეს, ერთხელაც კი არ შემშინებია, დედაჩემი კიოდა ნაპირიდან – ნინო ხელი არ გაუშვა... იმას ეშინოდა, მე კი ერთი წამითაც, არ ვიცოდი რა იყო შიში, სანამ შენ გვერდით ვიყავი. მამა, გემუდარები, მითხარი რამე – მაგრძნობინე...

შენც ყოფილხარ როდესმე ასე? ხოო, მაშინ ისეთი დალაგებული რატომ მეჩვენებოდა ეს ქვეყანა, შენც გეშინოდა? ხოო, მართლა? არ მჯერა? არადა ისე მაგრად მიჭერ ხელს, მამა, მესმის, გავიგე, მაგრამ ერთი სიტყვა მაინც მითხარი...

პახტანბი – ჩათლახები!

ნინო – ოოო, შენ ხო გაატრიაკე საქმე ამ შენი „ჩათლახებით!“.

კაი, წამოდი, დავიძინოთ, დაისვენე *(ვახტანგს ინვალიდის ეტლით საძინებელში შეავაგორებს)*.

ტელევიზორი ისევ ირთვება:

ისევ თბილისი, კონცერტი, ცოცხალი ჯაჭვი და ჟურნალისტის ხმა: ჩვენთვის ცნობილი გახდა, რომ ქალაქ გორში, რომელიღაც სახლში ყოფილა სარდაფი, რომელსაც გორელები სტალინის სანუკვარ სარდაფს ეძახდნენ. და დღეს კაცობრიობა, ბოლოს

და ბოლოს, ერთხელ და სამუდამოდ უნდა გათავისუფლდეს სტალინის ძეგლისგანაც და მისი სანუკვარი სარდაფისგანაც.

– „ჩათლახები“ – გაისმის ვახტანგის ხმა. და სიჩუმე ჩამოვარდება, დედა! *(ისმის საძინებლიდან პატარა გოგოს ხმა)*.

ნინო – ხო, დედიკო, გაიღვიძე? ახლავე მოვალ! *(ნინო ცრემლს იწმენდს)*.

ანანო – დე, მარკი და ჰილარი სად არიან?

ნინო – თავიანთ სამშობლოში წავიდნენ.

ანანო – დე, ჩვენც წავიდეთ რა, ჩვენს სამშობლოში.

ნინო – ჩვენ, ჩვენს სამშობლოში ვართ.

2008 წ.

ხუთი შეხვედრა
და არც არაფერი...

ბოქმედი პირნი:

ქეთი

ნიკბ

სილკე – ნიკას მეუღლე

ზურაბი – ქეთის მეუღლე

ნინი – ქეთის მეგობარი

დიქტორი – კლინიკა. სტომატოლოგთან მოსაცდელი გრძელი დერეფანი. რამდენიმე ადამიანი სავარძელში ზის და თავის რიგს ელოდება. იქვე, პატარა მაგიდაზე ჟურნალ-გაზეთებს უინტერესოდ ფურცლავენ. ქეთი და ნიკა ერთმანეთის პირისპირ სხედან, ნიკა მობილურზე მესიჯებს წერს, ქეთი ჟურნალს ათვალიერებს. უეცრად ქეთი ნიკას შეიცნობს და დააკვირდება, ნიკაც ამოხედავს და ფეხზე წამოდგება.

ნიკა – გამარჯობა...

ქეთი – გამარჯობა...

ნიკა – როდის შემოხვედი, ვერ დაგინახე.

ქეთი – ვერც მე დაგინახე.

ნიკა – სტომატოლოგთან ხარ?

ქეთი – ხო, შენ? როდის ჩამოხვედი?

ნიკა – ერთი კვირაა, რა ხდება შენკენ?

ქეთი – რა ვიცი?! ისეთი არაფერი, შენკენ?

ნიკა – ჩემკენაც ისეთი არაფერი.

ქეთი – როდის მიემგზავრები?

ნიკა – ზეგ.

ქეთი – ზეგ? ააა?

ნიკა – ხვალ ახალი სასტუმრო იხსნება, ჩემი პროექტია, სანაპიროზე...

ქეთი – ააა? ...ვიცი ხო, სანაპიროზე, კი ყველა მაგაზე ლაპარაკობს, არ ვიცოდი შენი პროექტი თუ იყო.

ნიკა – ხო, ჩემია, შენკენ რა ხდება?

ქეთი – ისეთი არაფერი.

ნიკა – გამეხარდა შენი ნახვა.

ქეთი – მეც.

ნიკა – შენი ტელეფონი არა მაქვს.

ქეთი – არც მე, ჩაიწერე.

ნიკა – ახლევ?!. მითხარი აბა... იცი რაა, მოდი შენ თვითონ ჩამიწერე აქ რალაც სხვანაირად არის.

ქეთი – კარგი (უწერს ნომერს) ... აი ზარიც გამოვუშვი (ტელეფონი რეკავს), შენს ნომერსაც დავაფიქსირებ.

ნიკა – ჰო, რა თქმა უნდა. ხვალ გნახავდი, თუ გცალია...

ქეთი – სად? ისევ იქ ხომ არ მეპატიუები? ნაქირავებში.

ნიკა – აა? გახსოვს? შენ იქ ნამყოფი ხარ?

ქეთი – არა, ვერ მოვასწარი, კიდევ გაქვს იმ ხალხთან კონტაქტი?

ნიკა – არა საიდან? ის უბანი საერთოდ დაუნგრევიათ...

ქეთი – რამდენი წელია აქეთ არ ყოფილხარ?

ნიკა – კაი ხანია, ბოლოს როდის გნახე?

ქეთი – გოგიტას დაკრძალვაზე.

ნიკა – ჰო გოგიტას დაკრძალვაზე. დიდი დრო გავიდა მას შემდეგ.

ქეთი – ჰოო, დიდი დრო გავიდა.

კაბინეტის გაღების ხმა

სილკე – ნიკ, ძალიან დაგლალე არა?

ნიკა – გაიცანი, ეს ჩემი მეუღლეა, ეს ქეთია, ჩემი მეგობარი.

სილკე – ოუ, ძალიან სასიამოვნოა, სილკე.

ქეთი – ქეთი.

სილკე – რა კარგია რომ მარტო არ იყავი, თორემ ძალიან ვნერვიულობდი იმდენ ხანს გაცდევინე. არაჩვეულებრივი ექიმები გყავთ, აბა ჩვენთან კატასტროფული ფასებია, თან დროც არა გვაქვს. ბავშვებმა ალბათ გადადგეს სახლი. ეს ბიჭები მაინც, არ ვიცი, სულ კუდში უნდა სდიო, თქვენ რამდენი შვილი გყავთ?

ქეთი – მეე? ერთი.

სილკე – ბიჭი?

ქეთი – არა, გოგონა.

სილკე – ნიკ, დაპატიჟე სასტუმროს გახსნაზე შენი მეგობარი?

ნიკ – არა ჯერ ვერ მოვასწარი, გეპატიჟები, ხვალ 5-საათზეა გახსნა.

ქეთი – დიდი მადლობა.

სილკე – აი მოსაწვევიც, შეგიძლიათ ვინმე წამოიყვანოთ, ორ კაცზეა.

ქეთი – დიდი მადლობა. თქვენც მესტუმრეთ... ჩაიზე...

სილკე – სიამოვნებით, ვგიჟდები ისე მიყვარს საქართველოში სტუმრად სიარული. ხვალ უკვე დაგეგმე გვაქვს, ზეგ მივფრინავთ, ამ საღამოს შესაძლებელია?

ქეთი – საღამოს?! კი, რა თქმა უნდა.

სილკე – ოო, ძალიან კარგია.

ნიკ – დიდ მადლობა.

სილკე – აბა დროებით, საღამომდე.

ქეთი – კარგად ბრძანდებოდეთ.

ნიკ – ნახვამდის.

ქეთი – ნახვამდის.

* * *

შეხვედრა პირველი.

სკოლის ეზო

ნიკ – ბიჭო, ეს გოგო ვინ არის?

გომბიტა – არის რა, ჩვენს პარალელურ კლასში გადმოვიდა.

ნიკ – რა ქვია?

გომბიტა – მგონი, ქეთი.

ნიკ – იცნობ?

გომბიტა – რა იყო, შეჩემა, გულში ხო არ ჩავივარდა?
ნიკა – ოოო, ნუ იცი რაა შენ...

შეხვედრა მეორე

ნიკა – გამარჯობა.

ქეთი – გამარჯობა.

ნიკა – ჩვენ, მგონი, პირველად არ ვხვდებით ერთმანეთს.

ქეთი – ცოტა ხანს ერთ სკოლაში ვსწავლობდით.

ნიკა – მეცხრე კლაში, ერთი სემესტრი, მერე მე ჩხუბი მომივიდა და სხვაგან გადამიყვანეს.

ქეთი – ხო მახსოვს, მერე აღარც შემხვედრიხართ არსად.

ნიკა – მერე მე საერთოდ წავედი, მამაჩემი დიპლომატიური მისიით გაიწვიეს და ჩვენც იძულების წესით გავყვევით.

ქეთი – არ გინდოდათ წასვლა?

ნიკა – არა, რა მინდოდა?!... არც მე და არც ჩემს ძმას. 15, 17 წლის ბიჭებს მთელი საქმაკაცო აქ გვყავდა, არსადაც არ გვინდოდა წასვლა.

ქეთი – თქვენი ძმა, მგონი, მალევე დაბრუნდა.

ნიკა – ჰო და მერე აფხაზეთის ომიც მალე დაიწყო...

ქეთი – ვიცი, ჩემი მეზობელიც მაგასთან ერთად დაიღუპა. გუგა.

ნიკა – ხო, გუგა მაგარი ტიპი იყო, მე დასფლავებზეც არ გამომიშვეს.

ქეთი – ხო, მაშინ ყველა მაგაზე ლაპარაკობდა, ლანძღავდნენ ფრანგებს, ვიზა არ მისცესო.

ნიკა – ფრანგები არაფერ შუაში არ იყვნენ, მამაჩემის ჩაწყობილი იყო.

ქეთი – კაი რაა?!..

ნიკა – ამასწინათ გამომიტყდა, შემეშიდა რომ შენც არ დამეკარგეო. ისე რომ ჩამოვსულიყავი, ომში არ ვიცი, მაგრამ აქედან ნაღდად არსად აღარ წავიდოდი.

ქეთი – მაშინ სწორად მოქცეულა დიპლომატი მამა.

ნიკპ – თვითონ ასე მიიჩნევდა... მეც პოლიტიკისთვის მამზადებდა, მაგრამ მთლად ვერ გავუმართლე.

ქეთი – ახლა დიდი ხნით ჩამოხვედი?

ნიკპ – ახალი სასტუმროს აშენებას აპირებენ და მომიწვიეს.

ქეთი – სად? აქ? ბათუმში?

ნიკპ – ხოო, მომენატრა აქაურობა, სიამოვნებით დავთანხმდი.

დაგინახე თუ არა ეგრევე გიცანი, საერთოდ არა ხარ შეცვლილი.

ქეთი – მართლა? მეც მაშინვე გიცანი. სად დიპლომატია და სად არქიტექტურა? რატომ შეიცვალე პროფესია?

ნიკპ – დიპლომატობა და პოლიტიკა ჩემი საქმე არასოდეს არ იყო, ესეც მამაჩემმა გადაწყვიტა, მაგრამ...

ქეთი – მაგრამ რაა?!

ნიკპ – რა და გავიზარდე ამასობაში, ჰა, ჰა, ჰა.

ქეთი – ისე მართლა გაზრდილი ხარ. ჰა, ჰა, ჰა, სკოლაში ამ სიმაღლე მართლა არ იყავით...

ნიკპ – ასეა, ბატონო, რაც დამოუკიდებელი გაეხდი, სიმაღლეშიც გავიზარდე, ჰა, ჰა, ჰა.

ქეთი – ზურა! ზურა! აქეთ! *(ეძახის)*. ჩემი ქმარია, მე მეძებს *(ნიკას)*.

ზურა – მოგცე გასაღები? *(ზურა ქეთასთან მიდის)*.

ქეთი – არ მინდა, ჩააბარე, სად მიდიხარ? გაიცანი ნიკა.

ზურა – ზურა, გამარჯობა.

ნიკპ – გამარჯობა, ნიკა.

ზურა – ფეხბურთის სათამაშოდ მივდივართ, შენ რას იზამ? ახლა გიცანით, ბატონი კარლოს შვილი ხართ ხოო?

ნიკპ – გახლავართ.

ზურა – კაი წავედი, ქეთუს, ბიჭები მელოდებიან, შენ რას იზამ?

ქეთი – რამეს მოვიფიქრებ.

ზურა – უკაცრვად კარგად ბრძანდებოდეთ. მიხარია, რომ გაგიცანით.

ნიკა – გმადლობ, მეც მოხარული ვარ თქვენი გაცნობით. კარგად ბრძანდებოდეთ.

*ზურა ქეთის კოცნის და მიდის.
უხერხული პაუზა.*

ნიკა – შვილები გყავთ?

ქეთი – არა.

ნიკა – ახალი დაქორწინებულები ხართ?

ქეთი – არა, სამი წელია. შენ?

ნიკა – მე თერთმეტი წლის გოგონა მყავს.

ქეთი – მართლა?! არ ვიცოდი, ცოლი ფრანგია?

ნიკა – არა ცოლი არ მყავს და არც მყოლია, ჩემი შვილის დედა ფრანგია.

ქეთი – გასაგებია.

ნიკა – თუ გცალკია სასტუმროს მშენებლობის ადგილს გაჩვენებ, მერე იქნებ ყავაც დაგველია სადმე ზღვის პირას.

ქეთი – კი როგორ არ მცალკია, სიამოვნებით.

* * *

ზღვის სანაპირო, ტალღების ხმა, შორიდან ისმის მუსიკის ხმა.

ქეთი და ნიკა მთელი გულით იცინიან.

ნიკა – ჰა, ჰა, ჰა, აუ დიდი ხანია ამდენი არ მიცინია. მერე მერე.

ქეთი – რა ვიცი ეგეთი უცნაური ბავშვი ვიყავი, ყველაფრის წრეზე ვეწერებოდი, ყველფერი მაინტერესებდა, ეტყობა იმ დღესაც გარკვევით თქვეს, რომ მარტო ბიჭები გვინდაო, მაგრამ მე ეს არ გამიგონია, მარტო წრე გავიგონე და ჩავეწერე, რომ მივედი მხოლოდ ბიჭები დამხვდნენ, მასწავლებელმა კიდეც, ჭა-

ლარა კაცი იყო, კარგად მახსოვს, ჩათვალა, რომ ისე მინდოდა მის წრეზე სიარული, მიუხედავად გაფრთხილებისა, უკან არ დავიხიე. მოკლედ დააფასა ჩემი დიდი მონდომება და ამიყვანა.

ნიკა – ჰა, ჰა, ჰა, აღარ შემიძლია, მერე? მერე?

ქეთი – ამ წრეს ერქვა ნორჩ „ტექნიკოსთა წრე“ მომავალი მეცნიერი ბიჭები დადიოდნენ, ყველას სათვალე ეკეთა, ნამდვილი გენიოსების სახეებით, გიჟები, გემებს და თვითმფრინავებს აშენებდნენ.

ნიკა – ჰა, ჰა, ჰა.

ქეთი – და მე, ერთი კინკილა გოგო. და ვაკეთებდი ამ თარაზოს.

ნიკა – ერთი კარგად ამიხსენი რა არის ეგ თარაზო?

ქეთი – აი ასეთი დაახლოებით 30-40 სანტიმეტრია, ხის, თხელი ზემოთ შუაში აქვს დამაგრებული ოდნავ მოღუნული პატარა შუშის მილი რომელიც მეტალის ჩარჩოშია ჩასმული. და მილის ცენტრში არის აღმნიშვნელი ხაზი, და თუ ეს ხელსაწყო, სწორ ადგილას დევს, ხაზი და ჰაერის ბურთულა, ერთმანეთს უნდა კვეთდნენ.

ნიკა – ა, ხოო, ვიცი, გამახსენდა, ნანახი მაქვს.

და თარაზოს გაკეთება საიდან მოგივიდა აზრად?

ქეთი – მე რა მომივიდა, იმ კაცმა, წრის ხელმძღვანელმა გადაწყვიტა, უფრო იოლი ეტყობა არაფერი მოაფიქრდა. მოკლედ, დავდიოდი და ნახევარი წელი ვაშალაშინებდი მაგ შენს თარაზოს, ბოლოს ისეთი პროფესიონალური თარაზო დავამზადე, რა თქმა უნდა, ჩემი ოსტატის დიდი დახმარებით...

ნიკა – და მიიტანე სკოლაში...

ქეთი – ხო, როგორც ხდებოდა ჩვენს დროს. დაგვაგალეს, თქვენი ხელნაკეთები მოიტანეთო და მეც მივიტანე. გოგოებმა მოიტანეს თოჯინებისთვის შეკერილი კაბები, ნაქსოვები, ნახატები და მე.

ნიკპ – შენ თარაზო, ჰა, ჰა, ჰა. და როგორ დამთავრდა ეგ ამბავი?

ქეთი – ჩემმა დამრიგებელმა შავილღე მაყარა, მატყუარა ხარო, მერე მშობლები დაიბარეს, სახლიდან თარაზო მოუპარავს და თან იტყუება რომ მე გავაკეთეო. დედაჩემმა არც კი იცოდა რა იყო თარაზო, ისიც არ იცოდა, რომ ამ წრებზე დავდიოდი, მოკლედ მერე ყველაფერი გაირკვა..

ნიკპ – არაჩვეულებრივი ისტორიაა, ძალიან ბევრი ვიცინე, თითო ჭიქა ხომ არ დაგველია, თუ გეჩქარება უკვე?

ქეთი – არა, სად გეჩქარება. ისინი ფეხბურთის მერე რესტორანში მიდიან საქეიფოდ...

ნიკპ – ხო არ?!...

ქეთი – არა, იმათი დანახვა აღარ შემიძლია, ამომივიდა ყელში ყოველდღე ერთი და იგივე, ფეხბურთი – დაღევა, ფეხბურთი – დაღევა...

ნიკპ – თუ, შეიძლება? *(ოფიციალტს)*, შამპანური მოგვიტანეთ).

(ისმის შამპანურის დასხმისა და ჭიქების მიჭახუნების ხმა.

ნიკპ – იცი რაა?! რაღაც, ზუსტად ასეთი წარმომედგინე, როგორიც ხარ. შენ გაგიმაჯოს, ძალიან მიხარია, რომ შეგხდით...

ქეთი – მეც, ახლა შენ მომიყევი რას აკეთებდი ამდენ ხანს ევროპაში?

ნიკპ – როდის ბრუნდები თბილისში?

ქეთი – ერთ კვირაში.

ნიკპ – დამირეკე და გაჩვენებ ჩემს ნამუშევრებს, ზოგიერთის მაკეტიც მაქვს სახელოსნოში. ხო დამირეკავ?

ქეთი – კი, აუცილებლად, საქართველოში როდემდე რჩები?

ნიკპ – თვის ბოლოს მივემგზავრები, სანაპიროზე ხომ არ ჩავიდეთ?

ქეთი – წამო.

* * *

შეხვედრა მესამე

ნიკპ – მოგწონს ჩემი სახელოსნო?

ქეთი – არაჩვეულებრივია.

ნიკპ – ხოო?! მეც მომწონს. ასეთი იქ რომ მქონდეს?! ისე თავიდან მამაჩემის იყო. აქ განსაკუთრებული სტუმრები ამოყავდა, დიპლომატები, ეტყობა სხვა ოთახებისგან იზოლირებული რომ იყო, უფრო თავისუფლად გეგმავდნენ თავიანთ გაიძვერულ გეგმებს.

ქეთი – ჰა, ჰა, ჰა.

ნიკპ – თორე არა რაა. მე კიდეც მაგ დროს ტერორისტობა მინდოდა. ისეთი პროტესტი მქონდა ყველაფრის მიმართ.

ქეთი – რამდენი ყვავილი გქონიათ?

ნიკპ – ხოო, დედაჩემმა ზამთრის ბალი გააკეთა და ამის მოვლაში გაყავს დრო. აბა მე წლის განმავლობაში ერთი თვეც არა ვარ აქეთ და... მოკლედ მოგეწონა სასტუმროს პროექტი?

ქეთი – ძალიან. როდის დაიწყება მშენებლობა?

ნიკპ – ალბათ ერთ წელიწადში.

ქეთი – ეს რა არის?

ნიკპ – ეს ჩემი ძმის გაკეთებულია, მაშინ ყველა სიგიჟედ თვლიდა, ახლა მთელ მსოფლიოში ასეთი რამეები ყველა თანამედროვე ხელოვნების მუზეუმშია.

ქეთი – რა არის, ვერ ვხვდები?

ნიკპ – კაი, მოდი, აგისხნი. ეს არის ნაჭრისგან შეკერილი მილი, ალაგ-ალაგ ნახვრეტები აქვს, რომ ჰაერი შემოვიდეს, ნახე რამსიგრძეა, ამაში უნდა შეძვერე და გახოსდე.

ქეთი – მერე?

ნიკპ – ოო?! ახლა ყველაფერი თუ გითხარი წინასწარ, მაშინ სიურპრიზი აღარ გამოვა.

ქეთი – კარგი, შევძვრები.

ნიკპ – კი ბატონო.

ისმის ნაჭრის შრაშუნის და ქეთის დაგუდული ხმა.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ახლა, რა ვქნა?

ნიკა – ახლა გახობდი, არ შეგეშინდეს მეორე ოთახში მოგიწევს გასვლა, უჰაერობა ხომ არ არის?

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – არა, ნორმალურია.

ნიკა გადის, ისმის ხოხვის ხმა, დიდხანს მიხობავს.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ვაი, ნიკა შენა ხარ?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – მეორე მხრიდან შემოძვერი, ეს არის ამის მთელი საიდუმლო. ერთმანეთისთვის უცხო ადამიანები სხვადასხვა ოთახიდან შემოძვრებიან და აქ ხვდებიან ერთმანეთს პირველად.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – შენ საიდან შემოძვერი?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – მეორე ბოლოდან.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ვერ გხედავ.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – ეს პრინციპში ორი უცნობი ადამიანისთვის არის, რომლებიც პირველად აქ ხვდებიან, და სანამ დაინახავენ, მანამდე შეგრძნებებით აღიქვამენ ერთმანეთს.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – რა მაგარია?! წარმომიდგენია კომუნისტების დროს ეს რომ სადმე გაეკეთებინათ, რა ამბავი ატყდებოდა.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – ჰმ...

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – საიდან გავძვრეთ?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – აქ ვერ მოტრიალდები, ან უკან-უკან უნდა წახვიდე ხოხვით, ან წინ, იმას უნდა გაყვე, ვინც აქ შეგხვდა, თუ უკან წახვალ ე. ი. იმას არ გინდა რომ გაყვე, ეს იმას ნიშნავს, რომ არ მოგეწონა.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ჰო, მაგრამ თუ ვერ ტრიალდები.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – მაგაშია საქმე, ვერ ტრიალდები, მაგრამ უკან-უკან ხოხვით წასვლა გირჩევნია იმასთან ერთად წინ წასვლას.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – მე რა ვქნა?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – შენი გადასაწყვეტია.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – უკან დაბრუნება არ მინდა.
ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – მაშინ მე უნდა გამომყვე.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – რამხელა მხრები გქონია,
გარეთ არ შემომჩნევია.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – მეც აღმოვაჩინე რალაც.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – რაა?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – შენნაირ ქალს ვერასოდეს
ვერაფრის გაკეთებას ვერ დავავალებდი.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – რატომ?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – შემეცოდებოდა, ისეთი სუსტი
ხელები გაქვს.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ...

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – კარგი, არ გაწვალე, აქვე
ახლოსაა გამოსაძრომი.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – მართლაა?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – ხო ერთხელ მამაჩემი ძალიან
გამწარდა, ნაკუწებად უნდოდა ექცია ეს „ნაჭრის სამოთხე“, ჩემი
ძმა ეძახდა ასე. დედაჩემმა გადაარჩინა დაჭრას, მაგრამ ერთ
ადგილას მაინც მოასწრო რომ გაეჭრა.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – გაგიჟდებოდა შენი ძმა.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – სხვათა შორის არ გაკერა და
ამ ადგილს ჯოჯოხეთის ხვრელი დაარქვა

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – ჰა,ჰა,ჰა, მაგარი ტიპი ყოფი-
ლა შენი ძმა.

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – კი მაშინ კიდეც ისე ვერ
ვხვდებოდი. შენ ძალიან მოეწონებოდი.

ქეთის ხმა ნაჭრის მილიდან – მართლა?

ნიკას ხმა ნაჭრის მილიდან – სულ კონფლიქტი ჰქონდა
ჩემს მშობლებთან, სულ ჩხუბობდნენ, რომ გარდაიცვალა, იმის
მერე, მამაჩემს აქ ფეხი აღარ ამოუდგამს.

*(ხვრელიდან გამოდიან ტანისამოსს ჩამოიბერტყავენ, ხმები
უკვე ჩვეულებრივად ისმის).*

ქეთი – არადა გარედან როგორი უზუნველყოფილი და ბედნიერი ოჯახი ჩანდით.

ნიკა – ვჩანდით. უზრუნველყოფილები ალბათ ვიყავით კიდევ, ბედნიერები არასოდეს...

ქეთი – ...

ნიკა – მამაჩემს ვილაცამ ჩააგონა, რომ აქ შენს ბიჭს ნარკომანები ამოჰყავს და წამალს იჩხირავენო, მაგიტომაც ჭრიდა.

ქეთი – რამდენი ბოროტი ადამიანია.

ნიკა – არც უმაგისობა იყო, ამოვიდა და მართლაც იპოვა ნემსები.

მერე დედაჩემი ეცა, არ დაჭრაო, შეეშინდა ბიჭი სახლიდან არ გაქცეულიყო, მამაჩემმა მაკრატელი მოისროლა, რალაცამ აისხლიტა და დედაჩემს ფეხში გაერჭო, ძლივს გადაარჩინეს, არტერია ჰქონდა დაზიანებული.

ქეთი – არადა, ნარკომანი შვილი მის წლობით ნაშენებ კარიერას ხო დაანგრევდა.

ნიკა – თუმცა მალე პირიქით მოხდა.

ქეთი – რას გულისხმობ?

ნიკა – ჩემი ძმის სიკვდილის მერე, ომში გმირულად დაღუპული შვილის მამა გახდა.

ქეთი – ჰოო.

ნიკა – ჰო, მაგრამ, საბედნიეროდ, პოლიტიკიდანაც სამუდამოდ წავიდა და სამსახურიდანაც... ამის მერე დავიწყე მამაჩემის შეყვარება, თორემ, ბავშვობიდან მეგონა, რომ მაგაზე უფრო დიდი მტერი არ მყავდა.

ქეთი – რა უცნაურია ცხოვრება. არ მინდა წასვლა, მაგრამ ...ჩემს ქმარს უნდა შევხვდე.

ნიკა – კარგი. ერთი რალაც მინდა რომ გითხრა.

ქეთი – მითხარი.

ნიკა – საშინელი პროტესტი მქონდა მამაჩემის და კომუნისტების მიმართ, ეს ზიზლი ჩემი ოჯახიდან იწყებოდა. ყველგან კარლოს ბიჭი ვიყავი, არსად არ მქონია ნამდვილი ურთიერთობა.

ჩემი ოჯახის პრივილეგიებულობიდან გამომდინარე ან ძალით მეტმასნებოდნენ, ანდა საზგასმით გამოხატავდნენ ჩემ მიმართ სიძულვილს. სინამდვილეში, ნამდვილად როგორიც ვიყავი, მხოლოდ ჩემმა ძმამ იცოდა. ამ რამდენიმე წლის წინათ, თბილისის ერთ ძველ უბანში პატარა ოთახი ვიქირავე, როგორც სოფლიდან ჩამოსულმა სტუდენტმა, სხვა სახელით და სხვა გვარით, აი იქ, ისეთი მიმიღეს, როგორიც ვარ. საერთო ტუალეტი, საერთო სამზარეულო, დავდივარ იმათ დაბადების დღეებზე, ნათლობებზე, წამლები მიმაქვს როცა ვინმე ავად ხდება. მორიგეობით ვგვიკიბებებს, გამაქვს ნაგავი. იციან, რომ დაუსწრებელზე ვსწავლობ და ამიტომ არ ვარ სულ იქ. ახლა გონიათ, რომ საზრვარგარეთ ვარ წასული ოჯახის სარჩენად. ბინის ქირას დღემდე წესიერად ვაგზავნი. ძალიან ვუყვრვარ და მეც ძალიან მიყვარს, მაგრამ მრცხვენია ამდენ ხანს რომ ვატყუებ. სულ მეხვეწებიან, ან ნათესავი არა გყავს, ან მეგობარი, შენც ვინმე მოიყვანე, გაგვაცანიო. აქამდე არავის მიყვანის სურვილი არ გამჩენია, პირველად მომინდა, რომ შენთან ერთად მივიდე იმ ხალხთან, თან, სიმართლის თქმის დროც, დადგა, წამოხვალ?

ქეთი – წამოვალ.

ნიკა – ძალიან მაგარი ვილაცა ხარ? ქალების ოთხმოცდაცხრამეტი პროცენტი, თუ ასი არა, აუცილებლად დამისვამდა ერთ შეკითხვას?

ქეთი – რა შეკითხვას?

ნიკა – იმ ხალხთან, რა სტატუსით წარმადგენო ანუ ჩემზე რას ეტყვი, შენი ვინ ვარო?

ქეთი – ისე მართლა რას ეტყვი?

ნიკა – რას ვეტყვი და ვეტყვი რომ ერთადერთი ქალია ვინც პროფესიონალურ თარაზოებს ამზადებს და იქნებ რამეში გამოგადგეთ. არ არის საკმარისი?

ქეთი – სავსებით საკმარისია? წავედი.

ნიკა – კარგი, ხვალ აქ მოდი და ერთად წავიდეთ.

* * *

მეორე დღე, ქეთის და ზურას სახლი.

ზურა – ფეხბურთის მერე საქეიფოდ მივდივარ ნუნუკას აგარაკზე.

ქეთი – მე ვერ წამოვალ.

ზურა – რატომ?

ქეთი – საქმე მაქვს, სხვაგან მივდივარ.

ზურა – სად სხვაგან მიდინარ?

ქეთი – მეგობარს უნდა შევხვდე.

ზურა – ვინ მეგობარს?

ქეთი – გახსოვს, ზღვაზე რომ გაგაცანი?

ზურა – ვინ რო გამაცანი, კარლოს ბიჭი? მერე ეგ რა შენი მეგობარია?

ქეთი – ძალიან გთხოვ, შევპირდი, ერთგან უნდა გავყვე.

ზურა – რას შეპირდი? შენ ხო არ გამოქლივდი, ახლავე ჩაიცი და ჩამოდი, მანქანაში გელოდები.

ქეთი – ზუ, ძალიან გთხოვ რაა, ამ ერთხელ, ხვალ მიფრინავს, მერე მოგიყვები, ძალიან მაგარი ამბავია.

ზურა – რაა, რას მომიყვები, შენ ხო არ გაგიყდი გოგო?

ქეთი – არაფერი არ ხდება, ძალიან გთხოვ, ამაღამ მიფრინავს, შევპირდი.

(ისმის სილის გარტყმის ხმა).

ზურა – რა არაფერი არ ხდება?! ეგლა მაკლია რამე ხდებოდეს. დროზე ჩაიცი და ჩამოეთრე.

(ისმის კარის გაჯახუნების ხმა. შემდეგ უკვე მანქანის კარის გაღების და დაკეტვის ხმა, მანქანის დაქოქვა და ადგილიდან დაძვრა ანუ ქეთი ზურას მანქანაში ჩაჯდა).

ზურა – ბოდიშს გიხდი, ვერ მოვზომე, მაგრამ... გადამიყვანე ჭკუიდან.

შენში კი არ მეპარება ეჭვი, ღმერთმა დამიფაროს... შენ არ იცი კაცების ამბავი, მაგის ნაბოზარი დედაც, პროექტზე აინტერესებს არა შენი აზრი?! ჰმ, დავაი რაა, დაახვიოს... მამამისის

შვილი მამამისისნაირი გაიძვერა იქნება, ერთი მაგის ძმა იყო ნორმალური მაგ ოჯახში და ისიც მოინელეს. ეგ, ვერც მაშინ და ვერც ახლა, ვერ გაიგებ ვინ არის, ერთი ჩუმჩუმელაა, ფუ მაგის! კაი მაპატიე შევრიგდეთ, მწუ. (კოცნის).

ზურა – შენც მაკოცე, შენც მაკოცე, თორემ იცოდე ხრამში გადავეშვები.

(ისმის კოცნის ხმა).

ზურა – ჩემი სულელი გოგო, ხო იცი როგორ მიყვარხარ...

(მანქანის ხმა თანდათან იკარგება).

* * *

რამდენიმე თვის შემდეგ.

ქეთი და ნინი, ქეთისთან სახლში.

ქეთი – იცი ნიკა მიყვარს.

ნინი – რაა?

ქეთი – ხოო, ახლა მივხვდი, რომ აქამდე არავინ არ მიყვარებია, ეს ადამიანი ნამდვილად ჩემი მეორე ნახევარია, ამ სიტყვის მნიშვნელობაც ახლა გავიგე.

ნინი – გაგიჟდი, გოგო?! მოგკლავს შენი ქმარი...

ქეთი – მეორე ამბავიც მაქვს...

ნინი – რა იყო?

ქეთი – ფეხმძიმედ ვარ?

ნინი – რაა?! მოხდა თქვენ შორის რამე?

ქეთი – არა, გაგიჟდი?! თითიც არ დაუკარებია, არც არაფერი არ უთქვამს, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ ისიც იმავეს გრძნობს.

ნინი – მერამდენე თვეში ხარ?

ქეთი – დამშვიდდი, ორი თვის ფეხმძიმე ვარ, ის კი უკვე ნახევარი წელია რაც წასულია.

ნინი – ეს რა მითხარი, რამდენი წელია რაც ერთად ხართ შენ და ზურა?

სამი არა და ეხლა ...

ქეთი – ოთხი.

ნინი – და რა მოხდა, კი მაგრამ...

ქეთი – ეტყობა ნამდვილმა ქალმა გაიღვიძა ჩემში...

* * *

შეხვედრა მეოთხე

ისმის ჩოჩქოლი, დაკრძალვაა

ნიპა – გამარჯობა, ქეთი.

ქეთი – გამარჯობა.

ქეთი – როგორ ჩამოფრინდი? ამბობენ აეროპორტი დაკეტილიაო.

ნიპა – სპეციალური რეისით.

ქეთი – გოგოტას სიკვდილს ვერასოდეს ვერ წარმოვიდგენდი.

ნიპა – არ ვიცი რა გითხრა, არადა ჩემთან აპირებდა ჩამოსვლას.

ქეთი – ...შენ როგორ ხარ? ააშენეს შენი სასტუმრო?

ნიპა – რად უნდათ ამ ქვეყანაში რამის აშენება, აქ მხოლოდ დასანგრევად არის მომართული ხალხი. რა უქნიათ რუსთაველის პროსპექტისთვის, კადრებში კიდევ ასე არ ჩანდა, ოოოჰ.

ქეთი – გეზიზღება არა აქურობა?

ნიპა – არ უნდა მეზიზღებოდეს?

ქეთი – კარგი, წავედი, გამეხარდა შენი ნახვა.

ნიპა – მეც, სასაფლაოზე არ მოდიხარ?

ქეთი – არა, ვერ წამოვალ, ბავშვს ძუძუს ვაწოვებ.

ნიპა – შვილი შეგეძინა?

ქეთი – ხოო, გოგო მყავს პატარა, შვიდი თვის.

ნიპა – გილოცავ.

ქეთი – გმადლობთ.

ნიპა – ნახვამდის.

ქეთი – ნახვამდის.

* * *

ქეთის სახლი. ქეთი და ნინი.

ქეთი – იცი ნიკა იყო ჩამოსული გოგიტას დაკრძალვაზე.

ნინი – მერე?

ქეთი – არაფერი. ჩემი ხელი ეჭირა ორივე ხელით, როცა მემშვიდობებოდა.

ნინი – გითხრა რამე?

ქეთი – ისეთი არაფერი.

ნინი – მაგისტვის დამიბარე? მეც მეგონა, რამე მნიშვნელოვანს მომიყვებოდი.

ქეთი – კი მნიშვნელოვანიც მაქვს, გადავწყვიტე ზურას გავცილდე.

ნინი – რაა, გაგიჟდი, გოგო, ასეთ დროს? თან პატარა ბავშვით?

ქეთი – გადაწყვეტილი მაქვს.

ნინი – ახლა სად არის ზურა?

ქეთი – ფეხბურთის სათამაშოდ არიან, მერე სადღაც საქეიფოდ მიდიან.

ნინი – ცოლოა.

ქეთი – არა მგონია, ისიც დაისვენებს.

ნინი – ნანობ არა ცოლად რომ გაყევი?

ქეთი – რას ამბობ, მაშინ ეს ხო ეს არ მეყოლებოდა, ნახე რას ჰგავს.

ისმის პატარა ბავშვის ტირილი

ახლანდელი დრო

ქეთის სახლი. ქეთი და ანა. მეორე ოთახიდან ისმის ანას ხმა.

ანა – დე, რა ხდება, ვინმეს ველოდებით?

ქეთი – ხო ჩემი ძველი მეგობარი დავპატიჟე ჩაიზე, თავის უცხოელ ცოლთან ერთად

ანა – ხოო?! მე არ ვიცნობ?

ქეთი – არა, იცი რაა, რაღაც არა ვარ მაგათ ხასიათზე.

ანა – მერე მაგაზე ადვილი რა არის, დაურეკე და რამე მოიგონე.

ქეთი – მოვიგონო?

ანა – ჰო, რა პრობლემაა?.. თუ არ გინდა?!

ქეთი – მართალი ხარ, პრიციპში მოსაგონებელიც არაფერია.

ანა – კაი მე წავედი, მაგარი ახალი სასტუმრო გაიხსნა და გოგოებთან ერთად მივდივარ.

ქეთი – ეგ რომელი, სანაპიროზე?

ანა – ხო, სანაპიროზე.

(ისმის კარის მიხურვის ხმა.

ქეთი მობილურს აიღებს და ნომერს მოძებნის).

ქეთი – გამარჯობა, ნიკა.

ნიკა – გამარჯობა, ქეთი.

ქეთი – იცი რაა, ისედაც იმდენი ყალბი ღლეები იყო ჩემს ცხოვრებაში, რომ აღარ მინდა კიდევ ერთი მივამატო, მოკლედ, შენ თვითონ მოიფიქრე რამე მიზეზი, რომ ჩემთან აღარ მოხვიდეთ.

ნიკა – კარგი, მე უკვე ვეძებ ამ მიზეზს. დაგირეკავ, როცა მარტო ჩამოვალ, თუ შეიძლება.

ქეთი – შეიძლება... კეთილ მგზავრობას გისურვებ.

ნიკა – გმადლობთ.

ქეთი – აბა შეხვედრამდე.

ნიკა – შეხვედრამდე.

2012 წ.

ბრინჯის
მერიდიანი

ღამეა. გარეთ წვიმს.

ოთახში სამნი არიან:

60 წელს გადაცილებული ქალი და მამაკაცი (ნუნუ და კოტე) და 25-27 წლის ბიჭი (ნოდარი).

(ნოდარი ფანჯრიდან იყურება, ნუნუ სუფრას აწყობს, კოტე მაგიდასთან ზის და ფოტოალბომს ათვალიერებს).

ნოდარი – რა ადგილია არა, ბიძაჩემო? აი, ეს არის ნამდვილი ლონდონი, ნისლი, წვიმა, თოლიები ტემზაზე, ა? ხოა გასაშტერებელი?

(კოტე წამოდგება და ისიც გაიხედავს).

კოტე – ეს რა შენობაა?

ნოდარი – ესაა მილენიუმდომი. ხო გავს კოსმოდრომს?

კოტე – კი, ცოტა უცნაური არქიტექტურაა, მაგრამ ძალიან ლამაზია, მომწონს.

ნოდარი – რაია იცი, ბიძაჩემო, ამნაირს ყველგან ააშენებენ, მაი არაფერია, მარა, დედას ვფიცავარ Tower Bridge-ისნაირი სილამაზე თუ იყოს სადმე დედამიწაზე.

მთელი ბოვშობა ვოცნებობდი, რომ ერთხელ მაინც პიკადილზე ჩამოვმჯარიყავი კიბეზე და ევისრულე. სურათი მქონდა ბიტლების ნანახი, პიკადილზე გადაღებული და მაშინ რო ჩევიჭედე თავში, მორჩა აქანე თუ არ მოვხვდი, არ მინდა-თქვა სიცოცხლე. ისე აგიხდეს ყველაფერი რავარც ყოველ გავლაზე მე იქ არ ვჯდებოდე.

ნუნუ – დასხედით, დასხედით, თორემ გაცივდა ყველაფერი.

კოტე – მოდი რა შენც, რამდენი სურათი გქონია, ნუნუ.

ნუნუ – შენც გადაგიღებ, მიყვარს სურათები.

ქოტი – (აგრძელებს ალბომის დათვალიერებას). ეს ხო იცი? გელას ბიჭი, ცხინვალთან მოკლეს.

ნუნუ – ვიცი, ვიცი, საცოდავი, ადრე ჭირდა ყველაფრის გაგება, თორემ ახლა მგონი თქვენზე ადრე ვიგებ ყველაფერს.

ნოდარი – ნახეთ რა ლამაზია ღამით განათებული გემი.

ნუნუ – კარგი, დასხედით, გეყოფა ფანჯარაში ყურება, მიირთვით, ნოდარ! არ გესმის?

ნოდარი – კი ბატონო, ახლა ერთი ეს ჩამოვასხათ, ინგლისი და ვისკი განუყოფელია, ხომ იცით?

ქოტი – კი, კი, თქვენ აქ ახლოს ცხოვრობთ?

ნოდარი – არა, ისე ჩემიც მაგარი ადგილია – South Kensington-ზე, მარა ეს უფრო მომწონს. რაღაცით საქართველოს მაგონებს, სულ არ გავს, მარა მაინც გავს ტემბა რიონს, დედას ვფიცავარ. ჩემი სახლის ფანჯრიდანაც ასე იყო. ასე ჩანდა რიონი.

ქოტი – გენატრება ქუთაისი?

ნოდარი – ოცდაშვიდის ვარ, რომ წამევედი ოცის ვიყავი.

ქოტი – კაი, კაცო...

ნოდარი – აბა რაი?! პატარა ამბავია შვიდი წელი? თქვენ პირველად ხართ ინგლისში?

ქოტი – ერთხელ ოქსფორდში ვიყავი, ორი წლის წინ, კონფერენციაზე.

ნოდარი – აქანეც კონფერენციაზე იყავით?

ქოტი – აბა სად მაქვს იმდენი ფული, ჩემით ვიარო სამოგზაუროდ.

ნოდარი – ისე ბატონო, თქვენ ქე უნდა ცხოვრობდეთ იმ ფერათ... რომე... აქანე რამდენი აქვთ იცით თქვენნაირ პროფესორებს? უუუუ, მაგდენი რომ მქონდეს?!

ქოტი – რა გვარი ბრძანდებით?

ნოდარი – მე ვარ კიკვაძე, ნოდარია კიკვაძე, მარა აქანე ვარ რაიმონდ მათიატიუსი, პრიზალტიკელი. აი ამ პასპორტით

ვარ უკვე ოთხი წელია. რავარი ნაწვალეები და რამფერი დღეები
მაქვს გამოვლილი ამ დასაქცევ ლონდონში, ნუ იტყვიო.

(კოტე პასპორტს ართმევს და ათვალეირებს.)

კოტე – ვერც მივხვდებოდი, რომ ყალბია.

ნოდარი – უუუ, თქვენ კი არა ამ პასპორტით რამდენი ან-
გარიში მაქვს გახსნილი რომ იცოდეთ?!

ნუნუ – კაი, ბიჭო, ნუ გადარიე ეს კაცი. აბა, გაგვიმარჯოს!

კოტე – გაგვიმარჯოს, გაგვიმარჯოს!

(ნუნუ მაგიდაზე ჭადებს აწყობს.)

ნოდარი – ვაიმე, მაგიტო მიყვარხარ ნუნუ მამიდა.

ნუნუ – მამიდას მეძახის, აქ გავიცანი, რალაცით ჩემ ძმას
მივამსგავსე და მართლა ჩემი გვარის არ გამოდგა?!

ნოდარი – დეილოცოს ის დღე ნუნუ მამიდა რომ შემხვდა,
ამფერი ქალი ლოდონში არ დადის, დედას ვფიცავარ.

კოტე – გაუმარჯოს, არც თბილისში დადიოდა მასეთი გოგო,
მაგრამ გაგვექცა.

ნოდარი – აი, ხო ვამბობდი, დედას ვფიცავარ თუ არ ვიყო
მაგამი დარწმუნებული, თან ახლა, რომ წარმოვიდგენ ახალ-
გაზრდა ნუნუ, აშვართული ქეა ახლაც, მანქანით, თბილისში,
აუუუუუ, ბოდიში ბიძაჩემო, თქვენ საიდან იცნობთ მამიდაჩემს?

კოტე – ერთად ვართ გაზრდილები, კლასელები ვართ,
ნუნუს ძმა და მე წყალბურთს ერთად ვთამაშობდით.

ნოდარი – კლასელი?! ჰმ, ჩემს კლასელებს კი ოულნიშნავთ
ათი წლის თავი მარა, ვაკდები ყველაფერს.

კოტე – მოგაკითხავდა ნუნუ ვარჯიშის მერე თავისი შავი
ვოლგით და რამდენი შურიანი თვალი გვაყოლებდა მზერას ეჰ,
ვინ იცის.

ნოდარი – ხოდა მამა, მაგ შურმა და ბოლმამ ქნა ასე რო
წოუვიდა საქმე ნუნუს, თუარა იყო ამის ღირსი? თვალია რაც
არის, თუ გეითვალე?.. სულ მაგის ეშინოდა დედაჩემს.

ნუნუ – კაი, ბიჭო, გაჩუმდი, შენ რა იცი როგორ წამივიდა საქმე. მაგარი სასაცილო ბიჭია არა? მაგრამ ძალიან მიყვარს, რა უნდა ვთხოვო, რომ დამზარდეს.

ნოდარი – აბა ამნაირ ქალს ოჯახი არ უნდა ყოლოდა?! ბიძაჩემო, ბოდიში, თქვენი სახელი ისევ დამავიწყდა.

ქოტი – კოტე.

ნოდარი – ხო, კოტე, კოტე, ნუნუ მამიდას შემოევლოს ჩემი თავი, რავარც მე ამან მიპატრონა ამ უპატრონო ქალაქში, დედა არ უპატრონებდა ასე შეილს.

ნუნუ – კარგი, კარგი, გეყოფა, მეც დამისხი, კოტე.

(კოტემ ვისკი ჭიქებში ჩამოასხა და ნოდარს ოდნავ მოჭუტული მზერა მიაპყრო).

ქოტი – ალბათ როგორ ენატრები დედაშენს?!

ნოდარი – უიიი, ვენატრები, აბა არ ვენატრები? ხანდახან ძილში ისე ტკბილად მესიზმრება მისი წყევლა, რომ გამემღვიძება პატარა ბოვშვივით ვიწყებ ტირილს.

ქოტი – ჰა, ჰა, ჰა. რა წყევლა?

ნუნუ – ახლა იმისთანებს იტყვის სულ გადაგრეცს, ხოა ნაღდი ქუთაისელი, ა?

ქოტი – კი, კი.

ნოდარი – ქუთაისელი? ქუთაისელი ვარ, აბა ვინ ვარ?! ქუთაისი კი მენატრება, რავა არ მენატრება. მარა, ბიძაჩემო, გინდ დეიჯერე და გინდა არა, გაზი, შუქი და წყალი ერთად არ მინახია ისე გევიზარდე.

კვირაში ერთხელ მოწანწკარდებოდა ეს წყალი, გაავსებდა საცოდავი დედაჩემი ვანას და ქე იჯდა მერე გველემშაპივით ვანის კართან.

ნუნუ – ჰა, ჰა, ჰა. *(ახვიზინდა ნუნუ და სიცილს სიგარეტის მწველის ხველაც მიაყოლა).*

ნოდარი – დედას ვფიცავარ თუ ვიტყუებოდე რამეს. ჩვენთან ასე ერთად იყო ვანა და ტუალეტი, ორი ონკანი კი ეყენა, მარა ცხელიდან წამოსული წყალი არ მინახავს, არ გჯერათ?

ნუნუ – დედაზე მოუყევი რა კოტეს, დედაზე, ჰა, ჰა, ჰა. –
(ისევ ჩაბჟირდა ნუნუ და ხველა აუტყდა).

ნოდარი – საბანაოდ რომ შევიდოდი ხო, ბიძაჩემო. უკვე დიდი ბიჭი ვიყავი და თლად ვანაში არ მიხტებოდა, მარა კართან იდგა და მიზახდა, ჩქარა ქენი თუარა დაგატყლიზნი მაგ უნიტაზზეო. უნიტაზზე რატოო? იკითხავთ ახლა, ბიძაჩემო, რატომ და ორი საქმე კეთდებოდა ერთად, თან ბანაობდი და თან ირეცხებოდა აი უნიტაზი. აბა ოთხი ბოვშვი ჩვენ ვიყავით და დედაჩემი და მამაჩემი.

ქოტი – ჰა, ჰა, ჰა.

ნოდარი – დედას ვვიცავარ. ერთი ნუკრია იყო ჩვენს კორპუსში, უგრეხელიძე, იმან მეიგონა აი უნიტაზე დასადგომები და ქე ყიდდა კაი ფასად, სანამ ერთი ათმა კაცმა არ მეიმტვრია კისერი. ხო იცინეთ, იცინეთ, აბა რა იქნებოდა საპნიანი ფეხი სრიალებდა და ზოგი კინჩხს იტეხდა და ზოგი კისერს. მარა მაინც მენატრება ქუთაისი. რა მენატრება იცი?

ზამთარში მოპარულ პაკრიშკას რომ წოუკიდებდით ცეცხლს და გავთბებოდით...

ნუნუ – ესე იგი შენ მოგბეზრებია კომფორტი, ჩემო ნოდარი, ეგ არ გითქვამს ჩემთვის აქამდე.

ნოდარი – არა, ნუნუ მამიდა, კომფორტი რავა მომბეზრდა?!

ნუნუ – ასე არ თქვა?

ქოტი – ღავაცადოთ ჯერ ხომ არ დაუმთავრებია.

ნოდარი – ასე იცის ამან, მამიდაჩემმა, კი არ მაცლის ლაპარაკს.

სულ დამცინის, მარა მაინც ძან მიყვარს ამას შემოვევლე.

ნუნუ – კაი, მიდი გააგრძელე.

ნოდარი – ხოდა იმას ვამბობდი, პაკრიშკას რომ მევიპარავდით სხვა უბანში, და რომ დავანთებდით. ჯერ ჩვენი ბირჟის ბიჭები შემოვგროვდებოდით, მერე კაცები ჩამევიდოდნენ, მერე ბოვშეები და მოხუცები, ბოლოს ქალები ვითომდა ოჯახის

ასახიკად, ტყვილა. შეგროვდებოდა მთელი კორპუსი პაკრიშკის გარშემო და დეიწყებოდა გლახაობა, მარა რა დეიწყებოდა, აი ის გლახაობა მენატრება ყველაზე უფრო, დედას ვფიცავარ.

კოტე – ოოო, ქუთაისელების იუმორი... მართალს ამბობს ეს ბიჭი რა გინდა, ნუნუ?

ნოდარი – ბიძაჩემო, თქვენ რომ იუმორს ეძახით, მაგას ჩვენ ქუთაისელები გლახაობას ვეძახით და არ თქვას ტყვილა არავინ, რომ ჩვენსავით ვინმე გლახაობს დედამიწის ზურგზე.

ნუნუ – ჰა, ჰა, ჰა, ხო არის მაგარი ტიპი, კოტე, ა?

ნოდარი – ისე კი არ ვამბობ, ბიძაჩემო, მთელი ევროპა მაქვს მოვლილი, სანამ აქანე ჩამევიდოდი ოთხი ქვეყანა ისე გამეგვიარე, თბილისში არ ვარ ნამყოფი, ქუთაისიდან პირდაპირ შუაგულ ევროპაში ამოვყავი თავი. არც ერთი ენა არ ვიცოდი, მარა ახლა იმნაირ ლონდონურს ვლაპარაკობ, კაცი ვერ ხვდება ინგლისელი რომ არ ვარ. მარა რაცხა, შტერულს გლახაობენ ესენი. ადრე მეგონა არ მესმის-თქუა, მარა დამიჯერეთ, მაინც შტერულია.

კოტე – რატომ, ინგლისური იუმორი ცნობილია?!

ნოდარი – კაი რა, ბიძაჩემო, „სტივი ხვდება მაიკლს და ეკითხება საწვიმარი რეიზა გაცვიაო? ხომ არ წვიმსო? მაიკლი პასუხობს, რომ გაწვიმდესო?“ აგი მოყვა გუშინ ჩემმა თანამშრომელმა და გეისტკლიცნენ სიცილით. აია იუმორი?

და ამას ქვია გლახაობა?

ნუნუ – ჰა, ჰა, ჰა, კარგი გაჩუმდი, ბიჭო. დამახრჩობს ეს უპატრონო.

მჭადი არ გასინჯე, კოტე? შენ საპატივსაცემოდ გამოვაცხვე.

კოტე – ეს მჭადია?

ნუნუ – მჭადია ხო! აქ მხოლოდ ბრაზილიური ფქვილი იყიდება, სხვანაირი არ გამოდის, რამდენიც არ უნდა აცხო, შიგნით მაინც სველია.

კოტე – გმადლობთ, გავსინჯავ, მაგრამ ისე მჭადი დიდად არ მიყვარს.

ნოდარი – აუუ, მე რაფერ მიყვარს და მენატრება დედაჩემის გაკთებული საჭმელები?! როგორ ახერხებდა ის საწყალი?! ახლა რომ ვფიქრობ, კვირაში ერთხელ მოდიოდა წყალი და ვასვასი გოულიოდა ყველაფერს, იმფერი წესრიგიანია. ახლა აქ ნუნუა ჩემი დედა, ეს რომ არ მყავდეს აქ, მარტო ვიქნებოდი, დედას ვვიცავარ.

ქოტი – მარტო რატომ, ამდენი ქართველები არიან.

ნოდარი – მაგენი ყველა ჩემნაირია. დავსხდებით შაბათ-კვირას და ყველას ერთი ოცნება გვაქვს, პასპორტი! ნამდვილი პასპორტი! წელიწადში ერთხელ რომ ჩავიდეთ ან სატირილში, ან ქორწილში, რაფერი ძნელია იცი, ბიძაჩემო?! ომი რომ იყო, დაგვაწყდა ნერვები, მარა რას იზამ. დედას ვვიცავარ, თუ ყველანი არ წავსულიყავით წინა ხაზზე, მარა როგორ? იტყვი ვინც ხარ და გიკრავენ თავს ციხეში. სანამ ციხიდან გამოვიშობენ ქე დამთავრდა ეს ომი სამ დღეში. არადა აქანე ბევრად უფრო ძნელია, როცა შენ ქვეყანას ბომბავენ, არ გჯერათ, ბიძაჩემო?

ქოტი – მჯერა როგორ არ მჯერა. არც თქვენ ხართ აქ კარგ დღეში, მაგრამ ეტყობა სხვა გამოსავალი არ არის.

ნოდარი – არ არის, არა. ჩვენ გარდა აქ თითის ანაბეჭდებს არავის არ უღებენ. ზანგებს არ ექცევიან ასე. სულ იმას ვოცნებობ, როდის შევალთ ნატოში, ევროკავშირში, აღარ უნდა დაგვადგეს საშველი? – ჩამევიდოდი მეც წყნარად, წელიწადში ორჯერ, სამჯერ.

ნუნუ – წელან ერთხელ უნდოდა, ახლა მოუმატა. – *(ახვიხვინდა ისევ ნუნუ).*

ნოდარი – სამჯერადაც მინდა და მეტჯერაც, მარა თლად ველარ წავალ აქედან. აქაურობის გარეშე უკვე აღარ შემიძლია. ახლა ჩემია ეს Tower Bridge-იც, South Kensington-იც და Night Bridge-იც. ახლა Harrods-შიც თუ არ შევიარე, აი საათი Harrods-შია ნაყიდი. ამ ფასად ახლა ნახევარ ქუთაისს გამოკვებავ.

ქოტი – ყოჩაღ შენ, ამდენს თუ შოულობ. *(კოტემ სათვალე მოიხსნა და ისე დააცქერდა საათს).*

ნოდარი – რაის ვშოულობ, მოპარულს ვყიდულობ. ეს ბათინ-
კიც სხვადასხვა ზომაა, მარა ეტყობა რამე?

ახლა მე ნამეტანი გამიჭირდება თლათ ქუთაისში, მოვკვდე-
ბი, დედას ვფიცავარ. აი ნუნუ, რომ არის დღეს ლონდონში, ასე
ვიყო, არ მინდა მეტი. ბევრი ლონდონელი ვერ დეიტრაბახებს.

სახლი აქვს, კარი აქვს ამისთანა ადგილას, თავზე არ გადა-
დის, მარა საკმარისი ფულიც აქვს, და რაც მთავარია პასპორტი!

კოტი – მოდი, გაუმარჯოს ჩვენი პატარა სასტუმროს დიდ
დიასახლისს, ნუნუ, გაგიმარჯოს!

ნოდარი – პატარა? ასეთი სასტუმრო მომცა და მეტი თუ
ვინატრო რამე?! მამიდა გაგიმარჯოს!

ნუნუ – გმადლობთ, გმადლობთ, რომელი საათია? თუ დროზე
არ გავედით ტრეფიკებში მოგყვებით და თვითმფრინავზეც დაგ-
ვაგვიანდება.

გესმის? მეტი აღარ დალიო, ბიჭო, ნოდარია.

კოტი – ნუნუ, შენ ხომ არ აპირებ დაბრუნებას?

ნუნუ – ნოდარიას აღარ უნდა დაბრუნება და მე რამდენი
წელია, რაც აქეთ ვარ თუ იცი?

კოტი – კი იქნება ორმოცი, არა?

ნუნუ – ზუსტად ოცდაცხრამეტია.

კოტი – ისე შენ ველარც შეეგუები იქაურობას.

ნუნუ – აქაურობას შევეგუე და ...იქაურობას? ის ხო ჩემია,
სადაც არ უნდა ვიყო. კლიმატმა მიტირა ყოფა, ეს ასთმაც ასაკ-
ში.

კოტი – შენს მერე იმდენი რამე შეიცვალა. ვერ იცნობ თბი-
ლისს, ვერც ქუთაისს, სხვათა შორის.

ნოდარი – ო, მაი არ მითხრა, მაი სულ არ მიხარია, მე იგი
მენატრება, რაც მახსოვს.

ნუნუ – აქაც ბევრი შეიცვალა ამ ოცდაცხრამეტი წლის გან-
მავლობაში.

ნოდარი – ოზდაცხრამეტი კი არა, შვიდ წელიწადშია შეცვ-
ლილი ყველაფერი, გადამრევს ეს ხალხი.

ნუნუ – სანამ აკრძალული მქონდა, მაშინ უფრო მინდოდა ჩამოსვლა, ახლა რა ვიცი, ჩემებიც ნახევარჯერ აქეთ არიან.

კოტი – ისე, შენ კი არა მე ველარ ვეგუები იქაურობას.

ყველა ცხვირს რომ ყოფს შენს საქმეში. წავიდა ის დრო, დაურეკავად თავზე დადგომა, უცხო ხალხის სტუმრად აყვანა.

ვერ გაიგო მაინც ამ ხალხმა. ჩემ შვილიშვილებთან დაურეკავად არ არსებობს ვინმე მოვიდეს. ეს ჩვენი დებილი კლასელები დაბერდნენ და ჭკვა კი არ მომატებიათ. როცა მოუფრიკინდებათ მაშინ დამადგებიან თავზე.

ნოდარი – არადა ხოა მაგარი?!

კოტი – არ ჯობია, დარეკო, შემითანხმდე, იქნებ დღეს სულ არ ვარ შენს ხასიათზე?

ნოდარი – არადა რომ მოვლიან მერე ხომ მოდიხარ ხასიათზე?

კოტი – მერე სხვა რა გზა მაქვს.

ნოდარი – ჰოდა მაგია ძან მაგარი, დამიჯერე, ბიძაჩემო, აბა მე ქალთან ვერ დაეწოლილვარ თუ ერთი კვირით ადრე არ შეუთანხმდი. ეგია საქმე. იგება ახლა, ამ წუთას სიცოცხლეზე მეტად მინდა შენთან ყოფნა.

ნუნუ – ესე იგი ჩვენი ბიჭები არ შეცვლილან? ჰა, ჰა, ჰა.

კოტი – არა, კაცო, რაც იყვნენ, აჩიკო და მირზა სკოლაში, ჭკუა კი არ მომატებიათ. სხვათა შორის დიდი მოკითხვები დამაბარეს შენთან. თუ ვახსოვართო?

ნუნუ – რას ქვია არ მახსოვს. მე ყველა მახსოვს, ჩემო კოტიკო, ეს ალბომია ყველაზე ძვირფასი, რაც იქიდან შემომრჩა.

როცა აქეთ წამოვედი, უკან დაბრუნებაზე აღარც მიფიქრია. ათი წელი წერილებსაც კი არ ვწერდი არავის, მეგონა აქედან დიდ საქმეებს ვაკეთებდი ჩემი რადიოთი, მაგრამ „სამშობლოს მოღალატე“ და რა ვიცი, რა აღარ დამწამეს.

კოტი – ბოდიშს გიხდის ყველაფრისათვის.

ნუნუ – შენ რა გაქვს საბოდიშო, დრო იყო ასეთი. ჩემი დაცვი არ მპასუხობდა ტელეფონზე, მიკიდებდა, ეეჰ?! შენი ამბები მოყვები ერთი, ისე მიდიხარ დალაპარაკებაც ვერ მოვასწარით წესიერად.

კოტი – ჩემი ნინოს ბიჭები აქეთ არიან, კოტიკო ოქსფორდშია, მათე კემბრიჯში გადის სტაჟირებას, ნინოც ნახევრად აქეთ არის, ვერ ტოვებს შვილებს, მეც ვერ მტოვებს, თორემ სულ წამოვიდოდა.

ნუნუ – შენ არ გინდა ალბათ საქართველოდან წამოსვლა? *(კოტი გაჩუმდა).*

ნუნუ – რა იყო, ბიჭო? არ გადამრიო შენც აქეთ მოდიხარ?

კოტი – იცი კოტიკომ ამერიკელი გოგო მოიყვანა ცოლად. აი, ნახე? – *(კოტიმ გულის ჯიბიდან სურათები ამოიღო და ნუნუს გაუწოდა).*

კოტი – გოგოც შეეძინათ, ლუიზა. ჩემი ლუიზას საპატივსაცემოდ დაარქვეს.

ნუნუ – მაჩვენე.

(მოიძარჯვა სათვალე ნუნუმ და სიყვარულით დააცქერდა სურათებს).

ნუნუ – მერე?

კოტი – რა ვქნა, ნუნუ? ორ წელიწადში ერთხელ ისევ აქ თუ დამიძახებენ ლექციების წასაკითხად და ეგ არის და ეგ. აბა იქ მე აღარავის აღარ ვჭირდები. თანაც მე ჩემების გარეშე ცხოვრება არ შემიძლია. მით უმეტეს ლუიზას გარდაცვალების შემდეგ. რა ვქნა, ნინოსაც ხელს ვერ შევუშლი, სადაც მეტყვიან იქ წავყვები.

(ნუნუმ სურათები უკან დაუბრუნა და სივარეტს მოუკიდა).

ნუნუ – ამას წინათ ცუდად გავხდი ძალიან, ძლივს მივალწივ ტახტამდე, მთელი დღე ჰოლში ვეგდე, ტელეფონამდეც კი ვერ მივჩოჩდი.

კოტი – მერე ეს შენი მდგმურები?

ნუნუ – ესენი? სამი მდგმური მყავს, ერთი კანადელია, მესამე წელია, რაც აქ ცხოვრობს. მეორე – ექვსი, ავსტრალიელი. ფრანგი გოგო ხუთი წელია. დილას გადიან სამსახურებში და საღამოს გვიან ბრუნდებიან. მთელი ეს წლები ერთმანეთს მხოლოდ ორ სიტყვას ვეუბნებით, „ჰაი“ და „ბაი“.

იმ დღესაც ასე იყო, კაცს არ გაუგია ჩემი ცუდად ყოფნის ამბავი. მაშინ მივხდი, რომ მიყურებენ, მაგრამ კი ვერ მხედავენ.

ერთი ვიფიქრე, ხო არ დავბრუნდე, ასე უპატრონოდ უცხო ქვეყანაში, როდემდე. მოკლედ, ჩემმა რძალმა შემომითვალა, ხო არ გაგიჟდი, სად უნდა დაბრუნდე, ცოტა ხანში ჩვენც შენთან წამოვალთო. რატომ, რა ხდება?

ნოდარი – მასე მეც ქე მინდოდა ომის მერე დაბრუნება. მარა დედაჩემმა აქ არ დაგინახო ჩამოსულიო, შენი ტოლი ვინცხა დარჩა აქანე ან ლოთია და ან ნარკომანო. თანაც ბოვშევებს რა ვუყოთ, აგენის სწავლის ფულს ვინ გადაიხდისო, აბა?

კოტი – ეს რა ვიცი, არც ვიცი რა გითხრათ.

ნოდარი – ბიძაჩემო, მაინც კარგია აქ. აქ არის მთელი მსოფლიოს ცენტრი. აა, გრინვიჩის მერიდიანი აგერაა, მოდი, შეხედე. გგონია ვხუმრობ?!
(ჯერ ნოდარი მივიდა ფანჯარასთან, მერე კოტე, ნოდარმა დაორთქლილი მინა ხელით გაწმიდა და კოტეს თითით მიანიშნა).

ნუნუ – წავედით, წავედით, თორემ დავგავგიანდება.
კოტი – ძალიან მერიდება ამ ბიჭს რომ ასე ვაწუხებ, წავიდოდი ჩემით, მეტროც აქვეა.

ნოდარი – ეე, ჩვენ იცი რაფერ გვიხარია იქინე წასვლა?
ნუნუ – რამდენჯერ ისე წავსულვარ და თვითმფრინავს დავხვედრივარ, ვითომ ვინმეს ველოდებოდი. ნოდარ, ერთი სამახსოვრო ფოტო გადაგვიღე მე და კოტეს.

ნოდარი – ახლავე.
(ნოდარი ფოტოს უღებს ნუნუს და კოტეს და სამივენი ოთახიდან გადიან).

მუყაოს
სახლები

მოქმედი პირნი:

ბიორბი – ექიმი 40 წლამდე

ელენე – გიორგის ცოლი

ვახო – გიორგის მეგობარი

მერი – ვახოს ცოლი

მამა ალექსანდრე

გრემ ვუდი

ჟურნალისტი

ოპერატორი

სცენა წარმოადგენს დიდ სასტუმრო ოთახს. ოთახში ორნი არიან, ელენე და გიორგი (40-45 წლის ცოლ-ქმარი). ელენე ტახტზეა მისვენებული, კალთაში ლეპტოპი უდევს, თან ტელეფონზე ლაპარაკობს. გიორგის ყურსასმენები უკეთია. კომპიუტერთან ზის და რალაცას აქტიურად წერს, ისიც ვილაცას ესაუბრება. კედელზე დაკიდებულ ტელევიზორში დაბალ ხმაზე ისმის საინფორმაციო გამოშვება.

ბიორბი – ვაა?! არა... პირველად მესმის. „მუყაოს სახლები“?! აბა, ერთი კარგად მომიყევი... მერე...

ელენე (ტელეფონზე ლაპარაკობს) – ...შევეჩვიეთ, სხვა რა გზა გვაქვს, ...ნიკას წასვლა უფრო გაგვიჭირდა. ქეთი უფრო მაგარია, უცებ ადაპტირდა, თან ზუსტად იცის, რა უნდა. კი, სკაიპით ყოველდღე ველაპარაკებით. არა, სხვადასხვა შტატში არიან... ხო. რას გაიგებ. შენც მიეჩვევი, აბა, კალთაზე ხომ არ გამოიბამ? თვითონ თუ უნდა წასვლა?! კაი რაა?! აქ რა განათლება უნდა მიიღოს. რაა?! მოძღვარი არ აძლევს კურთხევას?! თქვენც რა ყველაფერს მოძღვარს ეკითხებით.

ბიორბი: კაი, კაცო?! სად? როდის?! მართლაა?! რომელ არხზეა?

გიორგი ტელევიზორის პულტს მოიმარჯვებს და ხმას აუწევს. ეკრანზე ჩანს უცნაური საგამოფენო სივრცე.

ელენე – გიორგი! ვლაპარაკობ!

(გიორგის არ ესმის, ტელევიზორთან ახლოს მიდის).

ელენე – კაი, დაგირეკავ, სკაიპში რეკავენ (ელენე ტელეფონს გათიშავს).

რა წესია, ხო ხედავ, ვლაპარაკობ?!

ბიორბი – აუუ, მოიცა, რაა?! რაღაც მაგარი ხდება. კოტე მიყვებოდა.

(ტელეეკრანზე ჩანს უცნაური საგამოფენო სივრცე).

ჟურნალისტი – ძვირფასო ტელემაცურებლებო, დღეს ჩვენს ქალაქში ჩამობრძანდა ბატონი გრემ ვუდი და ჩამოგვიტანა ყველასთვის უკვე კარგად ცნობილი პროექტი „მუყაოს სახლები“. ეს გახლავთ მოდერნისტული ხელოვნების ბოლო სიტყვა და, ჩვენდა საამაყოდ მინდა ვთქვა, რომ საქართველო არის მეცხრე ქვეყანა, რომელსაც ბატონი გრემი თავისი არაჩვეულებრივი პროექტით ეწვია. დიდი მადლობა, ბატონო გრემ, ძალიან გვიხარია, რომ უკვე აქ ხართ და ვიდრე ჩვენს მაცურებელს თქვენი პროექტის შესახებ უფრო დაწვრილებით მოუთხრობდეთ, მინდა შეგაკითხოთ, – საფრანგეთი, ინგლისი, ამერიკის შეერთებული შტატები, ნორვეგია, დანია, გერმანია, პერუ, მალაიზია სინგაპური და საქართველო. რით დავიმსახურეთ, რომ პირველ ათეულში მოვხვდით? რა პრინციპით არჩევთ ქვეყნებს? ვიცით, რომ მთელ მსოფლიოში სულმოუთქმელად გელოდებიან.

ბრემი – გამარჯობა, მივესალმები ქართველ ტელემაცურებელს! რაც შეეხება თქვენს შეკითხვას, მართლაც უამრავი ქვეყნიდან გვაქვს მოწვევა. წარმოუდგენელია, რომ ყველგან შევძლოთ ჩასვლა. ამიტომაც, მე და ჩემი ასისტენტები ერთად ვიღებთ გადაწყვეტილებას. ჩვენს აპლიკაციაში არის ერთი ასეთი პუნქტი – რით გამოირჩევა თქვენი ქვეყანა სხვა ქვეყნებისგან? რა არის ისეთი, რასაც სხვაგან ვერ ნახავთ? სწორედ ამ შეკითხვაზე გაცემულმა პასუხებმა განაპირობა ის, რომ დღეს აქ ვართ.

ჟურნალისტი – და რა არის საქართველოში ისეთი, რასაც სხვაგან ვერ ნახავ, ბატონო გრემ?

ბრემი – ბოლო მონაცემებით, საქართველოში აღმოჩენილია ყურძნის ყველაზე უძველესი წიპწა, რაც იმაზე მეტყველებს, რომ

დამთავრდა მითები იმის შესახებ, თუ სად დაიწურა პირველად ვაზი, ანუ რომელი ქვეყანაა ღვინის პირველი სამშობლო.

ნაპოვნია პირველი ევროპელის თავის ქალა.

საქართველო არის ერთადერთი ქვეყანა, სადაც ებრაელები არასოდეს დაურბევიათ.

შურნალისტი – ე. ი. ყურძნის წიპწას, პირველი ევროპელის თავის ქალას და ჩვენს ტოლერანტობას უნდა ვუმადლოდეთ, რომ დღეს აქ ბრძანდებით?

ბრემი – რა თქმა უნდა, თუმცა, ამ ყველაფერზე პრეტენზიას სხვებიც აცხადებენ და არც ის არის გამორიცხული, რომ სადმე უფრო ძველი წიპწაც იპოვონ და უფრო ძველი თავის ქალა... ჩვენ სხვა რამემ გაგვაოცა.

შურნალისტი – ოო, საინტერესოა!

ბრემი – ეს არის ერთადერთი ქვეყანა მსოფლიოში, სადაც ნასესხები ფულით სტუმარს ეპატიუებიან.

შურნალისტი – უცნაურია. მართალი გითხრათ, უფრო საამაყო არგუმენტს ველოდი, მაგრამ ახლა მთავარია, რომ „მუყაოს სახლები“ ჩვენს დედაქალაქს სტუმრობს, რაც ამ ეტაპზე ყველაზე მნიშვნელოვანია ჩვენთვის. ბატონო გრემ, რას ნიშნავს „მუყაოს სახლი“? რატომ გახდა ის ასეთი პოპულარული?

ბრემი – იცით, რამდენიმე წლის წინათ აღმოვაჩინე, რომ ჩემს მეუღლესთან, რომელთანაც კონფლიქტი არასოდეს მქონია, აღარაფერი მაკავშირებდა, გარდა საერთო შვილებისა, რომლებიც გაიზარდნენ და სხვადასხვა ქვეყანას მიაშურეს საცხოვრებლად. შინ ორი, ერთმანეთის მიმართ ინტერესდაკარგული ადამიანი დავრჩით. სალაპარაკოც კი აღარაფერი გვქონდა. ერთმანეთის ყველაფერი ვიცოდით. რა მოგვწონს? რა არ მოგვწონს? რა გვიხარია? რას ვერ ვეგუებით? ამიტომაც, ჩვენი ცხოვრება, ერთი შეხედვით, მშვიდად, მაგრამ უინტერესოდ გრძელდებოდა. გიფიქრიათ იმაზე, ადამიანი საშუალოდ რამდენ დღეს ცოცხლობს, თუნდაც ღრმა სიბერემდე? სულ რაღაც 30 000

დღეც კი არა... და იმის მაგივრად, რომ ყოველი დღის გათენება გაგვხარებოდა, პირიქით იყო. არადა, ყოველი დღე ხომ საჩუქარია! რა აზრი აქვს იმ დღეს, რომელიც არანაირ ემოციას არ მოგვიტანს, არ აგვალეღვებს, არ დაგვმუხტავს და ახალი ენერჯით არ აგვავსებს. ამიტომაც გადავწყვიტე, რომ რალაც შემეცვალა, ყოველ შემთხვევაში, მეცადა მაინც. შობა ახლოვდებოდა და იმ წლის მასპინძლები მე და ჩემი მეუღლე ვიყავით. სტუმრები კი, ტრადიციულად, ჩვენი მეგობრები, ჩვენსავით უაზრო ცხოვრებას შეგუებული ორი წყვილი. ექსპერიმენტიც აქედან დაიწყო.

შურნალისტი – როგორც ვიცი, ამ წვეულების შემდეგ წყვილები გაიცვალა.

ბრემი – დიახ, ჩემმა პირველივე ექსპერიმენტმა გაამართლა. იმ დღეს ჩემთან ჩემი მეგობრის ცოლი დარჩა, ჩემი ცოლი კი ჩემს მეგობარს გაჰყვა.

შურნალისტი – ანუ, უფრო გასაგებად რომ ვთქვათ, თქვენ და თქვენმა მეგობარმა ცოლები გაცვალეთ?

ბრემი – არა, მთლად ასე არ იყო. იქ მესამე წყვილიც იყო და მე იმის ცოლი შევირთე ცოლად. დიახ, ასეა და ჩვენ თავს დღემდე ძალიან ბედნიერად ვგრძნობთ.

შურნალისტი – როგორც ვიცი, მესამე წყვილი მალევე დაშორდა ერთმანეთს. ამას როგორ ახსნით?

ბრემი – კი, ნამდვილად ასეა, უბრალოდ, იქ სხვა აღმოჩენა მოხდა. ქალი დარწმუნდა, რომ საპირისპირო სქესი აღარ აინტერესებდა და ეს გახდა მათი განშორების მიზეზი.

შურნალისტი – საინტერესოა, მაგრამ მინდა გაგაფრთხილოთ, რომ საქართველო ტრადიციების მოყვარული ქვეყანაა და ოჯახის თემას, როგორი პრობლემებიც არ უნდა ჰქონდეთ, შოუდ არ გადააქცევინ. ამას არც საზოგადოება მიესალმება. არ გეშინიათ, რომ თქვენი პროექტი ჩავარდეს?

ბრემი – პირიქით, გულისფანცქალით ველოდები, როდის ამუშავდება ქართული „მუყაოს სახლი“. რაც უფრო მეტია წი-

ნააღმდეგობა, მით უფრო მეტია მისი გარღვევის სურვილი. თანაც, როცა კონსპირაციულობაც ბოლომდე დაცული და გარანტირებულია, ყველას უჩნდება სურვილი, თუნდაც რამდენიმე საათით მაინც იყოს ის, ვინც ნამდვილად არის.

ჟურნალისტი – ესე იგი თქვენ იმედი გაქვთ, რომ მსურველების ბევრი განაცხადი შემოვა.

ბრემი – უკვე ბევრია შემოსული.

ჟურნალისტი – წარმატებებს გისურვებთ.

ბრემი – მე კი ქართველებს მოვუწოდებ, გათავისუფლდნენ ზედმეტი კომპლექსებისგან, თუ უნდათ, რომ ნამდვილ ცხოვრებას ეზიარონ. იცხოვრეთ ისე, როგორც თქვენ გსურთ და არა ისე, როგორც სხვებს უნდათ, რომ ცხოვრობდეთ – ეს არის ჩემი დევიზი. დიდი მაძლობა.

ჟურნალისტი – მაყურებელს მინდა შევახსენო, რომ პროექტის შესახებ დაწვრილებითი ინფორმაციისათვის უნდა შეხვიდეთ „მუყაოს სახლი“ წერტილი. გე. შეავსოთ აპლიკაცია, უპასუხობთ 100 შეკითხვას და თქვენ აუცილებლად იპოვით თქვენს მეორე ნახევარს. ოღონდ, ამისათვის მთავარია, იყოთ გულწრფელები და მხოლოდ გულწრფელი პასუხები გასცეთ შეკითხვებზე. როგორც კი მეორე ნახევარს იპოვნიან, შეგახვედრებენ მას „მუყაოს სახლში“ და რამდენ ხანსაც გინდათ, იმდენ ხანს გააგრძელებთ ურთიერთობას თქვენს ნამდვილ მეორე ნახევართან. აქ არ გექნებათ არანაირი ვალდებულებები, მხოლოდ სრულ თავისუფლებაზეა ყველაფერი დაფუძნებული. არ არის გამორიცხული, რომ „მუყაოს სახლში“ დაწყებული ურთიერთობა ნამდვილ სახლებში გაგრძელდეს. მოკლედ, „იცხოვრეთ თქვენი ცხოვრებით“, მე გემშვიდობებით კეთილი სურვილებით.

სიუჟეტი მთავრდება.

ბიორბი – ოო, აქ ამბავი ატყდება?!

ელენე – ისე საათივით არის აწყობილი ამ ქვეყანაში ყველაფერი, რო „მუყაოს სახლიდა“ გვაკლდა. მთელი დღეა ამ სისულელეზე ლაპარაკობენ.

(კარზე ჯერ ზარი გაისმის, შემდეგ კი აქტიური შინაურული ბრაზუნია).

ბიორბი – აუ, დაგვენძრა?! ვახოა...

ელენე – კაი რაა?! რა დავაშავე?! ერთი კვირა დღე მაქვს და არ შეიძლება, რომ ჩემს გემოზე გავატარო?

ბიორბი – კაი ჰოო, რა იყო შენც...

(გიორგი კარის გასაღებად გადის, ელენე ტანსაცმლის გამო-საცვლელად).

ოთახში ხმაურით შემოდიან გიორგის ასაკის ვახო, მისი მეუღლე მერი და მამა ალექსანდრე.

პანო – ტელევიზორი ჩართე, რა, ძმურად!

ბიორბი – ჩართულია, რა იყო, რა ხდება? მობრძანდით, მამაო, დაგვლოცეთ.

მერი – ელენე არ არის სახლში?

ბიორბი – კი, ისვენებს, ახლავე დავუძახებ.

ელენე, სტუმრები მოვიდნენ *(გასძახებს)*.

პანო – ბიჭო, ამ პედარასტების არხს რატო უყურებ?! რამდენჯერ გითხარი, ეგ არის სატანების ბუდე, მოიტა პულტი.

(გიორგი პულტს აწვდის, ვახო სხვა არხზე გადართავს).

პანო – აი, აი, დაწყებულა. მაიცა, ეს უკან არ ახვევს?

ბიორბი – კი, როგორ არა. რა იყო, მოხდა რამე?!
პანო – მოხდა კი არა, მაგათ დედებს რო... *(ყურით იგინება)*

მამა ალექსანდრე – ვახტანგ!

ბიორბი – აუ, მამაო, ბოდიში რაა, ხო იცით ჩემი ამბავი.

(კადრში ჩანს ჩხუბი, წივილი-კივილი, დარბევა. ვახო აღ-ტაცებული შესცქერის).

პანო – აუ, აუუუ, ნიაზა ნახე ეხლა რაა?! რას წაუთაქებს, ჰა, ჰა, ჰა, ჯიგარი ხარ, ნიაზ! მოწვით?! აუ, მაგარი კაცია!

გიორგი – რა ხდება, გამაგებინეთ.

პანო – აი, აი, მეც გავიჩითე, ტოო, ნახე ეხლა, იმას როგორ მოვდებ, ჰა, ჰა, ჰა.

მამა ალექსანდრე – ნწუ, ნწუ, ნწუ...

გიორგი – რა ხდება, მამაო?

მამა ალექსანდრე – რა ვიცი, რა ხდება. ებრაელებს მიუვარდნენ და „ხანუკას“ დღესასწაული დაარბიეს.

გიორგი – რაა? ბიჭო, შენ დაარბიე?

პანო – არა, მაგათ ვაბლატავებ ახლა! არ დაგვაჯდნენ ყველანი თავზე. ვისაც რა მოუნდება, იმას ჩალიჩობს. ეგრე არ არის, ძმაო, ცხვირწინ მეჩეთებს გვიშენებენ, ხმას არავინ იღებს. ეგრე სად არის *(ისევ ტელევიზორს მისჩერებია?)!* „ბუდა-ბარი“ ხო მივუნგრით?! მაგათ... *(ურესტით იგინება)*.

გიორგი – რამ გაგაგიჟა, ბიჭო! მე ეგ ხალხი ნორმალური არ მგონია. მაგათთან რა გინდა?

პანო – აუ, ეხლა შენ ძმობას გეფიცები, მაგრა მაწყენინებ! ბიჭო, ამ ხალხის ზურგზე დგას დღეს ქართველობა. ამათ უჭირავთ კბილებით ჩვენი სინდისი და პატიოსნება.

მამა ალექსანდრე – დამშვიდდი, ვახტანგ, ამ ბრძოლით და დაპირისპირებით უფრო აძლიერებთ მტერს. ილოცე, რომ გონს მოეგოს. ვინც ბოროტებას ჩადის, იმას ღმერთი გამოუტანს განაჩენს.

პანო – კაი რა, მამაო. ლოცვა თქვენი საქმეა და ჩხუბი ჩვენი. მაპატიეთ, მაგრამ, თქვენ რო არ გაგებლატავებინათ ეს ხალხი, ასე თავზე არ დაგვაჯდებოდნენ, ნაღდად ასეა.

(საძინებლიდან ელენე გამოდის. ტანისამოსი გამოუცვლია, სტუმრებს მიესალმება).

ელენე – გამარჯობა, დამლოცეთ, მამაო.

მამა ალექსანდრე – ღმერთმა დაგლოცოთ, ბოდიში, რომ ასე შემოგეჭერთ ამ კვირა დღეს.

ელენე – არა, რას ბრძანებთ?!

პასო – რა ბოდიში, მამაო, ეს იგივე ჩემი სახლია. მე და გიორგი ტრუსიკის მეგობრები ვართ. ელენე კიდე ჩემი დაა, ჯიგარი, ერთი ეგ არის, ეკლესიაში ვერ მოვიტყუეთ.

მამა ალექსანდრე – ყველას თავისი გზა აქვს, უფალი როცა მოისურვებს, მაშინ მოვა.

პასო – ო, ეგრე სად არი?!

ბიორბი – ელენე, სტუმრებს არ გაუუმასპინძლდეთ?

ელენე – ახლავე.

მერი – მოგეხმარები.

(ელენე და მერი საშზარეულოში გადიან).

ბიორბი – მამაო, დაბრძანდით რაა? ვახო! როდემდე უნდა იდგე ფეხზე?

(ვახო ხელს გადახვევს გიორგის).

პასო – მამაო, ეს იცით, რა გულის ბიჭია? არა, ისე სიფათზეც ხო ეტყობა? თან მერე როგორი ექიმი! ამას ვენაცვალე *(ჩაპროშ-ნის)*.

ბიორბი – ხო, კაი, მორჩი ახლა.

პასო – რას მოვრჩე, შეჩემა, მამაოც ჩვენი ძმა არი. ვილაცა სოფლელი ქაჯი კი არ არის, ძველი სოლოლაკელია, აზრზე მოსული. უბანში, ძმაო, დღესაც სიტყვა ეთქმის. აბა მე, ხო იცი, რო ამ ოჯახში ვილაც სოფლელ ქაჯს არ ამოგიყვანთ.

ბიორბი – რა იყო, სოფლელებსაც ხო არ არბევ?!

პასო – მაგათი დროც მოვა, ავყრი, საიდანაც ჩამოეთრნენ...

ბიორბი – ეს სულ გაგიჟდა.

პასო – მამაო, მოკლედ, შენ ხო აზრზე ხარ, სადაც მოგიყვანე. მოკლედ, ჩემი ძმა არის, რაა. ერთი შეცდომა დაუშვეს ოლონდ, შვილები არ უნდა გაეშვათ ამერიკაში.

ბიორბი – ოო, დაიწყო ეხლა ამან...

პანო – რა, არ ვამბობ სწორს, მამაო? აქედან იქ როგორ უნდა აკონტროლო, ამდენი საცდურია გარშემო, ამდენი ხაფანგი. კი, რაზეა ბაზარი, შემოველოს ჩემი თავი ორივეს, მაგარი ზრდილობიანი და წესიერი ბავშვები არიან. მაგრამ მაინც ვნერვიულობ. ერთი ორჯერ კი გავუტრაკე სკაიპში, ხო იცი, რო ველაპარაკები? არ გეუბნებიან?

ბიორბი – კი, მითხრა შენმა ნათლულმა, შუალამისას რო დაურეკე ჭკუის დასარიგებლად.

პანო – იცი, რას გეტყვი? მე მაქვს მაგის უფლება, ჩემს ნათლულს როცა მინდა, მაშინ დავურეკო. თუ მინდა, მთელი ღამე არ დავაძინებ.

ბიორბი – ბიჭო, აქ რო შუადღეა, იქ შუალამეა. რას აღვიძებ ბავშვებს, ცოდოები არ არიან?

პანო – მიდი რაა, როცა ხოში მექნება, მაშინ დავურეკავ! ეგ ჩვენი საქმეა. და ისე, შენ რატო არ ურეკავ ჩემს თამთას?

ბიორბი – შენ რო გყავს ტერორში, ეგ არ არის საკმარისი, ახლა მე ვუბურლო ტვინი?

პანო – ჰა, ჰა, ჰა, ჯიგარი ხარ. ისე, ერთს რო გადავუბრიალებ თვალებს?! გვერდიდან არ ვიშორებ და მაინც, ხან სად გაძვრება და ხან სად. აქედან იქ – ამერიკაში?! როგორ გინდა, აკონტროლო!

ბიორბი – რატო უნდა აკონტროლო, დაანებე რა თავი. თვითონ უკეთესად გაერკვევიან ყველაფერში. შენ მოგწონდა, ვინმე ჭკუას რო გასწავლიდა და შენიშვნებს გაძლევდა?!

პანო – მაშინ სხვა დრო იყო, ახლა ყველას და ყველაფერს თვალყური უნდა ადევნო. მარტო საკუთარი ოჯახის კი არა, სხვების სინდისზე და პატიოსნებაზეც უნდა გეჭიროს თვალი.

ბიორბი – მერე, შენ ვინ დაგნიშნა მაგ პოსტზე?

პანო – მე თვითონ დავინიშნე ჩემი თავი, ეხლა რა გინდა, შენ ძმობას გეფიცები?

ბიორბი – ეე, აზრი არა აქვს შენთან კამათს. დაბრძანდით, რა, მამაო.

(მავიდის გარშემო სხდებიან).

ბიორბი – მამაო, „მუყაოს სახლზე“ იცით რამე?

მამაო – ეჰ, ვიცი, ვიცი, ეგ საიდანლა შემოგვიგდეს? რა უნდა ჩვენთან მაგ გარყვნილებს? მოკლედ, ხან საიდან გვებრძვიან და ხან საიდან.

პასო – აუ, რაზე ბაზრობთ, ვერ ვხვდები?

ბიორბი – „ერის სინდისო!“ – ეგ როგორ გამოგრჩინია?

პასო – რაო, რა ხდება, მამაო? საქმის კურსში ხართ?

მამაო ალექსანდრე – რა და, ვილაც გიჟი ჩამოუყვანიათ შვედეთიდან თუ ნორვეგიიდან, ვითომ ჩვენი გიჟები არ გვეყოფოდა. რაღაც პროექტიაო „მუყაოს სახლი“. თანაც, თურმე, უნდა გვიხაროდეს, რომ პირველ ათეულში მოვხვდით და პატივი დაგვდეს, აქ რომ ჩამოვიდნენ.

(შემოდიან ელენე და მერი და სინებზე დაწყობილი თევზებით საჭმელები შემოაქვთ. სუფრა უცებ გაიშლება).

პასო – რა „მუყოს სახლი“? რის მუყაო? რა პონტია, ამიხსენით, ვერაფერი ვერ გავიგე.

ელენე – რა პონტია და ადამიანს ეხმარებიან, რომ თავისი ნამდვილი მეორე ნახევარი იპოვოს ცხოვრებაში.

პასო – და თუ უკვე ნაპოვნი ყავს?

ელენე – ეგრე ბევრს ჰგონია, რომ ნაპოვნი ჰყავს, მაგრამ აღმოჩნდება, რომ თურმე თავს იტყუებდა.

პასო – ესენი როგორ ჩალიჩობენ?

ელენე – ტესტს ავსებ, ასი შეკითხვაა. მერე მთელ ინტერნეტ ქსელში უშვებენ და ასე პოულობენ შენს მეორე ნახევარს, მთელ მსოფლიოში ეძებენ.

პასო – სხვადასხვა ქვეყნიდან შეიძლება, რომ იყოს წყვილი?

ელენე – აბა?!

პასლი – და ეგ ნალდი ამბავია, ტოო?

ელენე – ეხლა გაიგე? მთელ მსოფლიოში მაგ „მუყაოს სახლე-ბის“ ბუმი დაწყებული.

პასლი – მერი, მგონი დაგენძრა, თქვენთან ბოდიში, მამაო.

ელენე – ნეტავ, შენ შენს ნამდვილ მეორე ნახევარს ვინმე გაპოვნინებდეს და...

პასლი – მაიცა, კარგად ამიხსენით. იქნებ, ამ ტესტებით ჩემი მეორე ნახევარი ვილაც მაღაიზიელი ქალი აღმოჩნდა, მაშინ რას იზამენ?

ელენე – რას და, ჩამოგიყვანენ იმ მაღაიზიელ ქალს, ან შენ გაგიშვებენ იმასთან.

პასლი – აუ, დაგლიჯა! და მერე?

ელენე – მერე შეგახვედრებენ „მუყაოს სახლში“ ერთმანეთს. იქ ორნი, მარტო როცა დარჩებით, უფრო კარგად გაიცნობთ ერთმანეთს. თან, თუ სურვილი გექნებათ, ყველაფერი მოსულა და მერე თქვენი ნებაა, გინდა ცოლს დაუბრუნდი და გინდა მაღაიზიელთან გააგრძელებ შენი ცხოვრება.

პასლი – დაოჯახებული ხალხიც ჩართულია ამ ამბავში?

მამა პლექსანდრე – ჩართული კი არა, მთელ მსოფლიოს ვირუსივით მოსდეს. თან ამბობენ, რომ ანონიმურობა გარანტირებულია. ალბათ, ასეც არის და სასწაული ხდება, ნამდვილი ღვთის რისხვაა, აბა, სხვა რა დავარქვა ამას...

პასლი – მაიცა, ტო! მეღადავებით?

ბიორბი – რას გელადავებით, მეც დღეს გავიგე.

პასლი – საიდან გაიგე?

ბიორბი – ტელევიზორში იყო, ჩემი ყურით ვუსმინე.

პასლი – შენც იცოდი, შეჩემა? *(მერის)*.

მერი – ვიცოდი, მერე რაა?!

პასლი – მერე, მე ახლა უნდა ვიგებდე ამ ამბავს შე *(ყესტით იგინება)* შენთან ბოდიში, მამაო.

მერი – კაი რაა! რა უნდა მეთქვა, რა იყო მოსაყოლი?

პახო – ამათ შიგ ხო არა აქვთ? ბოდიში რა, მამაო... და აქ უკვე დაიწყო ეგ პონტი?

მლენი – კი, კაცო. რიგები დგას თურმე, იმდენი განაცხადია შესული.

პახო – რაო?! ამათ *(უესტიით იგინება)* იმათ კარგის! *(უესტიით იგინება)* ეს როგორ არ ვიცოდი?

მლენი – და შენ გგონია, რო ასე ადვილად იპოვნი? ყველაფერი ანონიმურად და კონსპირაციულად ხდება.

პახო – მიწიდან ამოვთხრი და მაგათ დედებს *(უესტიით იგინება)* სათითაოდ.

მამა ალექსანდრე – ო, ამას კიდევ ეს უნდოდა?! რას ვეუბნებოდით!

პახო – აუ, მამაო, ეხლა შენც ნუ მცენტრავ, რაა?! ამის დამალვა შეიძლება?

(ვახო მობილურს ამოიღებს და სასწრაფოდ იწყებს რეკვას).

პახო – ბიჭო, ნიაზ, მუყაოს სახლი თუ რაღაც სირობაა, აზრზე ხარ? მერე, შეჩემა, მე რატომ არ მითხარით?.. საიდან ვიცოდი, ტომ? ამ წუთას გავიგე და გამოვქლიავდი! ვინ და ვინა ხართ?.. ხოდა, დამელოდეთ, მეც ორ წუთში თქვენთან ვიქნები. აი, გამოვდივარ რაა, ამათ პედერასტ დედებს რო *(უესტიით იგინება)*.

(ვახო მიდის, მამაო გაეკიდება).

მამა ალექსანდრე – ვახტანგ! ვახტანგ! დამშვიდდი, ვახტანგ!

პახო – რა უნდა დავმშვიდდე, მამაო, ჩვენს გასაკეთებელს სხვა ვერ გააკეთებს! ხო იცით, არა?! წავედი, მაგათ ბუნდლას არ დავტოვებთ, სადაც წავასწრებთ, იქ *(უესტიით იგინება)*.

მამა ალექსანდრე – მომეცი იარაღი! იარაღი მომეცი!

პახო – კაი რაა?! პატარა ბავშვი ხო არა ვარ, მამაო?

მამა ალექსანდრე – კურთხევას გაძლევ, მომეცი იარაღი!

პახო – ვაახ ჩემი!

(ვახო პატარა ბიჭივით მორჩილად ამოიღებს ტეტეს ტიპის პისტოლეტს და მამაოს აძლევს, მამაო ანაფორას აიწევს და ოსტატურად ჩაიდებს უკან).

მამა ალექსანდრე – ასე უფრო მშვიდად ვიქნები, მე არავინ გამჩხრეკს.

ბიორბი – თქვენც მიდიხართ, მამაო?

მამა ალექსანდრე – აბა, მარტო სად გავუშვა ეს გადარეული ხალხი?

ბიორბი – აუ, შენ ვინა ხარ, ბიჭო! კაცი პირველად მოვიდა ოჯახში, თითო ჭიქა მაინც დაგველია!..

პახო – არა, მამაო, თქვენ არ წამოხვალთ. მე ერთი წუთით გავალ, გავიგებ რა ხდება და ისევ ამოვალ. მერიც აქ რჩება.

მამა ალექსანდრე – ნამდვილად? კარგი. იცოდე, დროზე თუ არ მოხვალ, აღარ დაგელოდები.

პახო – არა, სიტყვა-სიტყვაა! როდის გადამიგდინარ, არა გრცხვენია, მამაო?!

(ვახო მიდის, ყველანი სუფრას მიუსხდებიან.

გიორგი ღვინოს ჭიქებში ჩამოასხამს).

ბიორბი – მამაო, კეთილი იყოს თქვენი ფეხი ჩვენს ოჯახში, გაგიმარჯოთ.

მამა ალექსანდრე – კეთილი იყოს, ღმერთმა დაგლოცოთ, გაგაძლიეროთ, ძალიან მძიმე დროში გვინდება ცხოვრება, საეროსაც და სასულიერო პირებსაც.

ელენე – სასულიერო პირებზე ვერ ვიტყვოდი მაგას. მე მგონი, ასეთ პატივში არც არასოდეს ყოფილან.

ბიორბი – ელენე! კარგი, არ გინდა ახლა...

მამა ალექსანდრე – არ არის პრობლემა, ვისაუბროთ, მეც მაინტერესებს თქვენი აზრი. რას ფიქრობთ?

მერი – ისე, ჩვენი მამაო გამონაკლისია, ისიც ჩვენსავით საზოგადოებრივი ტრანსპორტით დადის.

ელენე – რატომ, მამაო? არ გაგიმართლათ მრევლში? ასე ყველა ვახოსავით ჯიბეცარიელი თუ გყავთ, მალე საზოგადოებრივი ტრანსპორტითაც ველარ ივლით და ფეხით მოგიწევთ სიარული.

მამა ალექსანდრე – ჰა, ჰა, ჰა, მართალი ბრძანდებით.

გიორგი – ელენე! სამზარეულოში ჩუმად ხო არ სვამდით, რაებს ბოდავ?

მერი – ისე, ცოტა მართლა დავლიეთ, ჰა, ჰა, ჰა.

გიორგი – ჰო ვთქვი, არა?!

მამა ალექსანდრე – ელენე, თქვენს პირველ შეკითხვაზე მინდა, რომ გიპასუხოთ. მარტო ნიშნისმოგება რომ დამენახა, არ მომინდებოდა ამ საუბრის გაგრძელება. მაგრამ თქვენს ნათქვამში ტკივილიც დავინახე და ამიტომ, თუ ნებას დამრთავთ...

ელენე – მაპატიეთ, შეიძლება ცოტა უხეშად გამომივიდა, მაგრამ მე თვითონაც მაწუხებს, რომ ეკლესიაში არ დავდივარ.

მამა ალექსანდრე – მერე, რატომ არ დადიხართ?

მერი – მამაო, იცით რაა, ჩემი კლასელი... დავამთავრეთ თუ არა სკოლა, მალევე მონაზვნად აღიკვეცა. ერთი უბრალო, შეუმჩნეველი გოგო იყო და, მართალი გითხრათ, მეამაყებოდა. ხშირად ჩავდიოდით მის სანახავად, იქიდანაც რაღაც თითქოს განწმენდილი და ამალღებული ვბრუნდებოდი ხოლმე და მერეც კაი ხანს მიმყვებოდა ეს გრძნობა... წლები გრძელდებოდა ასე...

მამა ალექსანდრე – მერე რა შეიცვალა?

მერი – ისეთი თითქოს არც არაფერი, მაგრამ... როგორ აგისხნათ... რა ვქნა, არ მომწონს, როცა მონაზონს ჩემზე უკეთესი ტელეფონი უჭირავს და ჩემზე უკეთეს მანქანაზე ზის.

მამა ალექსანდრე – ჰო, გასაგებია. სამწუხაროდ, პირველი არა ხართ, ვისგანაც ამგვარი საყვედური მესმის საეკლესიო პირების მიმართ.

გიორგი – იქნებ, სხვა დროს გვეკამათა ამ თემაზე და სხვა ადგილას? ელენე, შენ არ გაგიგონია – „არ განიკითხო და არ გა-

ნიკითხები?“ მით უმეტეს, საეკლესიო პირის განკითხვა რა ჩვენი საქმეა, არა, მამაო?

მამა ალექსანდრი – არ არის ეგრე. თუ საეკლესიო პირი ფუფუნებით იხრწნება, მაშინ ვალდებულნი ვართ, რომ მივუთითოთ. იცით, როდის იღუპება ადამიანი? როდესაც ის ფუფუნებაში ცხოვრობს, გვერდით კი ვილაც მშვიერი ჰყავს და მას დახმარების ხელს არ უწვდის. მაგრამ ამან არ უნდა დაგაბრკოლოთ. ჩვენ ყველას ჩვენი ცოდვები მოგვეკითხება. ტაძრის გარეშე ღმერთთან ურთიერთობას ვერ დაამყარებ, ნუ ეძებთ უცოდველ მღვდელმსახურს, გახსოვდეთ, რომ ის მხოლოდ გამტარია თქვენს და უფალს შორის.

მერი – მამაო, ხო იცით, ვახო რომ იყოს აქ, ხმის ამოღებას ვერ გავბედავდი. თვითონაც ხო კარგად იციან, რომ გამტარები არიან? პირიქით სიტუაციებში რატომ არ ახსოვთ ეს? ვილაც 100 ათასიან ჯიპს რომ აჩუქებს, თავისთვის როგორ იტოვებენ, გაატარონ და დაურიგონ გაჭირვებულებს. ვერ ვიგებ, როცა გარშემო მართლა ამდენი მშვიერი ადამიანია. რა ვქნა, ვერ ვიგებ...

ბიორბი – ისე, ერთში კი ნამდვილად ვეთანხმები, მეტი თანადგომის უნარი რომ გვექონდეს, ამდენი გაჭირვებულიც აღარ გვეყოლებოდა. მაგრამ მეორეც არის, ეს ხალხიც იმდენ საქმეს აკეთებს, დილას რომ თავიანთ ეპარქიაში არიან, სალამოს ქალაქში უწევთ ჩამოსვლა. დანჯღრეული მანქანებით რომ იარონ, თავიანთი ეპარქიებიდან ვერ უნდა გავიღწინდნენ.

ულენე – მერე, ნუ გავლენ. იქ ცოტაა საკეთებელი?! მეც და ჩემს ქმარსაც ორივეს სალოქტორო გვაქვს დაცული და ერთი დანჯღრეული მანქანის გამოცვლა ვერ მოგვიხერხებია. კი არ მშურს, მამაო, მაგრამ, სწორად გამიგეთ, მამაოს ცოლი ჯიპით არ უნდა დადიოდეს, არც ჩემზე ძვირფასად უნდა ეცვას. მე ასე მესმის. მე იქ ვერც თავმდაბლობის, ვერც სინანულის და ვერც სიკეთის მაგალითებს ვერ ვხედავ და ამიტომაც ვარ დაბრკოლე-

ბული. და ძალიან მაწუხებს ეს ამბავი, რომ არ მაწუხებდეს, ხმასაც არ ამოვიღებდი.

მერი – მესმის შენი, მაგრამ ყველა არ არის ეგეთი.

ელენე – ეჭვი არ მეპარება. ღმერთმა დაიფაროს, რომ ყველანი ასეთები იყვნენ, ბოდიშს გიხდით.

მამა ალექსანდრე – საბოდიშო არაფერია, სამწუხაროდ, არც ახალია ჩემთვის, რაც ახლა თქვენგან მოვისმინე. მაგრამ მე თვითონ ბევრი არაფრის შეცვლა არ შემიძლია, ვერც ჭკუის სწავლებას ვერ დავუწყებ სხვას... იმედი მაქვს, რომ ჩვენი ურთიერთობა ამით არ დამთავრდება. ახლა კი ჩემი წასვლის დროა, ლოცვაზე მაგვიანდება.

(მამაო მასპინძლებს და მერის ემშვიდობება და მიდის. გიორგი, მერი და ელენე მაგიდასთან ჩუმად სხედან).

გიორგი – რა იყო, რა ჩუმად ხართ? მოხდა რამე?

ელენე – მოხდა, მოხდა.

სამწუხაროდ, ცუდად არის საქმე.

გიორგი – რა იყო?

ელენე – თამთა ფეხმძიმედ ყოფილა.

გიორგი – ვინ თამთა?

ელენე – აუუ, ვინ თამთა, გიორგი? ვახოს და მერის თამთა.

რა დაგემართა?

გიორგი – ჰმ, მოკლავს ვახო.

მერი – კი არ მოკლავს, დაკლავს და მერე მეც მიმაცოლებს.

გიორგი – მერე, რას აპირებთ? ბიჭი რას ამბობს?

ელენე – ბიჭს ცოლი და ორი შვილი ჰყოლია და არც გაცილებულია და არც გაცილებას აპირებს. რას იტყვი?

გიორგი – რა უნდა ვთქვა, შოკში ვარ. თამთა რას აპირებს?

ელენე – თამთა ბავშვის მოშორებას არ აპირებს.

გიორგი – ჰოო, საქმე მართლა ცუდად ყოფილა...

(მერი ტირილს იწყებს).

ბიორბი – კარგი, დამშვიდდი, რალაცას მოვიფიქრებთ.

მერი – არ ვიცი, რა გვეშველება. ვერანაირ გამოსავალს ვერ ვხედავ, ვერანაირს.

მლენე – ხო იცი, რომ ნერვიულობით საქმეს მაინც ვერაფერს უშველი.

მერი – წავედი მე სახლში. იქნებ ცოტა დავისვენო, საერთოდ ველარ ვიძინებ.

მლენე – კარგი, როგორც შენ გინდა.

(მერი მიდის. ელენე თავის ლეპტოპს აიღებს და ტახტზე მიესვენება. გიორგიც კომპიუტერთან ჯდება.)

თანდათან ბნელდება. სივრცეში სხვადასხვა ადგილას ჩნდება ბევრი კომპიუტერის ეკრანი, სადაც „მუყაოს სახლის“ განაცხადები ივსება. შეკითხვებზე პასუხებს სხვადასხვა ასაკის ადამიანები იძლევიან (ოღონდ, არ ჩანან. მხოლოდ ერთმანეთში არეული მათი ხმები ისმის, შეკითხვებს კი რობოტი უსვამს. არც ერთი ფრაზა ბოლომდე არ ისმის, არც შეკითხვა და არც პასუხი).

განათება იცვლება და დაბალ სინათლეზე ერთმანეთის პირისპირ ორი სკაფანდრიანი პერსონა გამოჩნდება, ისმის რობოტის ხმა).

რობოტის ხმა: მოგესალმებით, თქვენ „მუყაოს სახლში“ ხართ და, ჩვენი გამოთვლით, რომელიც თქვენს გულწრფელ პასუხებზე იყო დაყრდნობილი, ერთმანეთისთვის შექმნილი ადამიანები ხართ.

შეგახსენებთ თამაშის წესებს: სკაფანდრებს ორივეს სურვილის შემთხვევაში მოიხსნით, მანამდე კი შეგიძლიათ ერთმანეთს რა შეკითხვაც გნებავთ, ის დაუსვათ. რა თქმა უნდა, მონაცვლეობით. როცა შეკითხვები დასრულდება, იხსნით სკაფანდრებს, თუ ამის სურვილი გაქვთ.

„მუყაოს სახლის“ დატოვების სურვილის შემთხვევაში, თქვენ-თქვენი გასასვლელი კარით გახვალთ, იმით, რომლითაც

შემოხვედით. თუ შემდგომში ორმხრივად გაჩნდება ურთიერთობის გაგრძელების სურვილი, განმეორებით შეხვედრას ისევ ჩვენ უზრუნველვყოფთ. გისურვებთ წარმატებებს.

(ორივე პერსონა, რომლებიც ერთმანეთისგან ერთი მეტრის მოშორებით სხედან, კოსმონავტიკით არიან ჩაცმულები, თავზე იმდაგვარი სკაფანდრები ახურავთ, ოღონდ, მათი სახეები არ ჩანს.

მათი საუბრის დროს ხმებს ადევს ვიბრაცია, რაც შეუძლებელს ხდის ხმის ამოცნობას).

პაპი – გამარჯობა.

ქალი – გამარჯობა.

პაპი – როგორც ვხვდები, ერთ ენაზე ვლაპარაკობთ, რადგან თარჯიმანი არ დაგვჭირდა.

ქალი – ხო, ამას მეც მივაქციე ყურადღება.

პაპი – ჩვენი პასუხები თითქმის დაემთხვა ერთმანეთს.

ქალი – ხო, ამათ თუ დავუჯერებთ.

პაპი – რაშიც ეჭვი გვეპარება, აქ შეგვიძლია, რომ გადავამოწმოთ. მე მზად ვარ.

ქალი – მეც.

პაპი – იქ მხოლოდ ხუთ შეკითხვაზე შეგვეძლო, რომ არ გვეპასუხა, თქვენ რომელი კითხვები დატოვებთ უპასუხოდ?

ქალი – ხუთივე გაინტერესებთ?

პაპი – კი, რატომაც არა?! თუ საწინააღმდეგო არაფერი გაქვთ.

მე მზად ვარ, რასაც კი შემეკითხებით, ყველაფერზე გაცვთ პასუხი.

ქალი – ჰოო, კარგია, რომ არ ვჩანვართ და ვერც ხმით დავიმახსოვრებთ ერთმანეთს.

პაპი – რატომ არის კარგი?

ქალი – ხომ შეიძლება, ნაცნობები აღმოვჩნდე. ამ ქალაქში ხო ყველა ერთმანეთს იცნობს.

პატი – აქ მაინც დავივიწყოთ ცოტა ხნით გარეთა სამყარო და გავთავისუფლდეთ ამ კომპლექსებისაგან, თუნდაც, რამდენიმე საათით.

ქალი – და თქვენ გჯერათ, რომ ამ „მუყაოს ყუთს“ ეს შეუძლია?

პატი – მე ის ვიცი, რომ სპეციალური დანადგარი მაშინვე აღიქვამს ტყუილს და განგაშის ზარი ირთვება.

ქალი – ა, ხოო. მოკლედ, რახან თავი გავყავით, მე მზად ვარ. მკითხეთ, რაც გინებოთ.

პატი – აპირებთ, რომ სკაფანდრი მოიხსნათ და თქვენი ნამდვილი სახე დამანახვით და ხმა გამაგონოთ?

ქალი – რა თქმა უნდა, არა.

პატი – გაგიხარდათ, აქ რომ საპირისპირო სქესის მეწყვილე დაგხვდათ?

ქალი – კი, პრინციპში.

პატი – „პრინციპში“ რაა? თქვენთვის სულერთია, კაცი აღმოჩნდებოდა თქვენი ნამდვილი მეორე ნახევარი თუ ქალი?

ქალი – მე საკუთარ სექსუალურ ორიენტაციში ეჭვი არასოდეს შემპარვია, უბრალოდ, შეიძლება უფრო კარგად მეხალისა.

პატი – ე. ი. აქ გასართობად მოხვედით.

ქალი – ხო, ყოველ შემთხვევაში, რაღაც სიახლეს ნამდვილად ველოდები.

პატი – თქვენმა ოჯახის წევრებმა თუ იციან, აქ რომ ხართ?

ქალი – კი... ყველამ არა.

პატი – აქედან რომ წახვალთ, სიმართლეს მოყვებით?

ქალი – კი, რატომაც არა?!

პატი – მე ამას არსად არ მოყვები.

ქალი – რატომ?

პატი – ჯერ ერთი, ჩემმა ცოლმა რომ გაიგოს, ძალიან ეწყინება, შეიძლება გამცილდეს კიდევ.

ქალი – გეშინიათ, რომ მიგატოვოთ?

პაცი – არა, სკანდალები მეზარება.

ქალი – გიყვართ თქვენი ცოლი?

პაცი – მგონი, კი.

ქალი – კი თუ არა?

პაცი – ხო, რა ვიცი, მივეჩვიე ამ ურთიერთობას.

ქალი – და ახლა ჩემსავით სიახლის ძიებაში ხართ?

პაცი – შეიძლება. თქვენი ნამდვილი ხმა რომ მესმოდეს, უფრო კარგი იქნებოდა.

ქალი – ეს დაივიწყეთ.

პაცი – ესე იგი, თქვენც გათხოვილი ხართ?

ქალი – დიახ, ვარ.

პაცი – ახლა არ მითხრათ, რომ გიჟდებით თქვენს ქმარზე! ვერ დავიჯერებ!

ქალი – არ ვგიჟდები, მშვიდად მიყვარს.

პაცი – ანუ, რო მოკვდეს, გეწყინებათ?

ქალი – ცოტა სულელური შეკითხვაა. რა თქმა უნდა, მეწყინება.

პაცი – თქვენც მკითხეთ.

ქალი – გიღალატიათ ცოლისთვის?

პაცი – კი, კაცო, როგორ არა! თქვენ?

ქალი – მეც.

პაცი – ხოლო, ეს იმას ნიშნავს, რომ თქვენ ნამდვილად არა ხართ სკაფანდრის მომხსნელი. ხვდებოდა ქმარი?

ქალი – არა მგონია.

პაცი – როგორ?! მე მივხვდებოდი.

ქალი – არა, ისე... ვიყავი შეყვარებული, ფიზიკურად არც შევხებივარ, მაგრამ ძალიან მიყვარდა.

პაცი – ოჰ, ეგ რა ღალატია?!

ქალი – ჩვენი სურვილები ყველაფერში დაემთხვა, ურთიერთობებში, სექსზე აზრებშიც კი. აი, ახლა რომ მოვიხსნა სკაფან-

დრი და ძალიან მოგეწონოთ, გაქვთ იმის თავი, რომ უარი თქვათ ყველაფერზე? სახლზე, ოჯახზე, ცოლზე, შვილებზე; მომკიდლოთ ხელი და ხმამაღლა აღიაროთ – ვიპოვე ჩემი მეორე ნახევარი?!

პატი – რატო ხმამაღლა? ჩუმად დავითესებით, ეს ამ პროექტში მოსულა.

ქალი – სერიოზული პასუხი მინდა, შეგიძლიათ, ერთი ხელისმოსმით?..

პატი – შემიძლია.

ქალი – ყოჩაღ!

პატი – თქვენ?

ქალი – „მე ახლაც მზად ვარ, რომ მოვკვდე სიყვარულისთვის“ – ეს ფრაზა 70 წელს მიტანებულმა ფანი არდანმა თქვა ცოტა ხნის წინათ და შემშურდა.

პატი – ანუ სურვილი გაქვთ და ტრაკი არა? ბოდიშს ვიხდი ამ გამოთქმაზე.

ქალი – არ ვიცი... მგონი, არა, ან ის დიდი გრძნობა არ მწვევია, რომელიც ყველაფერზე მაღლა დგას.

პატი – არადა, პირველად ჩავუღრმავდი ამ რიცხვს, საშუალოდ რამდენ დღეს ცხოვრობს ადამიანი. რა ცოტა ყოფილა. ამ დღეების დიდ ნაწილსაც ისე ატარებს, როგორც სხვებს მოეწონებათ და არა ისე, როგორც თვითონ უნდა.

ქალი – ასეა, სამწუხაროდ, ერთმანეთს ხელს ვუშლით. თუ ვინმემ გაბედა და ის სურვილი გამოხატა, რისი გამოხატვის სითამამაც ჩვენ არ გვეყო, პირველები ჩვენ ავუშხედრდებით და ლამის ჩასაქოლადაც კი ვიმეტებთ, ასე არ არის?

პატი – თქვენ, მგონი, მართლა ჩემი მეორე ნახევარი ხართ!

ქალი – სამწუხაროდ, იმედები უნდა გავიცროუოთ.

პატი – ამას პირველივე წუთიდან მივხვდი. ისე, თამამის წესებში წერია, რომ თუ ორმხრივი სურვილი იქნება...

ქალი – ვიცი, შეგიძლია სექსიც გვექონდეს.

პაცი – ამჯერად ამის თქმას არ ვაპირებდი, ეს არ მიგულისხმია. ჯერ მეც არა ვარ მზად ამისთვის, მაგრამ ხელის შეხება კი ძალიან მინდა თქვენს ხელზე, თუ საწინააღმდეგო არაფერი გაქვთ.

ქალი – ეს მეც მინდა.

პაცი – მაშინ, იასამნისფერ ღილაკს უნდა დავაჭიროთ ხელი და ხელები გაგვითავისუფლდება.

ქალი – მეც?

პაცი – კი, მხოლოდ ორმხრივი სურვილის დროს არის ეს შესაძლებელი.

ქალი – ვაჭერ.

ოთახში სრული სიბნელე ისადგურებს.

პაცი – საოცარი ხელები გაქვთ...

ქალი – თქვენგანაც უცნაური ენერჯია წამოვიდა.

პაცი – ჩვენ შეგვიძლია ეს ურთიერთობა ჯერჯერობით ასე გავაგრძელოთ, თუ წინააღმდეგი არა ხართ, შუქჩამქრალში.

ქალი – გავაგრძელოთ, რატომ აღარაფერს ამბობთ?

პაცი – როგორ მინდა ახლა თვალებში გიყურებდეთ და თქვენი ნამდვილი ხმა მესმოდეს.

ქალი – მეც.

პაცი – ღმერთო ჩემო.

ქალი – რა ცხელი ხელები გაქვთ!

პაცი – ანთეთ სინათლე!

ქალი – ჰა, ჰა, ჰა, ასე მალე მოგბეზრდათ?

პაცი – არაა, ამის გაძლება შეუძლებელია.

პაცი – რა ფერის თვალები გაქვთ?

ქალი – თაფლისფერი. თქვენ?

პაცი – მე მოცისფრო-მონაცრისფერო.

ქალი – ოჰო, ჰო, ჰო, ცოტა ტრიპაჩი ხომ არა ხართ?

პაცი – კი ვარ. მოდი რა, შენობით ვილაპარაკოთ.

ქალი – კარგი.

პატი – რა საშინელებაა, ხვალ შეიძლება ისე ჩავუაროთ ერთმანეთს, რომ ვერც კი ვიცნოთ.

ქალი – ეს მეც გავიფიქრე.

პატი – მერე, არ გინდა რამე მოვიგონოთ? ნუ ვიქნებით ერთად, თუ არ შეგვიძლია, მაგრამ ხომ შეიძლება, რომ უბრალოდ ვიმეგობროთ, შევხვდეთ, ხელი-ხელზე მოგკიდოთ, ათასში ერთხელ მაინც.

ქალი – და თქვენ გჯერათ ქალის და კაცის მეგობრობის?

პატი – არა, შენ?

ქალი – არც მე.

პატი – მით უმეტეს.

ქალი – რა მოვიგონოთ?

პატი – აი, ხვალ.

ქალი – არა, ხვალ ძალიან მალეა.

პატი – იყოს ერთ კვირაში, სამხატვრო გალერეასთან, 12 საათზე.

ქალი – მერე, როგორ გიცნოთ?

პატი – იცი რაა? მე არ მეშინია სკაფანდრის მოხსნის.

(კაცი სკაფანდრს იხსნის, ეს გიორგია).

გიორგი – დამიმასსოვრებ?

ქალი – ჰმ.

გიორგი – იცოდე, თუ არ მოხვალ, ძალიან დიდ ბოროტებას ჩაიდენ, იმიტომ, რომ მე აქედან სხვა ადამიანი მივდივარ, იმიტომ, რომ გავცოცხლდი, და 18 წლის ბიჭივით მიცემს გული.

ქალი – იმედები რომ გაგიცრუო? და ისეთი არ აღმოვჩნდე, როგორიც შენს წარმოსახვაში?

პატი – არ არსებობს, შემპირდი, რომ ნამდვილად მოხვალ, გთხოვ, ერთხელ მაინც შემხვდი.

ქალი – ჩვენი დრო იწურება. წითელი აინთო, თუმცა, შეგვიძლია გაგრძელება მოვითხოვოთ, გინდა?

პატი – არა, აქ მეტი აღარ მინდა. გარეთ უნდა შეგხვდე, ხო მპირდები, რომ მოხვალ?

ქალი – შეგვიძლია, დამატებითი დრო აქაც მოვითხოვოთ.

პატი – არა, აღარ მინდა. ერთ კვირაში, შენ მიცნობ... მეც გიცნობ, დარწმუნებული ვარ, აი, ნახავ. მოხვალ? ხო ნამდვილად მოხვალ?

ქალი – მოვალ.

პატი – ერთხელ კიდევ მინდა შეგეხვ. ვაჭერ იასამნისფერ ღილაკს.

ისევ სიბნელეა.

პატი – ეხლა შემიძლია, რომ დაგიკოცნო ეს ხელები. ღმერთო ჩემო, არასოდეს მიგრძნია, რომ ხელები ასეთი მნიშვნელოვანი იყო. როგორი წვრილი თითები გაქვს, როგორ გითრთის (კოცნის თითებზე).

ქალი – იცი, თუ მწვანე ღილაკს დავაჭერთ ხელს, შესაძლებელია აქ სექსიც გვექონდეს, ოღონდ, ერთმანეთს მაინც ვერ დავინახავთ.

პატი – ვიცი, ამაზე ხელმოწერა კონტრაქტის პირობებშიც იყო.

ქალი – მერე. არა ხარ თანახმა?

პატი – არა, მე ახლა ამისთვის მზად არა ვარ. ერთ კვირაში დაგელოდები და თუ არ მოხვალ, იცოდე, შეიძლება დარდისგან მოკვდეთ. წავედი, მეტი აღარ შემიძლია.

(გიორგი მიდის, ქალი სკაფანდრს მოიხსნის. ეს ელენეა.)

ელენე დიდხანს ზის ჩაფიქრებული და ერთ წერტილში იყურება).

ჩაირთქვება განგაშის სიბნელი და რობოტის ხმა: გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ მუყაოს სახლი! გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ მუყაოს სახლი! გთხოვთ, სასწრაფოდ დატოვოთ მუყაოს სახლი!

(ელენე გადის).

* * *

*(გიორგის და ელენეს ბინა
გიორგი ტანტბეა მიწოლილი და ტელევიზორს უყურებს. შე-
მოდის ელენე).*

ბიორბი – სად იყავი?

ელენე – არსად, მაღაზიებში გავიარე.

ბიორბი – ჩაის მომიტან?

ელენე – კი. ახლავე. რა ხდება?

ბიორბი – „მუყაოს სახლს“ ცეცხლი წაუკიდეს და მგონი ეს
დებილი ვახოა დაჭერილი.

ელენე – ვინ წაუკიდა?

ბიორბი – რა ვიცი, მოძრაობა „ერის სინდისიო“ და რა ვიცი.

ელენე – აუწიე, რაა?!

*(კადრში ჩანს უურნალისტი, რომელიც პირდაპირ რეპორტაჟს
გადმოსცემს).*

უურნალისტი – როგორც წინა ჩართვისას უკვე მოგახსენ-
ეთ, ორგანიზაცია „ერის სინდისის“ წევრებმა ცეცხლი წაუკიდეს
„მუყაოს სახლებს“. დამწვარია რამდენიმე სახლი, თუმცა, საბედ-
ნიეროდ, მსხვერპლი არ არის. დაკავებულია სამი ეჭვიმიტანილი
პირი, რომლებსაც, სავარუდოდ, დაეკისრებათ 1000 ლარიანი
ჯარიმა და ერთი საეკლესიო პირი მამა ალექსანდრე, რომელსაც
ანაფორის ეკვეშ ტეტეს ტიპის პისტოლეტი აღმოაჩნდა.

ორგანიზაციის წევრებს სავარაუდოდ ჯარიმის გადახდის
შემდეგ გაათავისუფლებენ, მამა ალექსანდრეს წინააღმდეგ კი
პროკურატურამ უკვე აღძრა სისხლის სამართლის საქმე.

ბიორბი – ჰოო, მაგარ შარში გაყვეს თავი.

ელენე – ეს უნდა კიდევ ამ საცოდავ მერის?!

ბიორბი – შენ არ იცი თამთას ამბავი?

მერიმ დამირეკა, ვილაც ესპანელს გაჰყოლია გუშინ.

ელენე – როგორ?

ბიორბი – აი, მაგ პროექტით. რა ჰქვია, „მუყაოს სახლში“
გაცნობილს. ეტყობა, აპოვინინეს მეორე ნახევარი.

ელენე – მაგიტომაც მიუვარდებოდა ვახო.

ბიორბი – არა, ეგ ჯერ არ იცისო, მერიმ დამირეკა.

ელენე – ჰა, ჰა, ჰა.

ბიორბი – ჰა, ჰა, ჰა.

ელენე – აბსურდის ქვეყანაში ვცხოვრობთ.

ბიორბი – აი, ეს ის კაცი არ არის?

(კადრში ჩანს „მუყაოს სახლების“ პროექტის ავტორი).

ჟურნალისტი – ბატონო გრემ, ალბათ ძალიან გულდაწყვეტი-
ლი ხართ, რომ თქვენს პროექტს აქ ასეთი ინციდენტი შეემთხვა.

ბრემი – რახან გვებრძვიან, ესე იგი, ჩვენმა პროექტმა გაა-
მართლა. ჩვენ გავიმარჯვეთ, რადგან რამდენიმე წყვილმა აქაც
იპოვა ერთმანეთი... „მუყაოს სახლები“ შეიძლება დაწვან, თუმ-
ცა, ეს იდეაა, იდეები კი, როგორც ხელნაწერები, ცეცხლში არ
იწვება.

ბიორბი – ჩაის არ დამისხამ?

ელენე – კი, კი.

*(ელენეს ჭიქებით ჩაი შემოაქვს და ისიც გიორგის გვერდით
ტახტზე მოკალათდება).*

ბიორბი – სხვა რა არის ახალი?

ელენე – არაფერი, შენკენ?

ბიორბი – არც ჩემკენ.

2014

და-ქოც-ნაც-ეპულეზი

მოქმედი პირნი:

თიპო – ექიმი 50 წლამდე

სბბ – 50-ს გადაცილებული

ბუბ – თიკოს ვაჟი

ნინი – გუგას შეყვარებული

ეპ – ლაბორანტი, 27 წლის

სბბს მემობრები: გია, ზურა, ნიკუშა, ჯარჯი, დიმა
და სხვები.

პირველი მოქმედება

ჩაბნელებული კაბინეტი.

ოდნავ იკვეთება სილუეტები. კომპიუტერის მაგიდასთან გოგონა ზის, (ეკა) ლაბორანტი და ტექსტს კრეფს. სპეციალურ საწოლზე პაციენტი ქალბატონი წევს, მასთან ახლოს კი მაღალ, სატრიალო სკმზე ექიმი ზის (თიკო, 50 წლამდე, კარგად შემონახული). თიკო სპეციალურ ხელსაწყოს ასრიალებს ავადმყოფის სხეულზე და თან ეკრანს უყურებს.

თიკო – რამდენი წლის ბრძანდებით?

პაციენტი ქალი – რამდენის ვიქნები?

თიკო – არ ვიცი, ქალბატონო.

ეკა – დაბადების თვე და რიცხვი.

პაციენტი ქალი – ორმოცდაშვიდის ვარ... 6 აგვისტო.

თიკო – კისრის არეში გაქვთ ტკივილები?

პაციენტი ქალი – ცოტა.

თიკო – რამდენი ხანია?

პაციენტი ქალი – ორი წელია, თითქმის ყოველდღე.

თიკო – გადატრიალდით და გვერდზე დაწეხით... (ეკას) კაროტიდულ სისტემაში ვლინდება ვასკულური რეზისტელობის მატების ტენდენცია პიმცცცა დეხ-0,93, პი მცა სინ -095.

ეკა – (იმეორებს) ...კარ-ოტიდ-ულ სისტემაში ვლინდება ვასკულური რეზისტელობის მატების ტენდენცია pimccc dex-0,93, pi mcca sin-095.

პაციენტი ქალი – დღე არ არის, რო რამე არ მტკიოდეს, ხან რა – ხან რა. ჩემ ასაკამდე რო მოხვალთ, ღმერთმა თქვენ კარგად გამყოფოთ, მეც 40 წლამდე წამალი არ დამჭირებია.

ქპ – აჰა, ჰა, ჰა, (გადაიხარხარებს).

თიქო – ეკა?!

ქპ – უკაცრავად.

პაციენტი ქალი – რა აცინებს? ისე ჩემი შვილიშვილიც ასე უაზროდ იცინის.

თიქო – ინტრაკრანიულად ზომიერად გადატვირთულია ორივე კავერნოზული სინუსი, მარჯვნივ 18 სმ, და სწორი სინუსი 30 სმ.

ქპ – (ხმამალლა იმეორებს და თან ტექსტს კრეფს) ...ინტრაკრანიულად ზომიერად გადატვირთულია ორივე კავერნოზული სინუსი, მარჯვნივ 18 სმ, და სწორი სინუსი 30 სმ.

(პაციენტი კაცი სიბნელეში კარს შემოადებს).

პაციენტი პაცი – ექიმო, შემოვიდე?

პაციენტი ქალი – აჰ! გახდილი ვარ, სად მოდის?!

თიქო – სად უნდა შემოხვიდეთ?! ვერ ხედავთ, ავადმყოფი მყავს.

პაციენტი პაცი – ვაა?! ამდენი ხანი რით ვერ გასინჯა?! (გაბრაზებული გაიჯახუნებს კარს).

პაციენტი ქალი – დამინახა?

თიქო – არა, ქალბატონო, ნუ ნერვიულობთ.

პაციენტი ქალი – სანერვიულოს მეტი რა მაქვს?!

თიქო – აქ გტკივათ?

პაციენტი ქალი – მგონი კი, ცოტა...

თიქო – მარცხენა, 23, 4, მარჯვენა 22, 1.

ქპ – (იმეორებს) მარცხენა, 23, 4, მარჯვენა 22, 1.

პაციენტი ქალი – გადავრჩები, ექიმო? თუ უკვე გვიან არის?

თიქო (თიკო დუმს, საქმეშია ჩართული).

პაციენტი ქალი – რა, არ გადავრჩები? (ტირილი ეპარება ხმაში).

თიქო – ქალბატონო, დაწყნარდით, რა გაქვთ სატირალი. მე გამოკვლევების პასუხებს ვწერ, მკურნალობას თქვენი ექიმი დაგინიშნავთ. საგანგაშოს აქ ვერაფერს ვერ ვხედავ.

(რეკავს ტელეფონი).

თიქო *(ეკას)* – გუგაა?! უთხარი, რო არ მცალია, ცოტა ხანში გადავურეკავ.

ქპ – ალო, გუგა, შენ ხარ?! დედაშენი დაკავებულია, ცოტა ხანში, მე თვითონ გადავურეკავო..... რაა?! ... გუგა არა ვარო, ქალბატონო თიკო.

თიქო – აბა, ვინ არის? ჰკითხე.

ქპ – ვერ მოვასწრი, დაკიდა.

თიქო – კარგი. გააგრძელე. კვანძის მოცულობა იგივე, არ გაზრდილა.

ქპ – *(იმეორებს)* კვანძის მოცულობა იგივე.

თიქო – კარგი, თავისუფალი ხართ, ქალბატონო. შეგიძლიათ ადგეთ. ისე, წონაში თუ დაიკლებთ, ტკივილებიც ნაკლები გექნებათ.

(პაციენტი წამოდგება და ჩაცმას იწყებს).

პაციენტი ქალი – პასუხს ვერ მეტყვით?

თიქო – რის პასუხს?

პაციენტი – რა მჭირს?

თიქო – თქვენი მკურნალი ექიმი ექოსკოპიის, ანალიზების ყველა პასუხს შეაჯერებს და ის გეტყვით. შემდეგი! შემოდით. თქვენ თავისუფალი ბრძანდებით. ეკა, მომწოდე ჩემი ტელეფონი.

(ეკა მობილურს აწვდის. თიკო იწყებს შემოსული ზარების ნახვას).

პაციენტი ქალი ისევ დგას.

თიქო – თავისუფალი ბრძანდებით.

პაციენტი ქალი – ქალაღდს არ მაძლევთ?

თიქო – რა ქალაღდს?!

პაციენტი ქალი – კაცო, ამდენი ხანი რო მსინჯეთ და წერდით?!

თიქო – სანამ თქვენ ექიმთან მიხვალთ, იქ დაგხვდებათ. ჩვენ გავუზავნით ინტერნეტით.

პაციენტი ქალი – უუჰ?! *(უკმაყოფილო გადის)* არ გვინდოდა ის მთავრობა?!... ესენი ხო აგვაშენებენ, წესიერად პასუხს რო არავინ გაცემს ... *(ბურტყუნ-ბურტყუნით გადის)*.

(შემოდის პაციენტი კაცი).

პაციენტი პაცი – სად დავწვე?

ქპ – აქეთ მობრძანდით. წელს ზემოთ გაიხადეთ.

პაციენტი პაცი – კი ბატონო, რა პრობლემაა?!

თიქო – *(თიკო მობილურზე რეკავს და თან ახალი პაციენტის გასასინჯად ეშვადება)*.

ალო, თქვენ მირეკავდით, დიახ, თიკო ვარ. თქვენ ვინ ბრძანდებთ?.. უკაცრავად... ვერ გიცანით, არა, არც ხმაზე არ მეცნობით. იცით რა, ამდენი დრო არ მაქვს. ან მითხარით, რომელი ხართ, ან ... უკაცრავად, მაგრამ უნდა გავთიშო, პაციენტი მელოდება. რაა?! საბა?!... ვინ საბა?! ... ააა?! საბა! ჩამოხვედი?! როდის ჩამოხვედი?! ... კარგი, რა ვიცი... სალამოს კი, კი მცალია, მეც ძალიან გამიხარდება... რა ვიცი, თუ გინდა, ჩემთან ამოდი სახლში. კი ისევ იქ ვცხოვრობ! კარგი, სალამომდე.

(თიკო ტელეფონს გათიშავს და მაგიდზე დადებს. დუმს).

ქპ – მოხდა რამე?

თიქო – არა, ისეთი არაფერი. უბრალოდ, 30 წლის უნახავი მეგობარი ჩამოვიდა და ...

ქპ – გავაგრძელოთ?

თიქო – მოიცა ერთი წუთით, *(რეკავს ტელეფონზე)* დოლო, აქ ხარ? მოხვედი უკვე?! შეგიძლია შემცვალო? კი ახლავე სასწრაფოდ უნდა გავიქვე. არა, ყველაფერი რიგზეა. კარგი, გელოდები. კი ახლავე.

სიბნელეში ქალის ახალი სილუეტი გამოჩნდება, რომელიც ექიმის სკამზე ჯდება და მაშინვე შეუდგება საქმეს, თიკო ოთახიდან გადის.

ღოღო ექიმი – ასაკი?

პაციენტი პაცი – 71-ის გახლავართ.

ღოღო ექიმი – მითხარით, აბა, რა ჩივილები გაქვთ? რა გაწუხებთ? რამდენი ხანია?

პაციენტი პაცი – საიდან დავიწყო?

ღოღო ექიმი – თავიდან.

პაციენტი პაცი – თავიდან?! თავიდან მეოთხე კლასში ვიყავი, პირველად რო მომცა შეტევა აქ, მაშინ ბრმანაწლავი ეგონათ და სასწრაფოდ გამიკეთეს ოპერაცია, სუ ტყუილად ამომაჭრეს. მერე ისევ რო ამტკივდა, ერთი კაი ექიმი იყო ჩვენ რაიონში, ლოთი, სამსახურიდან გამოგდებული, მაგრამ ისეთ დიაგნოზს სვამდა, ესეც კი ვერ აჯობებდა (კომპიუტერზე)...

* * *

(თიკოს ბინა.

თიკო კარს ალებს და ოთახში შედის. ხელში ბევრი პარკი უჭირავს და თმის ვარცხნილობა ახლი გაკეთებული აქვს).

ბუბა – ნინი, შენ ხარ?!

(მეორე ოთახიდან 26-27 წლის სიმპათიური ბიჭი გამოდის).

თიკო – ნინის ელოდები?

ბუბა – წავიდეს, მაგის კარგიც....

თიკო – რა იყო, კიდეც იჩხუბეთ?!

ბუბა – მე რა ვიჩხუბე?! თვითონ გავარდა. მორჩა რა, ამომივიდა, აქა მყავს, დავაი დაახვიოს.

თიკო – ოჰ, ვითომ ჯერაც არ გიჩხუბიათ?!

ბუბა – შენ რა გჭირს?

თიკო – რა მჭირს?!

ბუბა – რავი თავზე?

თიკო – არაფერი?!

ბუბა – რა არაფერი?!

თიკო – ააა. ხოო?! სალონში ვიყავი.

გუბა – მიდიხარ სადმე?
 თიქო – არა.
 გუბა – აბა, რად გინდოდა?
 თიქო – ჩემთან მოდის სტუმარი.
 გუბა – ვაა, რა თოხლებია?! (გახსნის პარკებს) ვინ სტუმარი?
 თიქო – ჩემი ძველი ნაცნობია, დიდი ხანია, არ მინახავს...
 გუგა, მოაჭერი რაა მაგ ხაჭაპურს, ხელით რატო გლეჯ?!
 გუბა – ოო, მივდივარ რა, მეჩქარება. დიდი ხანი რამდენია?
 თიქო – ალბათ, 30 წელი.
 გუბა – მერე იცნობ?
 თიქო – მგონი კი.
 გუბა – ქალია თუ კაცი?
 თიქო – კაცი.
 გუბა – ეს ნახე, ტოო?! კაი წავედი და წესიერად. შე მაიმუნო?!
 თიქო – გუგა?! შენ თვითონ წესიერად და ძაან არ დააგვიანო.
 გუბა – კაი, ერთი 50 ლარი მომეცი რაა?!
 თიქო – რა ამბავია?!
 გუბა – რა ამბავია და შეყვარებულმა მიმატოვა, რაა, გული არ გადავაცოლო?
 თიქო – რაზე იჩხუბეთ? ისევ იმაზე?
 გუბა – ჰო, აბა, ჩვენ სხვაზე არაფერზე არ ვჩხუბობთ! ტიპი ამის იქით ვერაფერს ვერ ხედავს, ეხლა ხო კარგად არის, მაგისმა საყვარელმა მთავრობამ ხო... „გაულო“ (ჟესტით) მამამისს ბოლომდე, ჯერ სად არიან?! ... აი თავისი ხელფასით ერთხელაც რო ველარ წავა სალონში, მერე აქოს ისევ ეს დამპლები.
 თიქო – იცი რა მიკვირს, გუგა?! შეყვარებულებს პოლიტიკის მეტი სალაპარაკო რო არა გაქვთ და ამაზე რო ჩხუბობთ ყოველდღე...

ბუბა – ო, მაიცა რაა, დღეს ეს უკვე მარტო პოლიტიკა აღარ არის! ადამიანის გაგებაა, „ქოცი“ თუ ხარ, ესე იგი, ბნელი ხარ, აქ ჩალპობა გინდა და მაშინ ნულარ მებლატავები ევროპაზე და თავისუფლებაზე, შევთანხმდეთ, რო ბნელი ხარ!

თიქო – ესეთი რადიკალები როგორ ხართ, ვგიჟდები, შეიძლება ყველაფერს ორ ფერში ხედავდეთ?

ბუბა – აუ, დედაჩემი ხარ, თორე შენნაირი ტიპები კიდე ყველაზე მაგრად არ მევასება და ყველა ქვეშაფსია და სიაფანდი მგონია, „აქ ეცვ არ მოწონთ“ „იქ იცვ მოწონთ“ *(ენის მოჩლექით)* დავაი რაა?! მაგარი ტრუხა ბაზარია, წავედი, წავედი...

თიქო – ო, რა ხარ შენ?!

ბუბა – აჰა, ესეც, ტაქსის ფული ხო მინდა
(საფულედან კიდეც ერთ კუპიურას ამოიღებს).

თიქო – გუგააა?!

ბუბა – კაი, წავედი, გკოცნი.

(გუგა მიდის, თიქო პროდუქტს ალაგებს და ტანსაცმელს იცვლის. კარზე ზარია, თიქო აჩქარდება, სასწრაფოდ ფეხსაცმელებს გამოიცვლის და კარისკენ წავა, ზარს ბრახუნიც მოყვება).

თიქო – ახლავე!

(თიქო კარს აღებს, ოთახში გუგას ასაკის გოგონა შემოდის, შინაურულად მოისვრის ჩანთას).

თიქო – შენ ხარ, ნინი?

ნინი – ხო, როგორ ხართ, თიქო დეიდა?

თიქო – კარგად, შენ?!

ნინი – რავი, ვიჩხუბეთ.

თიქო – ვიცი, მითხრა.

ნინი – ხოო?! სად არის გუგა?!

თიქო – არ ვიცი, ცოტა ხნის წინ წავიდა.

ნინი – თავზე რა გჭირთ?!

თიქო – რა მჭირს?

ნინი – არა, არაფერი, რალაც სხვანაირად მომეჩვენეთ. თავის ოთახში დაველოდები, კარგი?! ხო შეიძლება? *(ამთქნარებს).*

თიქო – კი ბატონო.

(წინი გადის და კარს გაიხურავს. თიქო სარკეში ჩაიხედავს და თმას შეიკრავს. კარზე მოკრძალებული კაკუნია, ჩერდება, თითქოს, არ არის დარწმუნებული, რომ ნამდვილად გაიგონა. კაკუნი ისევ მეორდება. თიქო კარს აღებს. ოთახში მისივე ასაკის მამაკაცი შემოდის, ხელში ვარდების უზარმაზარი თაიგულით).

თიქო – ვაა, საბა?! შემოდი.

საბა – შეიძლება?! ეს შენ!

თიქო – დიდი მაღლობა!

როგორ ხარ? ქუჩაში რო შემხვედროდი, ვერც გიცნობდი.

საბა – მართლა?! მე კიდევ ძალიან ადვილად გიცნობდი, საერთოდ არ ხარ შეცვლილი.

თიქო – ო, კაი ახლა, არ გინდა.

საბა – გეფიცები, თმაც კი ისე გაქვს, როგორც მაშინ ატარებდი.

თიქო – ა, ჰოო, მართალი ხარ, ასე მქონდა სტუდენტობის დროს.

საბა – არ მითხრა, რო ეს ტყემლები შენი გაკეთებულია?!. *(ახლოს მივა და თაროზე შემოლაგებულ ქილებს დააკვირდება).*

თიქო – და ეს მურაბებიც...

საბა – კაი რაა?! მაგას ვერასოდეს წარმოვიდგენდი, შენ და სამზარეულოში ფუსფუსი?!

თიქო – მეც ბევრ რამეს ვერ წარმოვიდგენდი...

საბა – ისე, მართლა ვერ მიცნობდი?! პრინციპში არც თმა მაქვს დიდად გაცვნილი და არც ღიპი არ დამიღია...

თიქო – კი, მაგრამ მაინც ვერ გიცნობდი, ახლაც ვერ გცნობ...

საბა – წავალ მაშინ.

თიქო – ჰა, ჰა, ჰა, კაი ხო, გაგეხუმრე, დაჯექი.

საბა – მოიცა, ჯერ მოვათვალიერო აქაურობა...

თიქო – არაფერი არ არის შეცვლილი, რაც ჩემი მშობლები გარდაიცვალნენ, აქ დავბრუნდი.

საბბ – მე პირველად ვარ შენთან, სახლამდე კი მოვსულვარ ბევრჯერ, მაგრამ სახლში არასოდეს არ... მიშვებდი.

თიქო – მართლა?! ეგ არ მახსოვდა.

საბბ – სამაგიეროდ მე მახსოვს ყველაფერი ძალიან კარგად.

თიქო – მერე კაია, ეგეთი კარგი მეხსილება თუ გაქვს, მაგას რა ჯობია. ჩაი თუ ყავა?

საბბ – ჩაი, თუ შეიძლება. მეხსილების რა მოგახსენო, როცა ოკეანის გაღმა ხარ ათეული წლები და ერთსა და იმავეს იხსენებ, აღარ გავიწყდება.

თიქო – ახლავე, ჩაი და ხაჭაპურიც მაქვს.

საბბ – შენ გამოაცხვე?

თიქო – ოოჰ, ბოდიში... ამჯერად... რა ხაჭაპური გამოვაცხვე?!

საბბ – რა იყო, ამეებს თუ აკეთებ, ხაჭაპური რაღაა?!...

თიქო – რამდენი წელია, რაც წასული ხარ? ალბათ, 25, არა?!

საბბ – 24 წელი, სამი თვე და ერთი კვირა.

თიქო – ჰმ, კარგად დაგითვისია.

საბბ – შენც დიდად არ შეგეშალა?!

თიქო – ხოო.

საბბ – მომიყევი, რას შვებები?

თიქო – ამერიკაში შენ იყავი, მე რა უნდა მოგიყვე.

საბბ – ოო, ამერიკის დედაც.

თიქო – შენ ამბობ, ბიჭო, მაგას?.. ამერიკაზე აბოდებდი.

საბბ – ეეჰ, მაიცა რაა?! ისე, დედას ვფიცავარ, მართლა არა ხარ შეცვლილი. ხო ... ნუ, რა თქმა უნდა, წლები თავისას მიინც შვება, მაგრამ, მე აქ ხალხი ვნახე... რა ჭირთ? მართლა ვერ ვიცანი.

თიქო – მოიცა ერთი, რაო, რა თქვი ამერიკაზე?

საბბ – კი, მართალი ხარ. ნაღდად ვაბოდებდი და რო არ წავსულიყავი, დეპრესიისგან მოვკვდებოდი ნამდვილად.

თიქო – მერე?

საბბ – მერე, ხო გითხარი, ამერიკის დედაც...

თიქო – ეგრე თუა, ამდენი წელი რამ გაგაჩერა?

საბა – რა ვიცი, რა ვიცი?! ... სხვა გზა აღარ მქონდა.

თიქო – კაი რა, მაგას ვერ ვიგებ, რა სხვა გზა, სახლში დაბრუნებას მიზეზი არ სჭირდება.

საბა – კუდამოძუებული ვერ დავბრუნდებოდი უკან. აუ, დაჯექი რაა?! ამდენს რას ჩალიჩობ?

თიქო – კი ახლავე, ჩაი დავასხი და მოვდივარ.

საბა – და თუ შეიძლება, ეს ფანჯარაც მივხუროთ.

თიქო – რატო, გცივა?

საბა – არა, ორპირია.

თიქო – ოჰ, ეს რა მშიშარა გამხდარა?!

საბა – გაარტყი, ნალდად ეგრეა, მართლა მშიშარა გავხდი, ან ყოველთვის მშიშარა ვიყავი და ვფარავდი.

თიქო – ვითომ?! რა ვიცი, კარგად მახსოვს კიკეთში ოთხ „ვერზილას“ რო აუშარდი. მაგრად გადარჩი მაშინ, რო არ გცემეს.

საბა – ოო, კაი რა?! ეტყობა ვიცოდი და ტყუილად ვატრაკებდი. შენ გაწონებდი თავს, ვითომ...

თიქო – თვითკრიტიკულიც გამხდარხარ...

საბა – იცი რაა?! სიფათზე ვერ მცნობ, ვერ მცნობ. ხასიათითაც თუ სხვანაირი გახსოვარ, იქნებ მართლა სხვა ვარ და დროზე წავიდე?

თიქო – ჰა, ჰა, ჰა, კარგი იყო, ჩაგეთვალა.

ძმაო, ეგრეა, წლები გავიდა, ჩვენც ვიცვლებით.

საბა – რა ძმაო?! რის ძმაო?! ძალიან გთხოვ, ძმაოთი აღარ მომმართო.

თიქო – ჰოო, 25 წელია, რაც ამერიკაში ხარ... და მე რაც არ მინახავხარ?

საბა – 24 წელი, სამითვე და ერთი კვირა ვარ ამერიკაში და ჩვენ ერთმანეთი არ გვინახავს 30 წელი და მოიცა... და 2 დღეა.

თიქო – შენა ყველაფერი ასე საათებით და დღეებით გაქვს დათვლილი და დამახსოვრებული?

საბა – აბა?! მეტი რა საქმე მქონდა იქ?

თიქო – და ეს სამი დღე ვითომ რა იყო.

საბა – ოცდაათი წლის და ორი დღის წინ ჩემი დაბადების დღე იყო. ჩვენ ბოლოს ჩემ დაბადების დღეზე შევხვდით, არც ეს არ გახსოვს? რამდენიმე დღის დაცილებულები ვიყავით და შემთხვევით ერთი სასტუმროს ბარში აღმოვჩნდით.

თიქო – კი ეგ მახსოვს. ბარში.

საბა – არა, სასტუმროს ფოიეში.

თიქო – ხო...

საბა – ოღონდ მე ჩემს მომავალ საცოლესთან ერთად ვიყავი რესტორანში, შენ შენს საქმროსთან ერთად ბარში. მე და შენ შემთხვევით შევეჯახეთ სასტუმროს ფოიეში, ტუალეტებთან.

ჯერ დიდხანს ვუყურებდით ერთმანეთს, მერე მაგრად ვიზასავეთ და საერთოდ არ გაგვიცია ერთმანეთისთვის ხმა, ისე უსიტყვოდ დავცილდით. არც ეს არ გახსოვს?

თიქო – მახსოვს...

საბა – კიდევ კარგი, თორე მეც უკვე ეჭვი შემეპარა, სხვასთან ხო არ მოვედი-მეთქი.

თიქო – როგორ მიყვარდი?!

საბა – მართლა?!

თიქო – ოჰ! ვითომ არ იცოდა? გახსოვს, პირველად როგორ შევხვდით ერთმანეთს?

საბა – კი, ჩემთან სახლში, ჩემი ძმაცაცის ნაშა იყავი და იმან ამოგიყვანა.

თიქო – ნაშა არა ისა?!.. გიას ნაშა მე არასოდეს არ ვყოფილვარ.

საბა – ხო, გია ვნახე გუშინ. აუ, რა აჭრილია იმ მთავრობაზე, მაგარი „ქოცია“, არადა, როგორი სხვა ტიპი იყო?!

თიქო – ხოო, ვიცი, მეც ვნახულობ, მოდის ხოლმე ჩემთან-გამოკვლევებზე.

საბა – გუშინაც გავიხსენეთ ის ამბავი, ჩემზე ნაწყენი რომ იყო, შენ რა ძმაცაცი ხარ, ქალი დამაწერეო?!

თიქო – ტყუილია, ჩემსა და გიას შორის არასოდეს არაფერი ყოფილა.

საბა – შენგან შეიძლება არ იყო, მაგრამ იმას მაგრად ევასებოდი.

თიქო – ეგ ეხლა, მე რა შუაში ვარ. შენთან რო მოვედით, მახსოვს, კარი ღია იყო, ზარი არც დაგვირეკავს.

საბა – სულ ეგრე არ იყო?! სანამ ცოლი არ მოვიყვანე ... იმან ჩაკეტა კარი და იქ დაერხა.

თიქო – იმას რატო დაერხა?

საბა – აბა, ჩემი ჩაკეტვა შეიძლებოდა?! იმიტომაც დავახვიე... მერე, მერე მოყვევი, მეც ყველაფერი კარგად მახსოვს.

თიქო – მაშინ რას მაყოლებ?

საბა – არა, შენ თუ გახსოვს დეტალები, ის მაინტერესებს...

თიქო – ვაგრძელებ. შემოვედი, ბევრი ხალხი დაბორიალობდა, არავის არ ვიცნობდი, შენ იჯექი ტახტზე, გიტარით ხელში. უკრავდი „ბიტლებს“ და ხმადაბლა ლილინებდი.

საბა – აბა, რას?

თიქო – „Yesterday“.

საბა – ყოჩაღ!

თიქო – მე შენ პირდაპირ ჩამოვჯექი სავარძელში, შენ თავი არ აგინწევია.

საბა – ფერადი ბრჭყვიალა კოლგოტკები გეცვა, რატომღაც...

თიქო – რა რატომღაც?!... მოდაში იყო მაშინ... ე. ი. მიყურებდი.

საბა – რა თქმა უნდა, კარიდანვე დაგინახე, როგორც კი შემოხვედით.

თიქო – მოგეწონე?

საბა – კი, აბა?! თავიც იმიტომ ჩავექინდრე, რო არ გავყიდულიყავი.

თიქო – ...სიმღერა დაამთავრე და ამომხედე.

საბა – შენც ხო მოგეწონე?! არ გინდა ახლა...

თიქო – არა.

საბა – რა, არ მოგეწონე? მაგ ღროს ქალები ეცემოდნენ ჩემზე.

თიქო – არა, არ მომწონებიხარ..... შემიყვარდი.

საბა – ოოოო.....მაიცა რაა?!

თიქო – ჰოო, ჰოო...

საბა – როგორ, ეგრევე?!

თიქო – კი, იმ წუთიდან, პირველივე დანახვაზე.

საბა – ე. ი. „ერთი ნახვით შეყვარება!“ აქ ამბები გასკდება?!

მერე, მერე? არც შენ უჩივი თურმე მესხიერებას?!

თიქო – მერე მთელი საღამო რასაც მღეროდი, სულ მე მიმღეროდი.

საბა – რეპერტუარი?

თიქო – ძირითადი ამბიდან ნუ გადაგყავართ, თუ შეიძლება.

საბა – მართალი ხარ, გავაგძელოთ.

თიქო – მერე გიამ, – სახლში მაგვიანდებაო და მე და გია წავედით.

საბა – მაგ დამპალმა მოწვა, რო ჩვენ შორის რაღაც ძაფები გაიბა და მაგიტომ თქვა მაგვინდებაო, შენი მოტენვა უნდოდა.

თიქო – შეიძლება. მაშინ არც მობილურები იყო, არც შენ გიკითხავს ჩემთვის ტელეფონი.

საბა – როგორ უნდა მეკითხა, ძმაკაცის...

თიქო – ვაგრძელებ! მოკლედ სახლში წამოვედი და ავად გავხდი ისე, რომ მეორე დღეს ინსტიტუტშიც ვერ წავედი. ლოგინიდან ვერ ავდექი, ვერც მესამე დღეს.

საბა – ხოო?! ეგ არ ვიცოდი.

თიქო – ოღონდ ავად მართლა კი არ გავხდი, სიყვარულისგან, ლოგინად ჩავვარდი, მართლა, მართლა...

საბა – აუუჰ!!!

თიქო – „ფეხზე წამოდგომა როგორც კი შევძელი“, ინსტიტუტში მივედი, შესასვლელთან ჩემი ჯგუფელი შემხვდა და მეუბნება, ეს დღეები რო არ დადიოდი, ვიღაც გკითხულობდაო.

ვინ-მეთქი? უი, ეს იყო, ახლაც აქეთ მოდისო. მოვტრიალდი და შენ დაგინახე, მორბოდი, და მეც გამოვიქეცი... შენ უცებ ხელი დამავლე და მალლა ამიტაცე...

საბა – შენც ეგრევე მთელი ძალით შემომხვიე კისერზე ხელელები.

თიქო – მოკლედ, ყველანაირი შესავლის გარეშე გავხდით შეყვარებულები.

საბა – მერე სულ ერთად ვიყავით... რამდენს დავდიოდით ფეხით, გახსოვს?

თიქო – ყველაფერი მახსოვს.

საბა – მართლა?! ყველაფერი ასე დაწვრილებით გახსოვს?

თიქო – კი, ყველაფერი დაწვრილებით მახსოვს, მაგრამ ახლა ამას რა მნიშვნელობა აქვს?.. ოცდაათი წლის წინ ის კარი გამოვხურე, სადაც ეს ამბავი ხდებოდა და გასაღებიც წყალში გადავავადე, რომ აღარასოდეს მეცადა მისი გაღება.

საბა – მე კი პირიქით....

თიქო – ანუ?! პირიქით რა?

საბა – მთელი ეს წლები ვერ ამოგიგდე თავიდან, ვერაფრით... ეხლა ამას უკვე არანაირი მნიშვნელობა არა აქვს, როგორც ამბობენ, ერთსა და იმავე მდინარეში ორჯერ ვერ შედიანო...

თიქო – რას ვიზამთ, ცხოვრებაა ასეთი. ხო ხედავ, ამ ისტორიასაც, როგორც ფილმში ნანახ ლამაზ ამბავს, ისე ვყვები. თითქოს, მე არანაირ კავშირში არ ვიყო.

საბა – ხო გასაგებია, არადა, ხო შეიძლებოდა რო ერთად ვყოფილიყავით?!

თიქო – ეტყობა, არ შეიძლებოდა...

საბა – შეიძლებოდა! ის შენი საშინელი დაქალი რომ არ გამოჩენილიყო.

თიქო – ვინ ჩემი დაქალი?

საბა – ის, ვინც გამომიგზავნე.

თიქო – მე გამოგიგზავნე?

საბა – ხო, ახლაც მაურიანებს მაგ გოგოს გახსენებაზე.
თიქო – მოიცა, მე ვინ გამოგიგზავნე?
საბა – რა ერქვა? ლიზი.
თიქო – ლიზი? მე გამოგიგზავნე?! რა სისულელეა?!
(ოთახის კარი იღება და ნინი შემოდის).
ნინი – გამარჯობათ.
საბა – გამარჯობა.
თიქო – გაიცანი. ეს ნინია, ეს ჩემი ძველი მეგობარია. საბა...
ნინი – სასიამოვნოა.
საბა – ჩემთვისაც, მე წავალ, კაი?! რაღაც ძალიან გამი-
გრძელდა. უხ, რა დრო გასულა?!
ნინი – მე ხომ არ შეგიშალეთ ხელი?
საბა – არა, არა.
თიქო – როდის მიემგზავრები?
საბა – ზეგ.
თიქო – კარგი, აბა კეთილ მგზავრობას გისურვებ.
საბა – წასვლამდე კიდევ მინდოდა მენახე.
თიქო – მეც.
საბა – მაშინ, ხვალ დაგირეკავ და სადმე ერთად ვივანშმოთ.
თიქო – კარგი.
საბა – აბა, ხვალამდე.
თიქო – კარგად.
საბა – კარგად.
ნინი – ნახვამდის *(ნინი იწყებს ტირილს).*
თიქო – რა გჭირს, ნინი?
(ნინი ტირილს უმატებს).
თიქო – ნინი, ძალიან გთხოვ, რაა?! რა მოგივიდა, ასე გაწ-
ყენინა ამ საზიზღარმა გუგამ?!
ნინი – მეტი აღარ შემიძლია, დამალა ამ გაუთავებელმა
ჩხუბებმა და კამათმა. მაგან ვერ გაიგო, რო მე ... მე მყავს მსო-
ფლიოში ყველაზე კარგი დედა. მის მშობლებს არ უნდოდათ, რო
... ესწავლა. სახლიდან მაინც წავიდა, ჩააბარა უნივერსიტეტში.

მშობლებს საშუალება არ ჰქონდათ, მისი სტუდენტობის პერიოდი რო დაეფინანსებინათ. მაყვალს და სოკოს აგროვებდა ტყეში, ყიდდა და სტუდენტობა ასე გაატარა. მერე გათხოვდა მამარყვზე, სამი შვილი გააჩინა. მე უმცროსი ვარ, შვილების გაზრდის პარალელურად ორ სკოლაში ასწავლიდა. მე რომ გაეჩნდი, იმ წელს გახდა სკოლის დირექტორი და 25 წელი მუშაობდა. 45 წლის ასაკში ისწავლა ხალხურ ინსტრუმენტებზე დაკვრა, ჩემი ოცნება იყო და მშობლებს საშუალება არ ჰქონდათ. 55 წლის ასაკში ისწავლა მანქანის მართვა. და ახლა ინგლისურსაც სწავლობს და ლაგოდეხიდან თბილისში კვირაში ორჯერ დადის ენის კურსებზე, 150 კილომეტრია, თან ორ სკოლაში ასწავლის. ხო, კიდევ სამივე შვილს უმაღლესი განათლება მოგვცა და ერთხელაც არ მიგრძნია, რომ „სოფლელი“ ვარ, სანამ გუგა არ შემეცვარდა. სუ სოფლელს და ქაჯს მეძახისსსს... (ტირის გულამომჯდარი).

თიქო – უხ, ეს დებილი გუგა, ხო იცი, რო გულით არ არის ცუდი ბიჭი. მეც ისეთ რამეებს მეუბნება ხანდახან, მოეთრეს ერთი სახლში?!...

ნინი – არა, ეგ არ არის მთავარი, მთავარი ის არის, რომ დედაჩემს, აი, ასეთ დედაჩემს, უთხრეს, რო „ჩასარეცხი“ ხარო და ყველანაირი მადლობის გარეშე გამოაპანდურეს სკოლიდან, იმ სკოლიდან, რომელსაც თავისი შვილებივით გადაყვა. და ახლა მეუბნება გუგა, რო მე თურმე ის ხალხი უნდა მიყვარდეს, თუ არადა, ქაჯი ვარრრრ (უფრო მაგრად ტირის).

თიქო – ვაიმე, რა ვუყო ახლა ამ ბავშვს. მოიცა, წყალს დაგაღვინებ.

(თიქო გარბის და წყალი მოაქვს, ნინი სვამს და ცოტა მშვიდდება).

ნინი – მაგრამ მთავარი არც ეგ არი.

თიქო – აბა, რა არის? ახლა გადავირევი მართლა...

ნინი – მაპატიეთ, მეგონა გუგა მოვიდა და კარი ოდნავ შევადე, მერე კი ცნობისმოყვარეობამ მძლია და ყველაფერი

მესმოდა, რასაც თქვენ და ის კაცი ლაპარაკობდით, მაპატიეთ, მაგრამ ყური მოვკარი და მერე ისეთ საოცრებებს ყვებოდით... არ მინდა, არ მინდა, არ მინდა!! რო მე და გუგაც 30 წლის მერე შევხვდეთ ასე ერთმანეთს და ასე ვიხსენებდეთ, როგორ გვიყვარდა ერთმანეთი. არ მინდაააა... (ტირის).

თიქო – ჰო, კარგი, დამწვიდდი, ყველაფერი კარგად იქნება, ყველაფერი.

(თიქო ნინის ჩაეხუტება, ნინი ისევ აგრძელებს ტირილს).

პირველი მოქმედების დასასრული

მეორე მოქმედება

(მაგიდა გაშლილია ოც კაცზე.

სუფრის თავში ზის საბა და საათზე იყურება.

შემოდის თიკო).

თიკო – უკაცრავად, ცოტა დამაგვიანდა, მაგრამ სანამ ჩემი შემცველი არ მოვიდა, ვერ დავტოვებდი ავადმყოფებს.

საბა – მოდი, მოდი, სად დაჯდები, სად გირჩევნია?

თიკო – რა ხდება?... ეს ამხელა სუფრა?!...

საბა – არაფერი ისეთი, ხვალ მივემგზავრები და მინდოდა ყველა, ვინც მენატრებოდა, ერთად შემეყარეთ. ჩემი დაბადების დღე სამშობლოში მინდოდა აღმენიშნა, მაგრამ ზოგს მაშინ არ ეცალა, ზოგს ... მოკლედ 50 წელი ძალიან ბევრია არა? თუ რა ვიცი...

თიკო – უი, ჰო, დაბადების დღე არ მახსოვდა, მაპატიე.

საბა – კაი, რა სისულელეა, რა დაბადების დღე, ეს უბრალოდ მიზეზია.

თიკო – მაშინ მე ყველაზე ადრე მოვსულვარ?!...

საბა – ისინი მოგვიანებით მოვლენ. შენთან ცოტა ხანს მართო მინდოდა ყოფნა.

თიკო – აა?!

საბა – არ გშია? რა კარგად გამოიყურები.

თიკო – არა ჯერ, გმადლობ.

საბა – რალაც დაგვრჩია იმ დღეს, მგონი, სათქმელი, რალაც ვერ გავარკვეით, არა?

თიქო – უი ხო?!.. რა შენი დაქალიო?

საბა – მართლა არ გახსოვს?

თიქო – რა უნდა მახსოვდეს?

საბა – რა ვიცი, თითქოს ყველაფერი დეტალებში გაიხსენე გუშინ და რაღა ეს?...

თიქო – მართლა ვერ ვხვდები, რაზე მელაპარაკები. ისე, მეც მაინტერესებს, თქვი და შეიძლება გამახსენდეს.

საბა – მოკლედ, ცოტა ხნით ადრე, სანამ დავცილდებოდი, არ გახსოვს კამერა რო დავითრიე და ვითომ ფილმს რო ვიღებდი, კასტინგები და მთელი ამბები?...

თიქო – კი მახსოვს, ოღონდ, ეგ ცოტა ადრე არ იყო?

საბა – ხო, მართალი ხარ. მოკლედ, მაგ დროს ეს გოგოები ხო გახსოვს?! რა ამბავი იყო?! თურმე, ყველას უნდოდა კინოში გადაღება, ისე მე მაინც მივქარე რო ეს გზა არ ავირჩიე... ეგ სხვა თემაა, ამ პერიოდში დიდი შემოსევა მქონდა ქალების.

თიქო – მახსოვს, მახსოვს.

საბა – ანუ შენც იცოდი? მე მეგონა, რომ საკაიფოდ ვასაიდუმლოვებდი.

თიქო – არა, ვხვდებოდი ყველაფერს. თანაც, ერთხელ გაუფრთხილებლად მოვედი შენთან და კარი დაკეტილი დამხვდა, არადა ვიცოდი, რომ სახლში იყავი.

საბა – მართლა?! მეგონა, რო ვერაფერს ვერ მიხვდი.

თიქო – ნატა რო მოვიდა პირველად გადაღებაზე, ისეთი ლამაზი იყო, მაშინვე გამიელვა თავში, რო შენც მოგეწონებოდა, მოკლედ, ვიეჭვიანე და თურმე არც უსაფუძვლოდ.

საბა – უსაფუძვლოდ...

თიქო – როგორ?!

საბა – გეფიცები. საერთოდ არ მომწონებია, თანაც შენ იმ დროს ისე მიყვარდი...

თიქო – როგორ?! ფაქტი სახეზეა, ცოლად მოიყვანე.

საბა – კი, მაგრამ ეგ მერე მოხდა, ჩვენ რო დავცილდით.

თიქო – ხო, მაგრამ მე მაინც მართალი გამოვდივარ.

საბბ – არა, გაიგე რაა, მაგ პერიოდში თავში ამივარდა და იმ დებილ გოგოებსაც, ეტყობა, ფელინი ვეგონე და მეც, მოკლედ ...

თიქო – კარგი, ეს თუ არაფერ შუაშია, გააგრძელე...

საბბ – შუაში კი არ არის, უბრალოდ, იმიტომ გიყვები, რო ერთ დილასაც კარზე ზარია, რაც იმას ნიშნავდა, რომ ახლობელი ადამიანი არ იყო, რადგან ყველამ კარგად იცოდით, რო ჩემი სახლის კარი არ იკეტებოდა და მარტო მიწოლა იყო საჭირო. მოკლედ, ვდგები, ვაღებ კარს ნახევრად მძინარე და, – შემოდით-მეთქი, მგონია, იმ სასტავიდან არის ერთ-ერთი ისეც.

თიქო – როგორ?! ესე გადგებოდნენ?

საბბ – კი, შენ თავს ვფიცავარ.

თიქო – მერე?

საბბ – მერე მე აბაზანაში შევედი, რო გამოვფხიზლებულეყავი. ვბრუნდები და ვხედავ, სკამზე ზის ვილაც დიდცხვირა „მიგერა“, რომელსაც ნაღდად პირველად ვხედავ. თან ნერვიულად სიგარეტს ეწევა, ცოტა დავიბენი. ჩვენ ერთმანეთს ვიცნობთ-მეთქი? – ვეკითხები.

თიქო – კაი რაა?!

საბბ – მე არ მიცნობთ, მაგრამ თქვენ სამაგიეროდ ძალიან კარგად გიცნობთო. აბა, რაშია საქმე-მეთქი? თან დავიძაბე, იმიტომ რო აზრზე ვერ მოვდივარ. მოკლედო, თიკო ჩემი ყველაზე ახლო მეგობარიაო, და მის მომავლს ჩემთვის ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვსო. მერე, ჩემგან რა გინდათ-მეთქი?! მოკლედ, ძალიან კარგ ბიჭს უყვარს და თუ მასზე სერიოზულად არ ფიქრობთ, თავი დაანებეთო, რომ იმ კარგ ბიჭზე გათხოვდესო. თიკომ იცის-მეთქი, აქ რო ხართ? კიო, ის ვერ გეუბნება და მე გამომგზავნაო. იცი, რა დამემართა იმ წუთას?.. ამას ვერ აგისხნი ახლა.

თიქო – მერე? მერე?!

საბბ – ჩემგან რას ითხოვთ-მეთქი? ან ცოლად მოიყვანე და ან შეეშვიო. კარგი, რახან ის ვერ მეუბნება, შეშვებული ვარ-მეთქი. ესე იგი, სერიოზულად არც ფიქრობდით არასდროს,

რახან ასე უცებ გადაწყვიტეთ?! რა თქმა უნდა-მეთქი. არც არ-ასოდეს მიფიქრია. მოკლედ, წავიდა ... და მე რა დამემართა?.. შენი დანახვა აღარ მინდოდა, უცებ დამენგრა ყველაფრი. ყვე-ლასგან განსხვავებული, რალაც სხვანაირი გოგო იყავი ჩემთვის, ამოვარდნილი ამ რეალობიდან, და უცებ, სოფლელი შემტენი ნაშის პრიმიტიული სვლა.

თიქო – ჰმ, და რატომ უთხარი, რო შემეშვებოდი და ჩემზე სერიოზულადაც არასოდეს არ გიფიქრია?

საბბ – აბა, რა უნდა მეთქვა?! ასეთ შეკითხვაზე სხვა რანაი-რი პასუხი უნდა გამეცა?

თიქო – ხოო, ახლა თითქოს მეც გამახსენდა, ოღონდ, ეს წინაპირობა აღარ მახსოვს. მე მითხრა, ვიცნობდი და შემხვდაო, თუ რალაც ამდაგვარი, მაგრამ ის კი მახსოვს, რაც მითხრა, მაგ საბბას ფეხებზე კიდიხარ და მაგრად დაგცინაო.

საბბ – და შენც, რა თქმა უნდა, დაიჯერე, არა? ჩემსავით, ჩემი დანახვაც აღარ გინდოდა, არა?

თიქო – ისეთი გულნატკენი და შეურაცხყოფილი ვიყავი, რა გასაკვირია... ეს არც ისე იოლი იყო, მაგრამ, ახლა ამას უკვე მნიშვნელობა აღარ აქვს.

საბბ – შენ იმ საშინელ გოგოსთან ახლაც მეგობრობ?

თიქო – აბა?! ლიზი ჩემი ბავშვობის მეგობარია.

საბბ – ამის მერეც იმეგობრებ?! ვერ ხვდები, რო ყველაფრის მიზეზი ის იყო, რო ჩვენ ერთად არა ვართ, რო....

თიქო – ეტყობა, ისე ძლიერად არ გვიყვარდა ერთმანეთი.

საბბ – არა, მე ეს არ მეჩება. შენი არ ვიცი. მე ეს არ მეჩება! მე შენსავით არავინ არ მყვარებია, შენსავით კი არა, მივხვდი რომ მეტი არც მყვარებია არავინ.

თიქო – ჰა, ჰა, ჰა. კარგი ჰოო, ჰა, ჰა, ჰა.

საბბ – რა გაცინებს?

თიქო – რა ვიცი, მეცინება.

საბბ – მე არ მეცინება, მე მტკივა ეს ამბავი, თან ძალიან. შენ ეტყობა ჩემგან განსხვავებით უფრო მყარი მასალისგან ხარ შექმნილი, მყარი უჯრედებისგან და იმიტომ არ გტკივა.

თიქო – არა, საბა, მე ის უჯრედები საერთოდ აღარ მაქვს... ის უჯრედები მკვდარია... გაქრა.

საბა – აზრზე ხარ, ტიპმა რა გვიქნა?

თიქო – ვინ ტიპმა?

საბა – შენმა მეგობარმა. ლიზი თუ ვილაც, ფუ მაგის. საით არის? „ქოცია“ თუ „ნაცი“.

თიქო – იცი რაა? მის საქციელსაც აქვს ახსნა. ის ბიჭი მისი ჯგუფი იყო, კარგად იცნობდა, თვლიდა, რომ წესიერ, ერთგულ ადამიანს ვკარგავდი ვილაც არასერიოზულის გამო და...

საბა – რა ტიპი ხარ, ტოო?!... მეგონა ამ ამბავს რო გაიგებდი, აქედან პირდაპირ იმ გრძელცხვირას მოსაკლავად წახვიდოდი.

თიქო – ვიცნობ რაა, მართალია, ცოტა გრძელი ცხვირი აქვს და ახლაც ყველაფერში ყოფს, მაგრამ ბოროტი არ არის... მგონი.

საბა – არა, ბოროტია! მე მაგან ცხოვრება დამინგრია, ეხლაც მეშინია, მაგის სახეს რო წარმოვიდგენ. ხო გითხარი, კომპარად მახსოვს, ფუუუ...

თიქო – ეგონა, კარგს აკეთებდა.

საბა – იცი რაა?! ამას სიტყვებით ვერ გადმოგცემ, მაგრამ ძალიან კარგად მიხვდა, როგორ გამცირებდა იმ დროს, როგორ შემაზიზლა შენი თავი იმ წუთიდან. რას ნიშნავს თუ შენ არა, მაშინ ის?! შენ მიმართ უცებ ერთბაშად დავკარგე პატივისცემა და ამას მშვენივრად ხედავდა, ამას ვერც მოყვები, მაგრამ, განა რამე ღირს იმად, რომ შენი მეგობარი ასე დაამცირო, ეს არის?!... და შენ დღესაც მეგობრობ არა...

თიქო – მეც პრინციპში იგივე მითხრა შენზე.

საბა – და მერე, რას მიაღწია ამით? ბედნიერია თვითონ? ასეთი ადამიანები არ შეიძლება, რო ბედნიერები იყვნენ, მაგან...

თიქო – კაი ჰოო... დაივიწყე, მოდი, ერთი ჭიქა დამისხი.

საბა – ახლავე. *(შამპანურს ასხამს ჭიქებში)* მერე ჩვენ ერთმანეთს შევხვდით რამდენიმე დღის შემდეგ, ერთმანეთზე დაბოლმილები და განაწყენებულები და ორივემ უფრო დავიჯერეთ ეს სიმართლე, ასე არ იყო?

თიქო – კი, მე ნამდვილად დავიჯერე...

საბა –და მას მერე დახურე ხო ის კარიც? გასაღებიც სა-
დღაც მოვისროლეო?

თიქო – კარგი რაა, რაღა დროს ეს ეგ არი?! ოცდაათი წე-
ლია არ მინახავხარ.

საბა – მე 30 წელია ეს ამბავი მაწუხებს, შენგან განხვავე-
ბით, იმიტომ რომ მთელი ეს წლები... მერე რაა, რო შორს ვიყა-
ვი. ყველაფერი ვიცი შენზე, ყოველი ნაბიჯი, რა გადაგხდა, რითი
ცხოვრობდი. და საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ ეს ყველაფერი
მანე იყო, რომელშიც ორივე გავებით.

თიქო – დიდი დრო გავიდა, მეც თითქმის ყველაფერი
მანსოვს, მაგრამ უფრო კარგი. ცუდს ვივიწყებ ხოლმე...

საბა – როგორ ახერხებ?

თიქო – რა ვიცი, თავისთავად ხდება.

საბა – ბედნიერი ხარ შენ ქმართან?

თიქო – ააა?!. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენ გვესმის ერთმანე-
თის, გვჯერა, პატივს ვცემთ, ვუფრთხილდებით და იცი რაა..
საერთოდ შეიძლება ვცდები, მაგრამ მგონია, რომ სიყვარული
გაფრთხილებაა პირველ რიგში.

საბა – მე არა ვარ ბედნიერი. 25 წელია არ ჩამოვსულვარ
და ის მაინც მელოდება, მელოდება, პრინციპში, ისევ ცოლ-ქმარი
გვექვია. არც გათხოვდა, არ არავინ გაიჩინა. ყოველდღე ერთ-
მანეთს ველაპარაკებით სკაიპში, ამ სკაიპში ბერდება, ბერდება
თანდათან... და იმდენსაც ვერ ხვდება, რო გამორთოს მაინც ეკ-
რანი, რომ ვერ ვხედავდე.

თიქო – არადა, რა ლამაზი გოგო იყო, ძალიან არის შეცვლი-
ლი. ამასწინათ იყო მოსული კლინიკაში და ვერ ვიცანი.

საბა – შენ კიდე რა ვერავის ვერ ცნობ?

თიქო – აჰა, ჰა, ჰა.

საბა – 10 დღით ჩამოვედი და მალიზიანებს უკვე. ერთი
სული მაქვს როდის წავალ.

თიქო – კაი, შენც რა უმადური ხარ, გადაგყვა თან, ასეთი შვილები გაგიზარდა.

საბა – ეგ კი. ბიჭები მაგარი მყავს, მაგრამ... მარტო ეგ არ ყოფილა საკმარისი...

თიქო – არ მოვა?.. ნატა?

საბა – არა, მე ვუთხარი, მარტო ჩემი ძმაკაცები იქნებიან-მეთქი.

თიქო – მერე მე?

საბა – შენც ძმაკაცი ხარ, აბა ვინა ხარ? მაღიზიანებს, მაგიტომაც გადავიხვეწე. ვითომ ოჯახი არ დავანგრიე, მაგრამ ..ოჯახი“ ქვია ამას?

თიქო – კაი, რას აკეთებს ასეთ გასაღიზიანებელს?

საბა – არაფერს, ტო?.. არაფერს, მაგრამ მე მაღიზიანებს. ყველაფერი მაღიზიანებს, რო აუთოვებს, აი მაუსს რო ატრი-ალებს, იმაზეც კი ვლიზიანდები.

თიქო – ეე? ეგრე არ შეიძლება.

საბა – ვიცი, ამიტომაც წავალ ხვალ და ...

თიქო – კიდევ 25 წელი აღარ ჩამოხვალ?

საბა – შენთვის რა მნიშვნელობა აქვს?!... უკვე ნებისმიერ დროს შემიძლია ჩამოსვლა. 18 წელი მართლა მოქალაქეობას ველოდებოდი. ახლა პასპორტიც მაქვს და ფინანსურადაც... სა-ბედნიეროდ *(ჩუმდება)*.

თიქო – გაგიჭირდა?

საბა – ძალიან. პიცას დავატარებდი, მერე აუზებს ვრეცხავდი, ბუჩქებს ვკრეჭდი. აი, ნახე ეს შრამი, კინალამ თითები წავიცალე.

თიქო – კინალამ არ ითვლება.

საბა – თიკო.

თიქო – რაა?!

საბა – ...ხო კაი, არაფერი....

თიქო – შენ ჩამოსვლას გაუმარჯოს!

საბა – გაუმარჯოს! და იცოდე, მიუხედავად ყველაფრისა, ჩემთვის უახლოესი ადამიანი ხარ. ნეტავი, მაშინაც ასეთი პოლი-

ტიკურად ანგაჟირებულები ყოფილიყვნენ ყველანი, როგორებიც ახლა არიან. მაშინ ამდენი დრო აღარ ექნებოდათ, რომ სხვის ცხოვრებაში ექექათ თავიანთი გრძელი ცხვირებით.

თიქო – კაი ხოო, დაივიწყე.

საბა – რა ტიპი ხარ, ტოო, ეგეთი ხარ, რაა?! ახლაც ვისაც შევხვდი, ან აქეთ არიან, ან იქით, ან „ქოცები“ არიან, ან „ნაცები“. შენ ახლაც შენი პარტია გაქვს. მომეცი ხელი.

თიქო – რა ვქნა, ეგეთი ვარ... *(ხელს გაუწვდის, საბა მის ხელს ხელებშუა მოიქცევს.)*

საბა – იცი რა, როცა ადამიანი ხვდება, რო ვერ იპოვა თავისი მეორე ნახევარი და ისე იცხოვრა, გულდაწყვეტილია, რა თქმა უნდა. მაგრამ როცა ზუსტად იცის, რო მისი მეორე ნახევარი ნამდვილად არსებობს, რომელიც უყვარდა და რომელსაც უყვარდა და...

(დარბაზში შემოდის გია) ეს ჩემისა კიდე რა სუ უდროო დროს უნდა მოდიოდეს მთელი ცხოვრება..

ბია – ეე, ამათ უყურე, რაა?! თქვენ რა, ძველი ამბავი ხო არ გაიხსენეთ? რა ხელებჩაკიდებულები ზიხართ აქ?

საბა – აუ, როგორ გამიტეხე...

ბია – აბაროტს გიღებ, აბაროტს. როგორ ხარ, თიკო, ჩემო საყვარელო. რაო, ეს დებილი ისევ სიყვარულს გეფიცება?

საბა – ვეფიცები, ხო, ვეფიცები.

ბია – ვაი შენს პარტონს. იცი, რა ქმარი ყავს? შენნაირი უსაქმური კი არ არის. სასწაული ვინმეა, არ გააცანი? ჩვენიანი, ნაღდი!

საბა – ე. ი. „ქოცი“ ყოფილა? გამოვიცანი.

ბია – ბიჭო, რა გამოცნობა უნდა? მაგ გამოსირებულ „ნაცებს“ ყველას სიფათებზე ეტყობათ.

საბა – მე ვერ ვარჩევ.

ბია – აი მოვლენ ახლა შენი დებილი კლასელები და დიდი ფიქრი არ დაგჭირდება. გააცანი შენი ქმარი?

თიქო – არა, ჩემთან კი იყო გუშინ სატუმრად, მაგრამ ლადო სახლში არ იყო.

საბბ – კიდევ კაი, არ იყო.

ბიბ – ოჰ! თორემ, ვითომ რაა, რას იმუქრები? რა ჩემ ფეხებს იზავდი.

საბბ – არაფერი, უბრალოდ ამდენს ველარ ვილაპარაკებდით.

ბიბ – ბიჭო, სად არიან შენი „ნაცისტი“ ძმაკაცები?

საბბ – მოვლენ, რაა...

ბიბ – უჰ, მაგათ დედებს?!....

საბბ – არ გინდა ახლა, ჩემთვის ყველა ერთნაირად საყვარლები ხართ, „ქოცი“-„ნაცი“ არ გამაგონოთ დღეს ამ სუფრაზე, გასაგებია? შენც ხო დარჩები ბოლომდე?

თიქო – რავი, ვნახოთ...

საბბ – რატო, შენი ქმარი გაახურებს, თუ რამე საქმე გაქვს?

თიქო – არა, ეგ არ არსებობს, საერთოდ არ არის ეჭვიანი.

საბბ – ხოდა, ძანაც კაი, აქ ახლა ისეთი მომღერალი ბიჭები მოვლენ, წესით, არ უნდა მოგწყინდეს. აი, მგონი, მოვიდნენ.

(საბბ გადის. სუფრასთან გია და თიკო რჩებიან).

ბიბ – აქეთ რო მოვდიოდი, შენი ბიჭი შემხვდა, ვილაც ლამაზ გოგოსთან ერთად.

თიქო – წითელი ლაბადით?

ბიბ – ჰოო.

თიქო – უი, კიდევ კარგი.

ბიბ – რა ხდება?

თიქო – არა, ისეთი არაფერი. გია, ვგიჟდები, რა შვილიშვილი გყავს?

ბიბ – ნახე ხოო?! ფეისბუკში?!

თიქო – აბა, სხვაგან სად ვნახავდი?!

ბიბ – ასეა... იზრდებიან ჩვენი შვილები და შვილიშვილები ვირტუალურ სამყაროში.

თიქო – აბა?!

ბიბ – აუ, ეგ მაგიუებს, მაგათი მომავლისთვის ბოლომდე შევაკვდები ამ ნაბიჭვრებს, თორე მე ჩემი ცხოვრება გავიარე. რაო, რა თქვა ამ დებილმა?

თიქო – ისეთი არაფერი.

ბია – რაც ჩამოვიდა, შენზე მელაპარაკება. შევხვდე? არ შევხვდე? წაილო ტვინი. მეთქი, შეხვდი შეჩემა, რა იყო?!.. მე მივეცი შენი ტელეფონი. იქ არის ჩარჩენილი.. უუუ... შეცვლილია არა?

თიქო – რა ვიცი ...

ბია – რა, ვერ ხედავ? რალაც კატოკგადავლილივით არის. ისე, ალბათ, ჩვენც ეგეთები ვჩანვართ შორიდან.

თიქო – მე, მართალი გითხრა, ვერ ვიცანი.

ბია – რას ქვია, ვერ იცანი?

თიქო – აი, ეგრე რაა, ვიცი, რო ის არის, ყველაფერი მახსოვს, გუშინაც ვილაპარაკეთ, დღესაც, მაგრამ ვერ ვიცანი.

ბია – რა პონტში, ტოო?! არადა, ვაბშე არ არის შეცვლილი. არც თმა აქვს გაცვენილი, არც ღიპი არ დაუდია, ეხლა შენ ბევრს ნუ ახურებ ჩემ ძმაკაცზე. მე თუ მკითხავ, ისევ ისეთი „სიმპატიჩინა“, თუ როგორ ეძახდა, ქურთის ქალი რო იყო დამლაგებელი კორტებზე? გახსოვს? „იმპორტნი ბიჭი!“

თიქო – ხო, მახსოვს, ყველაფერი მახსოვს, მაგრამ ვერ ვიცანი, ხმაზეც კი ვერ ვცნობ.

ბია – შენ ცოტა ალაოთ ხო არა ხარ, თიკუს? აუუუუ. ჰა. ჰა, ჰა.

აუ, ეს რა სასტავი იჩითება?!. ნახე, ნახე, ვინ დაუპატიჟებია. აქ ამბავი ატყდება?!...

დარბაზი უცებ ივსება საბას ასაკის მამაკაცებით. ერთმანეთს ესალმებიან, საბას ეხვევიან და მაგიდასთან სხდებიან, ხმაურობენ.

საბა ჭიქაზე დანას აწკარუნებს, რომ სუფრის წევრების ყურადღება მიიპყროს:

საბა – ერთი წუთით! ერთი წუთით. ერთი, ორი, სამი, ოთხი, ყველანი ვართ? კი ოც კაცზეა შეკვეთილი და ოცნი ვართ ზუსტად.

ზურა – ისე, ხო იცი, ჩემო საბა, ნათქვამია, თუ ოცი სამშობლოს ერთგული, ჭკვიანი, ღირსეული კაცი ერთად შეიკრიბა, ქვეყანას გადაარჩენენო.

მია – არ გვინდა ეგ „რიჟა ბაზარი“. ქვეყნის გადამრჩენელს აქ მე ვერავის ვხედავ.

საბა – ძალიან გთხოვთ, ჩემი ხათრით, ამ სალამოს დავიფიქვით, ვინ რომელ მხარეს ხართ? ოკ?

ზურა – შენ თვითონ რომელ მხარეს ხარ?

საბა – მეე?! არც ერთ მხარეს არა ვარ, მაგრამ ამ დილას ვაკის პარკში გავასიენე ჩემი შვილიშვილი და... გულში რაღაც ჩამწყდა. გაფითრებულ და გათანგულ დედებზე და უიმედო მამებზე, არაფრისმეტყველი თვალებით რომ უცქერენ მოთამაშე შვილებს... რაღაც ისეთი გამახსენა, რაც იყო უკვე ძალიან დიდი ხნის წინ და რასაც აქედან გავექეცი.

ლიმა – ხოდა, ჩვენც ეგ არ გვინდა, ძმაო, სწორედ, რო ძველ დროში დავბრუნდეთ.

საბა – კაი, კაი, მოვრჩეთ ამაზე ლაპარაკს და თამადად ეს კაცი უნდა დავნიშნო, ისეთი მაგარი რაღაც თქვა წელან ოც კაცზე, ზურას გაუმარჯოს!!!

გაუმარჯოს, გაუმარჯოს!!

საბა – რა გითხრათ იცი?... გუშინწინ ჩემი დაბადების დღე იყო... და ეს დღე ოჯახის წევრებთან ერთად გავატარე. დღეს კი თქვენ შეგკრიბეთ.. დაბადების დღე ასეთია, სულ ცმუკავ... გინდა, არ გინდა... ყოველ შემთხვევაში, მე ასე მემართება... და რატომ?... რაღაცის მოლოდინში ხარ... რაღაც სხვანაირია ეს დღე... მანც, რითი? ეს დღე შენია, ყველა შენკენ იხედება, ყველა გიხსენებს, ყველა გეხება... თან ისე, რომ გრძნობ, უნდათ გაგამხნეონ, მოგეფერონ, გაგრძნობინონ, რომ ისინი გაფასებენ... უყვარხარ, სჭირდები... მოკლედ, კარგია... უფრო მეტიც, გადასარევია!.. თითქოს, არც იცოდე, ვინ ხარ, რა ხარ... და თავიდან პოულობ თავს... გმადლობთ, რომ დღეს აქ მოხვედით. ყველანი მაგრად მიყვარხართ. დიდი მადლობა და ახლა ჩვენს თამადას მოვუს-

მინოთ, ზურა შენ გაგიმარჯოს! აბა ერთხმად, ყველამ! ზურას გაუმარჯოს!

– გაუმარჯოს!

– ზურა გაგიმარჯოს!

(თამადას გაუმარჯოს! – ახმაურდებიან სუფრის წევრები).

ზურა – დიდი მადლობა ყველას! მე ცოტა შორიდან მომიწევს დაწყება, თუ ნებას მომცემთ?

ბიბ – კი ძმაო, ოღონდ ძაანაც ნუ გაბურღავ ტვინს.

ზურა – აი ახლა ასეთი რამე მარტო კლასელს შეიძლება მოუთმინოს კაცმა 50 წლის ასაკში, არა?

ბიბ – ოჰ, არ მოითმენ და შენი აჯობებს?!

საბბ – მიდი, ნუ უსმენ მაგას, გააგრძელე.

ზურა – დარწმუნებული ვარ, ჩვენმა იუბილარმა ყველა ჩემსავით გაგაფრთხილათ, რო პოლიტიკაზე ხმა არ ამოვიღოთ და არც ვაპირებ. მაგრამ ერთი რაღაცის თქმა მინდა. ჩვენ თუ ახალი წიგნი არ დავწერეთ ჩვენს წარსულზე, სიმართლის წიგნი, ისე მომავალს ვერ შევექმნით, იცოდეთ! თუ თქვენ თვლით, რომ ვერაგმა რუსეთმა უდრეკი ქართველი ხალხი მიიერთა, მაგრამ ვერ დაიმონა, და 200 წელი ჩვენ ყველა გმირულად ვიბრძოდით თავისუფლებისათვის, და სრულიად შევინარჩუნეთ ჩვენი კულტურა, ენა, სარწმუნოება, მთლიანობა, მაშინ ზღაპრების მომყოლი გჭირდებათ, და ეს წიგნი ჯობია არც დაიწეროს.

თუ გინდათ გაიგოთ, როგორ გავფარჩაკდით, დავკარგეთ ბევრი რამ, შევიძინეთ რაღაც, უფრო სიმახინჯე, ვიდრე სილამაზე, მაინც გადავრჩით...

მაშინ სულ სხვანაირი წიგნი გჭირდებათ.

როგორი წიგნი მინდა მე? მე მინდა, რომ ამ წიგნმა:

– დაგვანახოს საქართველო და რუსეთი მსოფლიო ისტორიის ორასწლიან კონტექსტში;

– მოჰყვეს ქართულ კოლაბორაციონიზმზე;

– გვაჩვენოს ჩვენში ისეთი საბჭოთა ფენომენების წარმოშობა, როგორიცაა ინტელიგენცია, ორმაგი მორალი და ვითომ

თანაბარი, მაგრამ ღრმად სტრატეგიფიცირებული საზოგადოება:
ვერა-ვაკე, სოფლელები.

დაგვაფიქროს, რატომ უნდოდათ მეოცე საუკუნის დასაწყის-ში გელათელ ბერებს და აკაკი წერეთელს ქართველების კათო-ლიკობაში გადასვლა;

– მოჰყვეს, თუ როგორ დაბეჩავდა ქართული სოფელი.

თქვენი არ ვიცი და მე არ მაწყენდა ასეთი წიგნის წაკითხვა“ ეს სიტყვები მე არ მეკუთვნის, მაგრამ ამ კაცმა ჩემი სათქმელი თქვა და, მზად ვარ, ყოველდღე ვიმეორო. მოკლედ ამის თქმა მინდოდა და ჩვენს სამშობლოს გაუმარჯოს. ჩვენს საცოდავ „და-ქოც-ნაც-ებულ“ სამშობლოს! ალავერდი დიმასთან ვარ.

(გაუმარჯოს! გაუმარჯოს! – აყვებიან სხვებიც).

დიმიტრი – რა ვთქვათ, რა ვიცი, აბა?! გაუმარჯოს საქარ-ველოს, ჩვენი ტრადიციები არ დაგვეკარგოს.

ნიკუშა – აუ ჩემი, რამდენი წელია, ყელგამოწეული ვეხვეწე-ბი ამის მთქმელებს, რომ ჩამომითვალონ ეს ტრადიციები, წმინ-დად ქართული ტრადიციები. რა არის ეს ქართული ტრადიციები, გამაგებინეთ ერთი?! მშობლების სიყვარული, ქალის პატივისცე-მა, ქრისტიანობა ჩვენი მოგონილი არ არის. მაშინ მითხარით, რა არის ეს დალოცვილი ქართული ტრადიციები, ხალხი არა ხართ?

ყველა იცინის. ვილაც წამოიწყებს სიმღერას.

ზურა – შეავსეთ, შეავსეთ ამ სიმღერაზე სიყვარულის სა-დღეგრძელო მინდა რომ შემოგთავაზოთ..

საბა – *(საბა იწყებს ლექსს).*

Не оттого, что зеркало разбилось,
Не оттого, что ветер выл в трубе,
Не оттого, что в мысли о тебе
Уже чужое что-то просочилось, –
Не оттого, совсем не оттого
Я на пороге встретила его.

ჯანო – რა ვიცი, რუსები არ გინდათ და რუსულ ლექსებს კი კითხულობთ კარგად?!

საბა – ჩემთვის, ჯანო, საყვარელო, ხელოვნებას არა აქვს საზღვრები.

ნიკუშა – კი მარა, ეგ ლექსი, ქალის დაწერილია, ძმაო, და კაცს ეძღვნება.

საბა – მერე რა, იყოს.

ნიკუშა – აბა, მაშინ შენ რატო ამბობ შეჩემა?

საბა – იქნებ, იმ ქალს მინდა შევახსენო რალაც.

მიბ – შეახსენო, თუ გაახსენო? აჰა, ჰა, ჰა...

სიყვარულს გაუმარჯოს!

(გაუმარჯოს! – ისევ ახმაურდებიან ყველანი ერთად).

საბა – თქვენ გენაცვალეთ ყველას! რა ბედნიერი ვარ დღეს, თქვენთან ერთად რო ვარ, ნეტა იცოდეთ?!.. არა რა, კლასელი რალაცა სხვა ფენომენია...

ზურა – ნიკუშა, შენც გვითხარი რამე.

ნიკუშა – მე, ძმაო, რასაც ვუკვირდები, როგორც ინდოეთში ამბობენ, რამდენი ადამიანიცაა, იმდენი რელიგიაა. მე მხოლოდ ერთი რელიგია მწამს და ამას რეინკარნაცია ჰქვია. მგონია, რომ ყოველი სიცოცხლე იმაზეა აგებული, როგორი გქონდა წინა... ამიტომაც, როგორც ჩანს, წინა ცხოვრებაში მაგრად ჩავიჯვი საქმეში, რომ ახლა ასე ვარ. ეგ არი, რაა...

(ყველა ხარხარებს).

ნიკუშა – რა გაცინებთ, თქვე ჩემისებო, ორი აგური უნდა გეჭიროთ ხელში, ვაი თქვენს პატრონს.

მიბ – ეს „დაჟე“ მართლმადიდებელიც კი არ ყოფილა, ვახა, ხა ხა, ეგ არ ვიცოდი, გლიჯავ. ნიკუშა! გლიჯავ! მაგარი ხარ!

საბა – კაი, კაი, მოიცა, ცოტნეს უნდა რალაცის თქმა, მიდი, ცოტნე, გენაცვალე.

ცოტნე – თქმა არ მინდა, წაკითვა მინდა ერთი მესიჯის, რომელიც რამდენიმე ხნის წინათ მომწერა ჩემმა ცოლმა ბერ-ლინში:

საბა – აბა, მოვუსმინოთ რაა, მიდი, ცოტნე.

ცოტნე – ცოტნე, შენ არ ინერვიულო, ჩვენ კარგად ვართ. არ ინერვიულო. ბნელ სარდაფებში, მურაბებზე, არაყზე, ღვინოზე და ლურსმნებზე არ ჩავდივართ სანათის და ძაღლის გარეშე. ორივე უნდა თან გვქონდეს. თუ ძაღლი ან სანათი, ან ორივე ერთად არ გვაქვს, არ ჩავდივართ და ვძლებთ უღვინოდ, უმურაბოდ, ულურსმნოთ. თუ გადავეყარეთ დათვს. ვდგებით მშვიდად, თავს ვხრით და ვიღებთ მორჩილების პოზას. არ ვინძრევით. არ ვყვირით. ძალიან ჩუმად მობილურით ვუხმობთ დახმარებას. მაქსიმალურად ნელი მოძრაობებით. ეს ზრდის გადარჩენის შანსს.

თუ გადავეყარეთ ვეფხვს. ვხდებით აგრესიულები, მივდივართ მასზე, ძალიან ხმამაღლა ვყვირით და ვღრიალებთ. ვუხმობთ საშველად. არ ვაქცევთ ზურგს და არ გავრბივართ. კატისებრი თავს ესხმის გაქცეულს. ყოველთვის. ამიტომ მხოლოდ ხმამაღალი შეტევა ზრდის გადარჩენის შანსს.“ *(მესიჯის კითხვას ამთავრებს).*

იცით როგორ ვიყავი მთელი დღე?! მეგონა, რომ წყალდიდობას გადაურჩა, მაგრამ გაგიჟდა. ეს ნორმალურის დაწერილია ახლა? მე მეჩვენება, რო ამ ქვეყანაში მასიური ფსიქოზია, თუ ვცდები?

(ყველა იცინის ისევ).

ალექსი – არ ვიცი, იცით თუ არა, რომ საქართველოს მოსახლეობა უკანასკნელი ათი წლის მანძილზე მილიონ შვიდასი ათასი კაცით არის შემცირებული. ეს ჩვენისთანა პატარა ქვეყნისათვის კატასტროფაა. გაეროს პროგნოზის მიხედვით, საქართველო არის „მიღვეადი“ ერი, რომლის არსებობაც 2050 წლისათვის სათუთა... არ ვიცი, ამაზე დიდი უბედურება რა უნდა იყოს.

ნიკუშა – კაი, რა, ჩემო ლექსო. ეგ ყველაზე ნაკლებად მალეღვებს. ათას იდიოტ ქართველს ერთი ჭკვიანი გერმანელი თუ არ მერჩივნოს.

დიმა – რუსი? რამდენი რუსი გიჩვენია?

საბა – კოსტიას მოვუსმინოთ კოსტიას.

კოსტია – მინდა გითხრათ, რომ ... ეს კვირა ჩემს ცხოვრებაში სასიხარულოდ დატვირთული იყო ... მივიღე პატივდების სიგელი. გავხდი ფაზისის საერო აკადემიის აკადემიკოსი.. გუშინ „არაგველებს“ პირდაპირ ეთერში მიმიწვიეს, მადლობა ... მადლობა ... დაფასებისთვის უღრმესი მადლობა, მადლობა თქვენც ყველას, რო დამაფასეთ და ამ მშვენიერ სუფრაზე მომიწვიეთ.

ბია – ბიჭო, რაღაცა ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს სუფრაზე კი არა რაღაც „თოქ-შოუზე“ ვართ. ამ ჩათლახმა (საბაზე) ფარული კამერები ხო არ დაგვიყენა, რა ვიცით, რა სანდო ეს არის? 25 წელი ფეხი არ ჩამოუდგამს.. ნაღდი შპიონია! ჰა, გამოტყდი, შე ნაბიჭვარო.

საბა – ჰა, ჰა, ჰა. კი, ნაღდად ეგრეთა. ვაცალოთ ამ კაცს, ამდენი ხანია ჭიქა უჭირავს. მიდი, ჯარჯი, შენ შემოგველე, გისმენთ...

ჯარჯი – რავი, რა გითხრათ, ძმებო, მე რაღაც უცხოვდ ვგრძნობ ამ ქალაქში თავს. მე ესე გავიზარდე იტალიურ ეზოში და ეტყობა, მოძველებული აზროვნების კაცი ვარ.

კარის მეზობელი რომ გყავს და ახლო ურთიერთობა რომ გინდა – მეგობრული...

ხინკალს რომ გააკეთებ და დაპატიჟებ...

ცოცხალს რომ მოხარშავ და გააწოდებ...

კიბეზე რომ შეგხვდება და, გამარჯობის გარდა, ალაღად მოიკითხავ, ხომ ყველაფერი კარგადაა თქვენკენო...

...და სანაცვლოდ რომ ყოველთვის ოდნავ შესამჩნევად, უხმოდ თავის დაკვრას და თითქმის ნაძალადევ, ძაალიან გადაღლილი ადამიანის წამისმეასედიან ღიმილს იღებ...

იმიტომ კი არა, რომ შენზე მეტია ან თავს გამეტებს...

იმიტომ კი არა, რომ თავად არ უნდა გაიხსნას და ალაღად გამოფინოს ყველა კბილი...

ეგრე გაზარდეს და რა ქნას...

„დასტონი“ უნდა იყო...

მიძიებდ, ოდნავ გასაგონად უნდა ისაუბრო, რომ მეორე მხარემ სმენა დაძაბოსო...

აჯობებს, თუ კითხვაზე პასუხი ერთი ან ორსიტყვიანი და მაქსიმალურად ბუნდოვანი იქნება – შემკითხველმა იმკითხავოსო...

შანსი არაა, თითო-ოროლა ასეთი ყველას არ გყავდეთ სამეზობლო-სანაცნობოში. აი, ეგეთებით გაივსო დღეს ეს ქალაქი, ჩემო საბა და იცოდე, რო შენც დღეს სხვა ქალაქში ჩამოხვედი. ჩვენც შენი ხათრით ვართ ერთად ახლა აქ და არ ვჭამთ ერთმანეთს, თორე უკვე სიფათებზე ვცნობთ, ვინ ვისიანია. შეკითხვაც არ გვჭირდება, მოკლედ რა, ...გაგიმარჯოთ!

ბია – რას იზამ, ეს ასეთი ქვეყანაა, სადაც უნამუსოები უკეთესად ცხოვრობენ, ვიდრე ნამუსიანი ხალხი. უსამართლო ქვეყანაა. უსამართლო სახელმწიფო, დაქცეული ეკონომიკა, საკუთარი მიწები გაყიდული. გადით სოფელში და ნახეთ, ქართველმა სახლი ბოლოს როდის ააშენა.

ჯარჯი – ამ ქალაქში არც ამდენი კაფე იყო, არც ამდენი ლამის კლუბი, არც ამდენი უნივერსიტეტი და არც ამდენი ჯიპი დადიოდა. მაგრამ ყველას „ჩვენი ეზო“ გვექონდა, გაზაფხულზე ნუში ყვავდა და შემოდგომის მზეც ყველა უბანს ერთნაირად ათბობდა.

ნიკუშა – არ გინდათ რა ეს სენტიმენტი. მაშინაც გამოსირებულეები ვიყავით და ეხლაც ესე ვართ, პროსტა ადრე ამაზე არ ვფიქრობდით.

ჯარჯი – ამან თუ ყველაფერი არ გააბითურა, ისე ხო...

საბა – აუ, სწორს ამბობს ჯარჯი, რაა?! აცადე, ნიკუშ, მეც ზუსტად მაგის ნოსტალგია მაქვს, დედას ვფიცავარ.

ნიკუშა – რისი ნოსტალგია გაქვს, შე დებილო? რო გკითხოს კაცმა, შეგიძლია რო ჩამოაყალიბო, რისი ნოსტალგია გაქვს?

საბა – იცი რა... შენ ახლა ამას ვერ გაიგებ და ისიც კი მენატრებოდა, ერთად რო გავცვივდით ომში, გინდა გაუაზრებე-

ლი დაარქვი ამას. თბილისზე მაგრა ზოგჯერ სოხუმი და გაგრა მენატრება.

ნიკუშა – რა გენატრება? შემთხვევით რო გადავრჩით ცოცხლები.

საბა – ზოგჯერ მართლა ისე მენატრება, რო ნეტავ ისევ იქ ვიყო და თუ გინდა, მომკლან. მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რო ყველაფერი კარგად იქნება, ის მიწებიც დაბრუნდება, ის ხალხიც...

ნიკუშა – ოღონდ, ერთი მიზეზი მითხარით, რატომ უნდა მოუნდეთ ისევ შენთან ყოფნა, რა გვაქვს ისეთი, ისეთი განსაკუთრებულად კარგი, რის გარეშეც გაუჭირდება ვინმეს ცხოვრება? საერთოდ რითი მოგაქვთ თავი?

ჯარჯი – არა ვართ ეგრე ხელწამოსაკრავები, რატო, მაგის დედა ვატირე?! პირველი ევროპელები აქ აღმოაჩინეს. ოქროს პირველი საბადო, ღვინის სამშობლო, ღვთისმშობლის კვართი, დამწერლობა...

ნიკუშა – აუ გააჩუმეთ, რაა?!...

საბა – მე მაინც დარწმუნებული ვარ, რო ყველაფერი კარგად იქნება, კი, ის მიწებიც დაბრუნდება, ის ხალხიც... აი, ნახვით თუ არა.

ნიკუშა – ვაი შენ პატრონს. რაღაცა ზოგიერთი ბნელი მამოსავით მელაპარაკება. „ყველაფერი კარგად იქნება?! რომელ სახლმწიფოზე მელაპარაკებით, შენი ქუჩა და ეზო ვერ დაგილაგებია. რა იქნება კარგად?!“

საბა – ბიჭო, რა არი, იცი?! აქ, ამ ქვეყანაში, მართლა არის რაღაც, რასაც ხელით ვერ შეეხები და არც სახელი ქვია, მაგრამ სულ გექაჩება. ეს შენც იცი, მაგრამ არ გინდა, რო აღიარო... ოოო?! აღარ მინდა, თორე ისევ სხვა მხარეს წავიდა ბაზარი.

ნიკუშა – იცი რაა, არაფერი სხვა მხარეს არ წასულა, რატო გიტყდებათ რაღაცების აღიარება. ეს კაცი რო არ ჩამოსულიყო, ერთ სუფრასთან დაჯდებოდი? არ დაჯდებოდი. იმიტომ რომ თქვენ ხართ და-„ქოც“-„ნაც“-ებულები. ორ ნაწილად გაყოფილი

საზოგადოება, რადიკალები, არადა მე თუ მკითხავთ, ზუსტად ერთნაირად გამოსირებულები და ბნელები ხართ ორივე მხარეს, ზუსტად.

ბიბ – ბიჭო, შენ რომელ მხარეს ხარ? ეე, რა თქვა ინკარნაცია თუ რაო? რომელ მხარეს ხარ?

ნიკუშა – ღმერთმა დამიფაროს რო თქვენსავით პრიმიტიულად ვაზროვნებდე. არც ერთ მხარეს, ეხლა გაიგე?

ბიბ – წელან არა თქვა ჩაჯმული ვარო, აჰა, ჰა, ჰა.

(შეზარხოშებული სუფრის წევრები ცრემლებამდე იცინიან).

ზურა – კაი, კაი! გეყოფათ. აგერ ერთი მშვენიერი მანდილოსანი გვიზის სუფრასთან. ახლოს თუ არა, შორიდან მაინც ყველა ვიცნობთ და მისი სადღეგრძელო მინდა შევსვა. ჩვენ საამაყო თინათინ ჩადუნელს გაუმარჯოს, არაჩვეულებრივ დედას! ცოლს და სახელოვან ექიმს.

(გაუმარჯოს! გაუმარჯოს! აყვებიან სხვებიც).

თიქო – დიდი მაღლობა.

ნიკუშა – თქვენ რომელ მხარეს ხართ, უკაცრავად?

თიქო – რავი, არც ერთ მხარეს.

ბიბ – აუ ყველაზე მეტად მაგ ხალხის არ მესმის. ჩემი დაც მასეა და სულ აფერისტს ვეძახი.

თიქო – მაგის გამო ჩემი ქმარიც სიაფანდს მეძახის.

ბიბ – აუ მაგიტომ მევასება ასე ლაღო, ჯიგარია!

ლიმა – თიკო, არ გვეტყვი ერთ-ორ სიტყვას? არ გვინდა ეს ვის მხარეს ხარ, ისე გვითხარი რამე?

თიქო – იცი რა... კარგი გეტყვით, ერთმა ჩემმა პაციენტმა ეს წიგნი მაჩუქა. მთარგმნელია და რამდენიმე დღეა, ამით ვცხოვრობ *(ამოიღებს წიგნს).*

ბიბ – ეს წიგნი უნდა წაგვიკითხო?

თიქო – ჰა, ჰა, ჰა, არა, არა, ნუ გეშინია, ერთი ციტატა...

ბიბ – ციტატა შეიძლება, აბა გისმენთ.

თიქო – *(სათვალეს გაიკეთებს და წიგნს გადაფურცლავს).*

„სამყაროში ყველაფერი ადამიანის „ყოფნისთვის“ არის, და სადარდებელი სწორედ ისაა, თვით ყოფნა რისთვისღა?

რა სასაცილოები არიან ისინი, რომელთაც თავიანთი ყოფნა იმ რალაცის იარაღად უქცევიათ, რაც თვითონვე მათი ყოფნის იარაღია“.

ცოტა ხანს სრული სიჩუმე ჩამოვარდება. თიკო სათვალეს მოიხსნის და წიგნთან ერთად უხერხულად შეინახავს ჩანთაში.

(ბრავო! ბრავო! აბა სიმღერა სიმღერა! – ახმაურდებიან უცებ ისევ სუფრის წევრები.

საბა გიტარას აიღებს და სიმღერას იწყებს, სხვებიც აჰყევიან.

თიკოს ტელეფონი ურეკავს, სუფრიდან დგება და ოდნავ გვერდზე გადის).

მიქო – ხო, ლალო, რესტორანში ვარ.. ჩემი ძველი მეგობარი ჩამოვიდა და დაგვპატიჟა... ამერიკიდან... ხო არ გამომივლი? იცი, რომელ რესტორანში ვართ?!.. რუდიკოს ბიჭის ქორწილი რო იყო, ხო, ხო... ზარი გამომიშვი და აა?! აქვე თუ ხარ, ამოდი, გაეხარდებათ... გიაც აქ არი. კაი, მაშინ ჩამოვალ.... არა, არ მინდა დარჩენა. მეც დალლილი ვარ. უკვე მოვდივარ.

რა უნდა ეთქვა?! 25 წელია აქეთ არ ყოფილა... არც ერთ მხარეს არ არის, არც „ნაცია“ და არც „ქოცი“, ხო ჩემსავით ეგაც სიაფანდია... რა ვიცი. 30 წელი არ მყავდა ნანახი. პრინციპში, კარგად ვერც გავიხსენე ... ეტყობა, ძალიან ბევრია 30 წელი. კაი, რო გნახავ, მერე მოგიყვები... კი გავიხსენე, მაგრამ ვერ ვიცანი.

თიკო სკამის საზურგიდან ლაბადას მოხსნის და ფეხაკრეფით წავა გასასვლელისკენ, საბა შეამჩნევს, მაგრამ არ გაჰყვება, მხოლოდ თვალს გააყოლებს ბოლომდე.

2015 წ.

პიესების შესახებ

ეს არის თამარ ბართაიას ქართულ ენაზე გამოცემული პიესების მეორე კრებული.

პირველ წიგნში შესული ხუთი პიესიდან ხუთივე დადგმულია საქართველოში და სამი ლონდონის თეატრალურ სცენებზე.

ამ კრებულში შესული პიესების შესახებ:

„სათამაშო პისტოლეტს“ მიღებული აქვს საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს და თუმანიშვილის ფონდის პირველი პრემია. დადგმულია თუმანიშვილის სახელობის კინომსახიობთა თეატრსა (2009 წ.) და „თავისუფალ თეატრში“ (2010 წ.). 2012 წელს შედგა პრემიერა დიდ ბრიტანეთში, ლონდონში, ჩელსის თეატრში. 2013 წელს დაიდგა ლიტვაში (კლაიპედი). 2014 წელს პრემიერა შედგა საერთაშორისო თეატრალურ ფესტივალზე ჩელიაბინსკში. თარგმნილია რუსულ, სომხურ, ლიტვურ, გერმანულ და თურქულ ენებზე.

„მთავარი როლმა“ მიიღო ლიტერატურული პრემია „საბა“ (2010 წ.). დადგმულია ქუთაისის ლადო მესხიშვილის სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში და ზესტაფონის უმანგი ჩხეიძის სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში.

„სტალინის სანუკვარი სარდაფი“ მიხეილ თუმანიშვილის სახელობის თეატრალური ხელოვნების განვითარების ფონდის პრემიის „საუკეთესო თანამედროვე პიესა“ ლაურეატი.

„მუყაოს სახლები“ დაიდგა საინგილოში, კახის რაიონის ალიბეგ-ლოს სახელმწიფო ქართულ თეატრში.

„და-„ქოც“-„ნაც“-ებულები“ მიხეილ თუმანიშვილის სახელმწიფო თეატრალური ხელოვნების განვითარების ფონდის პრემიის „საუკეთესო თანამედროვე პიესა“ ლაურეატი.

გამომცემლობა ინტელექტი

თბილისი, ილია ჭავჭავაძის გამზირი 5.

ტელ./ფაქსი: 225 05 22, 291 22 83.

www.intelekti.ge info@intelekti.ge

თბილისი, პ. ჩანჩიბაძის ქუჩა 6

☎ 214 34 01, 577 333855

stamba.damani@gmail.com

 სტამბა დამანი/Print House Damani